

NHỮNG CÔ GÁI CẦM GƯƠM

BÍ QUYẾT VÁC THẬP TỰ NHƯ
LÀ MỘT ANH HÙNG

LISA BEVERE

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

Đây không phải là lúc lẩn trốn trong nỗi sợ mà đây là lúc chúng ta là hội thánh Chúa phải đứng lên và tiến bước trong tình yêu thương. Đây là lúc cầm gươm thánh và dùng nó để kết nối trời với đất - tức gươm của Lời Chúa để phân cách động cơ trần tục với mục đích thiên đàng. Đây là lúc để phụ nữ trở thành những anh hùng mà Chúa tạo dựng và đứng lên với lòng can đảm, khả năng phân biệt, tấm lòng tha thứ và khôn ngoan để ảnh hưởng và thay đổi các thể hệ mai sau cho Ngài.

Chúa đặt để trong lòng tôi chia sẻ sứ điệp này với quý vị và các lãnh đạo hội thánh khắp nơi trên thế giới. Xin hãy đón nhận tấm lòng chân tình của tôi. Tôi tin sách này sẽ thúc đẩy quý vị và những người mà quý vị chăm sóc bước vào mục đích, thẩm quyền và định mệnh thiên thượng.

Sứ điệp này đã truyền cảm hứng và thách thức tôi làm nhiều việc hơn cho Chúa Giê-su, dấy lên và truyền cảm hứng cho cả một thế hệ con gái (và con trai) của Đức Chúa Trời hãy dùng những gì họ đã có để mang lại sự thay đổi trong phạm vi của họ và cho thế giới quanh họ.

Hãy lắng nghe Thánh Linh phán khi bạn vác tất cả những gì mà thập tự giá cung ứng cho những ai chờ đợi trong hy vọng.

Người chị em yêu dấu trong Chúa

Lisa Bevere
LisaBevere@gmail.com

teach reach rescue
**Messenger
International**
Messengerinternational.org

Tác giả cuốn *SƯ TỬ CÁI TRỖI DẬY*
Người Dịch : Minh Hòa & Ha Quang

**NHỮNG
CÔ GÁI
CẦM GƯƠM**

Bí Quyết Vác Thập Tự
Như Là Một Anh Hùng

LISA BEVERE

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

Girls with Swords (Những Cô Gái Cẩm Gươm) Vietnamese
Của Lisa Bevere c 2012 Messenger International
www.MessengerInternational.org

Sách này xuất bản đầu tiên trong tiếng Anh

Các sách vở khác trong tiếng Việt đều được cung cấp miễn phí tại :

[www. CloudLibrary.org](http://www.CloudLibrary.org)

Liên hệ tác giả : LisaBevere@ymail.com

*Gửi đến các chị em cầm gươm thánh, là
những người sẵn sàng lên tiếng bên vực lẽ phải
"Vì Ta đã giương cung Ta là Giu-đa,
Kéo dây cung là Ép-ra-im.
Hỡi Si-ôn, Ta sẽ đẩy con cái của con lên
Chống lại con cái Gia-van!
Ta sẽ biến Si-ôn thành lưới gươm dững sĩa."
- Xa-cha-ri 9:13*

NỘI DUNG

Lời tựa.....V

Những thuật ngữ trong đánh kiếm VI

PHẦN 1: ĐƯỢC CHỌN LỰA

1. Bạn là mục tiêu..... 1

2. Gươm được ra đời..... 19

3. Bạn có thể là một anh hùng 37

4. Chiến trường 57

5. Thập tự giá giống thanh gươm..... 69

PHẦN 2 : ĐƯỢC TRANG BỊ

6. Trở thành một chiến binh..... 89

7. Luyện gươm 117

PHẦN 3: ĐƯỢC TRANG BỊ

8. Lời nói sắc bén..... 135

9. Gươm gạt hái..... 155

10. Gươm sự sáng..... 169

11. Thanh gươm ca hát..... 183

12. Thanh gươm nín lặng..... 191

13. Gươm tha thứ và phục hồi..... 209

PHẦN 4: ĐƯỢC ỦY THÁC

14. Vác thập tự giá..... 229

LỜI TỰA

Có gươm là một chuyện, nhưng biết cách dùng gươm lại là chuyện khác hoàn toàn.

Mỗi con cái Chúa đều được giao cho một thanh gươm - gươm của Thánh Linh. Chúng ta là những chiến binh được giao sứ mạng sử dụng vũ khí quyền năng nhất trong vũ trụ. Giê-su Christ, Chúa chúng ta, tẩm gươm máu mực, là gươm của Thánh Linh được hiện thân trong xác thịt. Hai thiên niên kỷ trước Ngài đã sử dụng thanh gươm này và đã thay đổi thế giới. Cùng với thanh gươm ấy một ngày nào đó Ngài sẽ chinh phục các nước. Nhưng hiện tại Ngài giao cho mỗi một chúng ta: “Cha sai Ta thế nào, Ta cũng sai các con đi thế ấy” (Giăng 20:21).

Có một thế hệ những người con gái (và những con trai) dấy lên để phô bày quyền năng lạ lùng của Vua chúng ta. Những chiến binh này sẽ đem sự thay đổi cho thế giới của họ bằng cách sử dụng một cách điều luyện thanh gươm mà họ đã được tin tưởng giao phó. Chúa đã ban cho vợ tôi, Lisa, một sứ điệp mạnh mẽ, sứ điệp đó sẽ huấn luyện các con gái (và các con trai) của Chúa để sử dụng những gì họ đã sở hữu để đem đến sự thay đổi trong phạm vi ảnh hưởng của mình

Tôi đã có đặc ân cưới người phụ nữ tuyệt vời này của Chúa trong hơn 30 năm qua. Tôi đã chứng kiến sự biến đổi của cô ấy từ một người hay sợ hãi, nhút nhát chỉ đi nhóm lại, một người hay trốn chạy khỏi sự đối đầu thành một chiến binh can đảm và đẹp đẽ - con gái của Vua chúng ta. Biết và cùng làm việc với một người phụ nữ như vậy thật là một đặc ân tuyệt vời. Tôi đã học được rất nhiều từ những gì Chúa dạy dỗ cô ấy.

Tôi biết cuốn sách này sẽ huấn luyện bạn để bạn sử dụng những gì bạn đã sở hữu rồi. Đừng chỉ làm một người

sở hữu một thanh gươm. Hãy là một chiến binh sành sỏi, người sẽ đem sự thay đổi đến cho thế giới của bạn.

John Bevere – tác giả sách bán chạy và diễn giả.

Thuật ngữ trong đánh kiếm

Croise: Sự đỡ đòn và đánh trả miếng, được thực hiện chỉ qua một cử động. Nó ngăn chặn sự tấn công, chuyển hướng tấn công đó bằng cách đè xuống và đánh trả mà không cần buông lưỡi kiếm.

En garde: Một thái độ phòng thủ nhưng cũng là thái độ tấn công. Đúng vậy, xét về tính hiệu quả đó là một tư thế sẵn sàng.

Feint: Một sự đánh lừa nhằm nỗ lực làm lộ ra chiêu phản đòn từ đối thủ bằng cách khiến họ nghĩ bạn sắp tấn công họ trong khi thật ra bạn không có tấn công.

Lunge: Một sự chuyển thế phòng thủ để thực hiện một cú đánh.

Riposte: Một pha phản công sau khi hóa giải đòn đánh thành công.

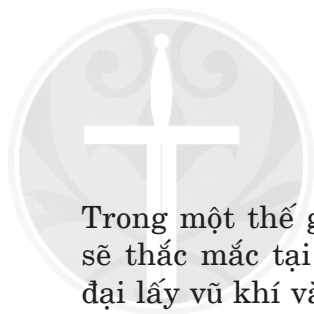
PHẦN 1
ĐƯỢC CHỌN LỰA

1

Bạn Là Mục Tiêu

Cơ Đốc Giáo là một trận chiến, không phải là một giấc mơ

Wendell Phillips

Trong một thế giới đã bị đảo lộn bởi bạo lực, có thể bạn sẽ thắc mắc tại sao tôi lại đề nghị phụ nữ của mọi thời đại lấy vũ khí và tham gia trận chiến. Khi bạn mở những trang sách này, tôi hy vọng bạn sẽ khám phá ra nhiều lý do tại sao không có lãnh thổ trung lập. Chúng ta không sống bởi bạo lực của gươm đao, nhưng thời điểm đã đến để chúng ta sống bởi sức mạnh của thanh gươm.

Lý do đầu tiên bạn cần một thanh gươm là vì, dù bạn có nhận ra hay là không, bạn là một phần của trận chiến anh hùng, và Chúa không muốn các con gái của Ngài không được trang bị vũ khí hay bị bắt vì không cảnh giác.

Việc cần thiết phải nói đến vấn đề sâu sắc này đã được khởi dậy một cách không ngờ. Đó là vào đầu tháng 6, mùa hè năm 2010, tôi vừa mới trở về nhà từ chuyến đi giảng dạy trong năm quốc gia khác nhau trong khoảng thời gian 4 tuần ngắn ngủi. Để bạn hiểu rõ, những nước này không có nằm sát nhau, cho nên đi lại có nghĩa là đi vượt qua những vùng địa lý khác múi giờ, ngày thành

năm, đêm thành ngày và tiếp giáp giữa Bắc bán cầu và Nam bán cầu.

Vượt qua sự mệt mỏi căng thẳng dai dẳng khi đi máy bay đường dài và qua nhiều múi giờ khác nhau, tôi hơi thần thơ, hơi ngơ ngác vào buổi chiều thứ Hai sau khi trở về nhà, lúc đó tôi nhận ra mình ở nhà một mình với người con trai út, Arden. Khi tôi đến gần nó, nó đã vỗ nhẹ ghế sofa và mời tôi cùng xem phim với nó. Hồi hộp khi có cơ hội để âu yếm con trai, tôi ngồi xích lại gần nó và hỏi, “Con muốn mẹ xem gì đây?”

“*The Terminator*” (Kẻ hủy diệt), nó trả lời.

Được rồi, trước khi con phản ứng, hãy ở lại với mẹ. Tôi không có ủng hộ bộ phim đó, cũng không đề nghị bạn xem nó. Tôi đã thấy một phiên bản trên truyền hình đã được chỉnh sửa lại, dù vậy nó vẫn đáng sợ như bộ phim vào thập niên 80. Nhưng giữa những cảnh tóc tai nực cười, âm nhạc rời rạc và hành động thô bạo, tôi đã tìm thấy có điều giá trị mà tôi muốn chia sẻ với bạn ở tại đây, bởi vì nó đưa ra đầy đủ lý do đằng sau hành trình của cuốn sách này.

Trong trường hợp bạn không biết phim này, hãy để tôi vẽ lên một phiên bản cực ngắn của bộ phim cho bạn. Đó là câu chuyện của Sarah Connor, một nữ hầu bàn u sầu, cô sống một cuộc đời nhàm chán và trần tục với hy vọng một ngày nào đó tình yêu sẽ tìm đến cô. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ ngày nào cũng như ngày đó, không có gì thay đổi. Ban ngày cô phục vụ bánh và cà phê; về đêm cô hy vọng một trong số những cuộc hẹn hò với người lần đầu mình gặp sẽ biến thành hoàng tử quyến rũ. Ban ngày cô đi làm, ban đêm là đợi chờ.

Phong cách có thể đoán biết này của thập niên 80 hoàn toàn bị cắt ngang khi một rô-bốt hủy diệt, là con người tương lai của cô, xuất hiện. Sarah vị anh hùng, lúc đầu biết rằng cô có thể bị nguy hiểm khi cô nghỉ giữa giờ làm và nhận ra rằng số phụ nữ có cùng tên và cùng họ với

cô đã lần lượt chết.

Rõ ràng kẻ hủy diệt, Arnold Schwarzenegger – nam diễn viên, cựu thống đốc bang California, chồng cũ của Maria Shriver – có thời gian để đi đây đó, và bất cứ ai mang tên Sarah Connor là mục tiêu của hắn. Đường như kẻ sát nhân người máy không thể nào thất bại. Hắn không chỉ có sức mạnh và các khả năng của một con rô-bốt, nhưng hắn cũng được nạp các vũ khí tự động hiện đại nhất. Ngoài tất cả những kỹ thuật đó, hắn còn sở hữu nhiều dữ liệu của thập niên 80, chỉ cần xé một miếng giấy là hắn được cung cấp các số điện thoại và địa chỉ của tất cả những người có tên Sarah Connor, là những người sinh sống trong khu vực mục tiêu của hắn. Khi kẻ hủy diệt xem xét một cách có hệ thống danh sách các tên Sarah, thì nữ anh hùng của chúng ta bắt đầu lo lắng.

Sau giờ làm việc cô trở về căn hộ mà cô ở chung với một người bạn, và qua máy trả lời cô biết được một dữ liệu bí mật khác đã bị xóa, nên Sarah đi đến một câu lạc bộ. Bằng cách đó, nếu sự đe dọa là thật, cô có thể lẫn trốn vào đám đông. Không mất nhiều thời gian kẻ hủy diệt lần ra cô và sau khi ghé qua nhà cô, Arnold xuất hiện tại câu lạc bộ, hắn dùng các khẩu súng bắn ra lửa và bắt đầu sả súng loạn xạ. Sự hoảng loạn, máu đổ và tiếng la hét lẫn án những động tác khiêu vũ dở tệ khi mọi người chen lấn, xô đẩy để chạy thoát. Nhưng đợi đã, có thêm một nhân vật nữa trong vở kịch đen tối này.

Bạn thấy đó, cùng lúc kẻ sát nhân xuất hiện, thì người bảo vệ trong tương lai của cô lộ diện khi đưa ra lời mời ép buộc này: “Đi với tôi nếu cô muốn sống.”

Khi sự chọn lựa đã rõ ràng, Sarah không mất nhiều thời gian để quyết định: cô muốn sống. Sarah chạy khỏi quán bar và nhảy lên một chiếc xe với một người hoàn toàn xa lạ, và hai người cố gắng trốn thoát. Nhưng kẻ hủy diệt sát nhân rất dai dẳng. Một cuộc rượt đuổi xảy ra. Các

viên đạn làm vỡ các kính xe và làm cho Sarah căng thẳng. Dù họ đi đâu hay làm gì, dường như họ không thể cắt đuôi kẻ tấn công trong tương lai của cô.

Một nữ bồi bàn hòa nhã cũng là người bạn gái ba hoa này không biết tại sao trận chiến anh hùng này lại được phát động chống lại cô. Khi các viên đạn bay loạn xạ và xe cô đâm nhau, người bảo vệ của cô bắt đầu nói cho cô biết *cô là ai*. Anh ta giải thích rằng trong tương lai cô là một huyền thoại và rằng toàn bộ một quân đội tham chiến được trang bị với những ý tưởng và chiến lược mà cô ghi chép được và sẽ trao cho đứa con trai của cô. Trong tương lai cô sẽ là một phần trong cuộc chiến anh hùng chống lại kẻ thù của cả nhân loại.

Sarah không tin rằng cô là nhân vật chính trong câu chuyện vô lý đó và cô tin rằng đã có sự nhận dạng sai người. Không có lý do gì để coi cô là một mối đe dọa trong hiện tại hay tương lai! Trong nỗ lực để làm rõ và làm thức tỉnh người ta, cô phản đối tuyên bố của người bảo vệ tương lai. Cô không phải là một anh hùng... cô chỉ là một bồi bàn! Cô thậm chí còn không có bạn trai, nên chắc chắn là không có con (trai)! Cơ ác mộng này là một sai lầm chết người; người ta đã lộn cô với một người khác!

Nhưng người bảo vệ của cô nằng nặc cho rằng cô chính là Sarah Connor, vị anh hùng và sứ mạng của anh ta là trang bị cho cô và bảo vệ cô. Chưa kịp nói xong, cô bất chợt hét lên, “Tôi không làm được gì cả!”

Đáp lại với lời đó, người bảo vệ phản đối, “Không cô sẽ làm được!”

Lúc đó, khi đang ngồi với con trai tôi trên ghế đi vắng, tôi bị khựng lại. Dòng chữ từ cả thập kỷ nay đã đi qua, “Vâng, cô sẽ làm được!” văng vẳng khi tôi có mặt ở đó. Tôi nhận ra rằng kẻ thù của chúng ta thường biết chúng ta trước đây là ai trước khi chúng ta khám phá mình là ai. Đây là lúc mỗi chúng ta phải nhận ra hai điều mà Sarah

đã học được tối hôm đó. Hỡi cung,

1. Bạn là một mục tiêu.
2. Bạn có thể là một anh hùng.

Tôi nói *có thể* vì sự chọn lựa cuối cùng là thuộc về bạn.

Mục Tiêu

Trước hết chúng ta nói đến ý tưởng bạn là mục tiêu.

Nếu bạn là một cơ đốc nhân, bạn là mục tiêu của Satan, kẻ thù của linh hồn chúng ta và là vua chúa tối tăm. Không có sự lựa chọn nào khác về chuyện này. Có một thế lực tối tăm rất thực hữu và được tổ chức cao ở trên đất này, thế lực đó chiến trận chống lại tất cả những ai đại diện cho sự sáng và sự sống của Đức Chúa Trời.

Cho nên điều quan trọng bạn cần biết ý nghĩa của một mục tiêu là gì.

Những chữ thể hiện ý nghĩa của *mục tiêu* trong bối cảnh bầy bao gồm *mục đích, tiêu điểm, đích đến, chủ tâm*.

Mục tiêu của Satan là khiến bạn không còn tập trung vào việc *bạn thật sự là ai* và *mục tiêu của cuộc đời bạn thật sự là gì*. Đó là mục tiêu có chủ định của nó nhằm nhử bạn đi ra khỏi con đường của sức mạnh, sự sống và thẩm quyền để bước vào con đường hủy diệt đã định sẵn.

Để tiếp tục ý tưởng trở thành một vị anh hùng, bạn cần hiểu một quan niệm vô cùng xa lạ nhưng rất nghiêm túc hơn là lời thoại của câu chuyện trong phim. Vì thật sự kẻ thù tối tăm và tàn bạo đã nhận ra bạn là ai. Nó biết tiềm năng của bạn và nó đang cố gắng phá tương lai của bạn một cách có hệ thống. Tôi tin những sự tấn công trên cuộc đời bạn sẽ liên quan đến việc tương lai bạn sẽ là ai hơn là việc trong quá khứ bạn đã từng là người như thế nào.

Bạn thấy đó, giống như tên sát nhân đến từ tương lai trong phim *kẻ hủy diệt*, kẻ thù biết tên của bạn. Đừng để điều này làm bạn sợ hãi. Hãy thở sâu và nhận biết rằng bạn còn sống vì bạn có mục đích. Đừng hoang tưởng hay

cho rằng sự miêu tả này chỉ dành cho bạn, bởi vì không chỉ bạn mới bị như vậy. Sự tấn công là nhằm đến từng cá nhân cũng như hết thảy mọi người. Vì kẻ thù của linh hồn chúng ta, sự hủy diệt không phải là vấn đề cá nhân mà đây là “cái nghề” của hắn.

Không ai thực hiện một cuộc tấn công quy mô lớn, có hệ thống chống lại điều gì đó không được coi là một sự đe dọa. Tên bạn cũng giống tên tôi: Cơ Đốc Nhân. Sự đặt tên này còn hơn là một công việc dành cho một nhóm tôn giáo; nó có nghĩa “người được xúc dầu.” Bạn là người được yêu thương, con gái thuộc hoàng gia của Đức Chúa Trời Chí Cao. Cách kẻ thù đến với mỗi người trong chúng ta có thể khác nhau, nhưng nó sẽ làm tất cả những gì trong phạm vi quyền lực của nó để ngăn trở và bẻ cong sự tăng trưởng của bạn để đi theo các mục đích của nó và làm bạn bị chệch hướng khỏi định mệnh thiên thượng của mình. Không có người phụ nữ biệt lập nào có thể thoát khỏi những sự tấn công của nó. Và đừng nghĩ rằng tuổi tác, hiện trạng tài chính và hôn nhân hiện tại của bạn miễn trừ bạn khỏi sự tấn công của nó.

Đây không phải là vấn đề về bạn. Đây không phải là vấn đề về tôi. Thành thật thì nó cũng không phải là cuộc chiến của chúng ta. Cuộc chiến này thuộc về Chúa. Chúng ta là những vũ khí sự sáng của Ngài trong một thế giới tối tăm.

T toàn bộ lịch sử con người phụ thuộc vào một sự thay đổi tâm lòng của một cá nhân sống tĩnh lặng và hạ mình ... vì chính trong tâm hồn và tâm trí của người đó mà cuộc chiến giữa thiện và ác diễn ra và cuối cùng quyết định sự thành bại.

M. Scott Peck

Những Nữ Chiến Binh

Sự thật bạn là nữ giới khiến bạn trở thành một mục tiêu trong tầm ngắm và hứng chịu sự trả thù của Satan.

Ta sẽ đặt sự thù nghịch giữa người và người nữ, giữa dòng dõi người và dòng dõi người nữ. (Sáng Thế 3:15).

Sự thù nghịch là một sự thù ghét đã đâm rễ vững chắc và là một sự thù địch không thể hòa giải. Điều này mô tả một sự bất hòa sâu sắc đến nỗi mỗi thế hệ qua đi sự thù địch và thù ghét của Satan ngày càng nhiều khi nó đang hết dần thời gian và sự cấp bách gia thêm. Chưa bao giờ sự tấn công của nó chống lại người nữ và con cái của họ lại tàn ác, lộ liễu và lan rộng như bây giờ.

Bằng chứng không thể phủ nhận của điều này được tìm thấy trong sự thống kê rằng 50 triệu phụ nữ hiện tại đang bị mất tích trên thế giới. Ý tôi là gì khi nói *mất tích*? Những cô gái này đã mất tích rồi. Không bao giờ được tìm thấy nữa.

Lý do chính cho sự biến mất của họ là nạn giết phụ nữ có chủ đích. Nạn thảm sát là sự thủ tiêu một nhóm người thuộc một chủng tộc, một quốc gia, một thể chế hay nền văn hóa; nạn giết phụ nữ chủ yếu dựa vào giới tính. Trong cuốn sách gần đây *Unnatural Selection*, tác giả Mara Hvistendahl trích dẫn các thống kê cho thấy sự thật gây sốc này: hơn 60 triệu bé gái chỉ tính tại Châu Á không bao giờ được chào đời vì sự ra đời của các em dập tắt bằng sự phá thai.

Trong các quốc gia như Trung Quốc, Ấn Độ và Pakistan và lục địa Phi Châu, là con gái, mạng sống của bạn luôn gặp nguy hiểm. Có nghĩa bạn sẽ bị lạm dụng, bị bán, bị từ bỏ hay là nạn nhân của việc thủ tiêu trong danh dự.

Hỡi độc giả yêu dấu, đừng nghĩ là bạn được an toàn bởi vì bạn không sống trong một đất nước đang phát triển. Các con số không sai đâu. Quê quán của bạn chỉ có nghĩa

là bạn sẽ bị biến thành một mục tiêu theo một cách khác. Sự thủ tiêu của kẻ thù sẽ đến với bạn từ một góc cạnh khác, và tôi tin nó làm việc cật lực để khiến bạn bị phân tâm để bạn không “thai nghén” kế hoạch của Chúa cho cuộc đời bạn.

Tôi không chia sẻ điều này để làm bạn sợ hãi. Tôi muốn bạn biết sức nặng của thời điểm của bạn trong lịch sử. Là con gái của thời đại này, bạn là một mục tiêu. Nhân tố anh hùng là chọn lựa của bạn. Nếu bạn không nhìn nhận sự thật của vấn đề này, bạn sẽ cho rằng những sự tấn công chống lại giới tính hay đức tin của bạn là vấn đề cá nhân và vì vậy bạn sẽ đáp ứng lại trên mức độ cá nhân mà thôi. Nhưng điều này có tầm mức to lớn hơn từng cá nhân chúng ta. Bạn không tài nào tham gia cuộc chiến này một mình được. Sự xung đột này sẽ đòi hỏi chiến thuật và sự hỗ trợ của Chúa. Dù cuộc chiến bắt đầu từ sự đáp ứng từ cá nhân, nhưng chỉ điều đó không thì chưa đủ. Mỗi cá nhân chúng ta phải được trang bị vũ khí bằng những lễ thật đời đời và được huấn luyện để cùng làm việc với những người khác.

Những con số thống kê thật khủng khiếp nhưng nó chỉ là đầu mối về một sự tối tăm lớn hơn. Giờ là lúc bạn nhượng mất lên và để thiên đàng sử dụng tiếng nói của bạn nói ra những gì thiên đàng muốn lấp đầy khoảng trống này. Cố truyện bắt đầu. Phía bên này một kẻ thù tàn ác ngoan cố chủ tâm hủy diệt bạn, phía bên kia một vị vua uy nghi với tình yêu thương không đời cũng định cho bạn nhận ra tất cả những gì Ngài tạo dựng bạn. Chúa Giê-su, Vua Thiên Đàng của chúng ta, sẽ luôn luôn yêu thương bạn. Tình yêu thương của Ngài không bao giờ kết thúc và kiên định hơn sự thù địch của kẻ ám sát bạn. Vai diễn bạn muốn đóng trong cuộc chiến này là điều vẫn còn thắc mắc. Vậy bạn sẽ là một thường dân, một nạn nhân hay tù nhân chiến tranh hay là một nữ anh hùng?

Khi bạn hình thành quyết định của mình, xin bạn hãy biết điều này: không có chỗ cho sự trung lập. Vấn đề là khi nào bạn tham gia bên này hay bên kia mà thôi. Tốt hơn hết là bạn quyết định trước vị trí của mình bằng một quyết định dứt khoát hơn là để người khác quyết định dùm qua sự thờ ơ. Hãy nhớ Đức Chúa Trời chọn lựa bạn cả trước khi Ngài tạo dựng quả đất.

Ấy là trong Ngài mà chúng ta đã nên kẻ dự phần kế nghiệp, như đã định trước cho chúng ta được đều đó, theo mạng của Đấng là mọi sự hiệp với ý quyết đoán, hầu cho sự vinh hiển của Ngài nhờ chúng ta là những kẻ đã trông cậy trong Đấng Christ trước nhất mà được ngợi khen. Ấy lại cũng trong Ngài mà anh em sau khi đã nghe đạo chân thật, là đạo tin lành về sự cứu rỗi anh em, ấy là trong Ngài mà anh em đã tin và được ấn chứng bằng Đức Thánh Linh là Đấng Chúa đã hứa. Đấng ấy làm của cầm về cơ-nghiệp chúng ta, cho đến kỳ chuộc lấy những kẻ mà Ngài đã được để khen ngợi sự vinh hiển Ngài. (Ê-phê-sô 1:11-14)

Theo tôi hiểu, để kết thúc câu chuyện tôi muốn nói một điều rất đơn giản. Hoặc là nóng hoặc là lạnh, hoặc mạnh hoặc yếu, hoặc tham gia hoặc không tham gia, hoặc làm chiến sỹ hoặc là kẻ phản bội, hoặc tự do hoặc nô lệ, hoặc là anh hùng hoặc là nạn nhân.

Tôi biết những sự chọn lựa này rất là rõ ràng, vì chúng được định để phản ánh tính cấp bách về địa vị hiện tại của chúng ta là những người nữ. Tôi không có ngụ ý rằng bạn đang đối diện một sự đe dọa của nạn giết chủng. Nhưng tôi nhấn mạnh nhu cầu cấp thiết liên quan đến việc chúng ta phải có sự đáp trả chủ động và tích cực. Đây không phải là lúc để bạn cứ mãi bị che mắt và không được

trang bị, do đó đây là mục đích của cuốn sách này.

Khi tôi đang viết sách này, tôi đọc lại cuốn *The Screwtape Letters* của C.S.Lewis, đó là một câu chuyện hư cấu nói về sự trao đổi thư từ giữa một con quỷ trẻ hơn và thủ lĩnh của nó khi chúng đang cố gắng đặt bẫy một thanh niên. Sự tài tình đằng sau cuốn sách đó là nó đưa cho ta một sự hiểu biết về quan điểm của kẻ thù và cách nó bóp méo và xuyên tạc lẽ thật để giúp chúng ta quay trở về với Chúa.

Một phần trong cuốn sách nói về việc các quỷ đang hả hê về khả năng của chúng để bóp méo vai trò của phụ nữ: “Tất cả được tóm gọn lại trong lời cầu nguyện mà một phụ nữ trẻ được nói là đã thốt lên thế này, ‘Chúa ơi, xin hãy khiến con trở thành một cô gái bình thường của thế kỷ hai mươi!’ Do cố gắng của chúng ta, điều này có nghĩa là, ‘Xin hãy khiến con trở thành một cô gái tinh ranh, đần độn và kẻ ăn chực.’”

Tôi muốn khóc khi đọc sự châm biếm có tính tiên tri của cuốn sách xuất bản năm 1942, vì nó thật sự nói lên được tư thế của rất nhiều cô gái trong thời đại của chúng ta. Khi tôi đọc phần trích này, có bốn chữ nổi bật lên: “tầm thường,” “tinh ranh,” “đần độn,” và “ăn chực.”

Trước hết, chúng ta nói đến vấn đề sự tầm thường. Khi bạn được tái sinh, bạn đã bỏ sự tầm thường lại phía sau. Điều này không có nghĩa bạn trở nên lạ đời hay không bình thường; nó có nghĩa bạn đã được trút bỏ những gì là tầm thường khi bạn được che phủ trong sự công chính của Ngài. Bạn có thể sống trong một giai đoạn ở trên đất này, nhưng sau cùng bạn là con gái của cõi vĩnh hằng.

Tiếp theo, có một thuật ngữ *tinh ranh*, một thuật ngữ hơi xa lạ trong thời đại chúng ta có nghĩa là một phụ nữ gạ tình hay dâm dăng. Một số từ đồng nghĩa của chữ *tinh ranh* là *kẻ lêu lổng*, *con điếm*, *kẻ hứng tình* và *người đàn bà dâm dăng*. Thật đáng buồn, chính những lời này lại

được thêu dệt vào những lời của bài hát của nền văn hóa của thế kỷ hai mốt.

Thuật ngữ *đàn độn* lần đầu tiên được giới thiệu vào đầu những năm 1900 để miêu tả một người có chỉ số thông minh của một người từ 8 đến mười hai tuổi. Trong bối cảnh phần trích của C.S.Lewis, điều này có nghĩa là cả một thế hệ những người con gái không chịu trưởng thành và thoát ra khỏi sự ấu trĩ của một cô gái để bước vào sự khôn ngoan của một người phụ nữ.

Và cuối cùng, *ăn chực* miêu tả một người sống nhờ sự hỗ trợ và lợi dụng người khác mà không ban cho lại bất cứ thứ gì thật sự có ích. Đây chính là sự trái ngược với những gì mà người con gái của Đức Chúa Trời đại diện. Chúng ta phải sống để hỗ trợ người khác và mang lại cơ hội cho những người kém may mắn chứ không lợi dụng người khác. Nhưng hãy xem trang bìa của các tạp chí phụ nữ bày bán tại các quầy tính tiền trong các cửa hàng tạp hóa. Người ta coi lão hóa dường như là một căn bệnh, trong khi lại ca ngợi tuổi trẻ bông bột và sự ấu trĩ. Kỹ năng tình dục thảng hơn sự thân mật thật, và chúng ta được khuyến khích sống trong sự xa hoa, trong khi đó lại chụp lấy tất cả những gì chúng ta có thể chụp lấy được. Chúng ta đã quá sa đà rồi.

Sự tầm thường không gì được chúng ta, và rõ ràng kẻ thù của chúng ta biết chúng ta được tạo dựng cho nhiều điều lớn lao hơn. Chúng ta đã để cho ai hình thành lời cầu nguyện của mình? Áp lực từ các hoàn cảnh của chúng ta không thể hình thành lời cầu nguyện của chúng ta. Chúng ta không thể tin cậy nền văn hóa đưa ra cho chúng ta câu trả lời đúng. Lời cầu nguyện chúng ta phải được hình thành bởi thiên đàng. Đấng Tạo Hóa của trời và đất là kiến trúc sư và tác giả của đời sống chúng ta. Giờ là lúc để các con gái của thế kỷ 21 này vang dội những lời của thiên đàng. Có thể những khao khát trong lòng bạn quá

mãnh liệt nên không thể nói thành lời và đó là lý do bạn cần gươm.

Tôi tin theo cách này hay cách khác bạn muốn trở thành một người con gái phi thường, anh hùng của Đức Chúa Trời chí cao, Đấng đời đời, một người cư xử đầy đức hạnh, cực kỳ trưởng thành, và sống với chủ tâm nâng cao đời sống của người khác.

Một trong những mục đích của sách này là giúp bạn xây dựng loại cầu nguyện (thanh gươm) dạn dĩ, đầy đức tin mà sẽ định đoạt thời khắc của bạn trong lịch sử.

Những Chiến Thuật Cũ

Giờ không phải là lúc rút lui trong sự sợ hãi. Đây là lúc chúng ta phải dấy lên và tăng trưởng trong tình yêu thương. Khi tôi trở thành cơ đốc nhân, tôi học biết Đức Chúa Trời thật sự đã có một kế hoạch cho cuộc đời tôi. Đó không chỉ là việc tôi có một điểm đến mới sau cuộc đời này. Bây giờ tôi học biết cuộc đời mình là quan trọng. Tôi đã được mua chuộc bằng giá cao, và đời tôi không còn là của riêng tôi nữa nên không thể lãng phí. Đức Chúa Trời muốn tôi trở thành tất cả những gì Ngài đã tạo dựng tôi trở thành.

Trở thành người mà Đức Chúa Trời đã tạo dựng bạn trở thành là sự tấn công lẫn sự phòng thủ tốt nhất của bạn chống lại chiến lược của kẻ thù. Rõ ràng nó không bóp ngạt bạn. Giờ là lúc ngăn nó không làm ngẹt ngòi hạt giống thuộc linh mà Chúa đã gieo trồng bên trong bạn. Khi kẻ thù áp bức, nó luôn luôn làm như vậy bởi vì nó sợ những gì bạn có thể trở thành. Hãy nhớ, kẻ áp bức rất là gian xảo, nhưng chúng cũng thường hay sợ hãi. Trên một vài mức độ chúng sợ chính người mà chúng muốn áp bức. Chúng sợ sức mạnh của bạn sẽ đặt chúng gặp nguy hiểm.

“Nếu chúng ta không làm gì cả thì họ sẽ còn gia

tăng hơn nữa. Nay mai nếu xảy ra chiến tranh, họ rất có thể nhập với quân thù đánh chúng ta rồi trốn ra khỏi nước! Nên người Ai-cập gây khổ nhục cho người Is-ra-ên. Họ đặt các cai nô-lệ trên người Is-ra-ên, bắt xây các thành Phi-thom và Ram-se để làm trung tâm chứa hàng cho nhà vua. Nhưng người Ai-cập càng hành hạ cực nhục bao nhiêu, dân Y-sơ-ra-ên càng sinh sản bấy nhiêu, lan tràn khắp nơi. Nên người Ai-cập đâm ra sợ hãi người Y-sơ-ra-ên.” (Xuất Hành 1:10-12)

Khi những chiến thuật áp bức của Pha-ra-ôn thất bại trong việc thủ tiêu sức mạnh của người Is-ra-ên, ông quay sang các phương sách dứt khoát hơn: giết người nữ và trẻ em. Cho nên đây không phải là những chiến thuật mới mẻ gì của kẻ thù cả; chúng có một lịch sử tàn bạo và lâu đời. Kinh Thánh ghi lại hai sự kiện về việc giết chết trẻ em. Sự kiện đầu tiên được tìm thấy trong sách Xuất Hành khi vua Ai-cập ra sắc lệnh cho các bà mục người Hê-bơ-rơ:

“Khi các chị đi đỡ đẻ cho phụ nữ Do-thái thì hãy lưu ý. Nếu là con gái thì để cho sống, còn nếu con trai thì giết đi.” (1:16)

Điều quan trọng cần lưu ý đó là Pha-ra-ôn đã ra lệnh giết các bé trai ngay trước thời điểm Môi-se được sinh ra. Phải chăng lúc đó ma quỷ cảm nhận được thời điểm sự ra đời của một anh hùng đã đến? Phải chăng kẻ thù sợ một sự dấy lên tiềm năng? Pha-ra-ôn đã thông qua một cách tiếp cận loại bỏ có hệ thống để phá hỏng cơ hội của một anh hùng và tiềm năng của người đó. Tuy nhiên, lịch sử cho thấy thể nào cuộc tấn công quy mô lớn đó đã không ngăn được sự ra đời của bé trai Môi-se. Trong một sự hoán đổi số mạng, thật ra ông đã được nuôi dưỡng trong ngôi nhà an

toàn của Pha-ra-ôn như là một người con trai của Ai-cập.

Sau khi Môi-se khám phá ra mình là ai và những gì ông được tạo dựng để làm, Đức Chúa Trời đã dùng đồng vắng để tái tạo ông trở thành người giải cứu, người lãnh đạo dân Is-ra-ên vào sự tự do sau 300 năm làm nô lệ tại Ai-cập. Mặc dầu Pha-ra-ôn đã giết cả một thế hệ bé trai (một quân đội), Đức Chúa Trời đã chống lại bằng cách đẩy lên một lãnh đạo để giải cứu dân sự của Ngài và quyết tâm chiến đấu thay cho họ.

Một lần khác mà Kinh Thánh cho biết đó là kẻ thù triển khai việc giết chết các bé trai đó là vào thời điểm hạ sinh của Chúa Giê-su. Khi những nhà thông thái không quay lại báo cáo với Hê-rốt, ông ta đã ra lệnh tất cả các bé trai của người Hê-bơ-rơ từ hai tuổi trở xuống phải bị giết.

“Vua Hê-rốt thấy mình đã bị mấy thầy bác sỹ đánh lừa, thì tức giận quá, bèn sai giết hết thầy con trai từ hai tuổi sắp xuống ở thành Bết-lê-hem và cả hạt, theo đúng ngày tháng mà mấy thầy bác sỹ đã cho vua biết. Vậy là ứng nghiệm lời đấng tiên tri Giê-rê-mi đã nói rằng: người ta có nghe tiếng kêu la, phàn nàn, than khóc trong thành Ra-ma, ấy là Ra-chen khóc các con mình, mà không chịu an ủi, vì chúng nó không còn nữa.” (Ma-thi-ơ 2:16-18)

Thật là những lời đầy sự ám ảnh... *bởi vì chúng không còn nữa.* Trong hai sự kiện này của Kinh Thánh, các vị vua thế gian đầy sự tức giận đã ngang nhiên giết chết các bé trai mà họ sợ là người mang theo một định mệnh tiềm năng. Tôi tin một lần nữa chúng ta cũng đang trên ngưỡng cửa của một sự khai phóng sự áp bức và tù ngục, nhưng lần này là các bé gái, không phải các bé trai, những đứa bé bị nhắm làm mục tiêu trong cuộc tấn công chống lại tất cả mọi người của nó.

“Con rồng giận người đàn bà, bèn đi tranh chiến cùng con cái khác của người, là những kẻ vẫn giữ

các điều răn của Đức Chúa Trời và lời chứng của Đức Chúa Giê-su. (Khải Huyền 12:17)

Hãy để ý nét tương đồng trong các động cơ của các vua thế gian và Satan khi chúng sợ hãi, con rồng sợ hãi. Cả hai đều sợ bị tước quyền lực, cả hai đều tức giận, và cả hai đều chiến tranh chống lại một dân tộc và con cái của họ.

Tất cả những ai chưa trở thành nạn nhân của nó vẫn còn cơ hội để chọn con đường của một anh hùng. Mục tiêu của sách này là để nhìn thấy bạn được trang bị và quyền năng, bởi vì khi chúng ta tăng trưởng trong sức mạnh, thì Đức Chúa Trời chí cao sẽ đẩy lên chống lại kẻ thù.

2

Gươm Được Ra Đời

Mỗi người đứng với khuôn mặt phản chiếu ánh sáng của thanh gươm trần, sẵn sàng làm những gì mà một anh hùng có thể làm.

Elizabeth Barrett Browning

Bạn có thể thắc mắc, tại sao lại là một thanh gươm? Vì nếu để tự thủ thì khoảng cách và sự chính xác của một khẩu súng không phải là tốt hơn sao? Nếu sự tấn công này từ kẻ thù ở ngoài tầm xa, thì việc đáp trả lại bằng các vũ khí hủy diệt hàng loạt thì sao? Những thanh gươm có phải là quá cổ xưa không?

Trong nhiều thiên niên kỷ gươm đã tìm được tiếng nói của mình trong lịch sử và mãi mãi ghi khắc hình ảnh lãng mạn của nó trong tâm trí của chúng ta. Các thanh gươm, như chúng ta biết, lần đầu tiên được luyện trong suốt thời đại đồ đồng, khoảng thời gian 3000 năm trước Chúa. Dụng cụ này xuất phát từ cây lao và dao phổ thông khi những thợ luyện kim bắt đầu kết hợp giữa đồng và đồng đỏ. Nhưng thuận lợi đó không có được hoàn thành bởi vì nó chỉ nói về những thanh gươm được sinh ra trong thời đại của chúng ta. Gươm thật ra là lâu đời hơn những gì mà chúng ta có thể đo lường bằng thời gian.

Từ Kinh Thánh chúng ta biết nhiều năm trước thời đại của loài người, các thanh gươm đã được tạo ra trong các lò luyện trên thiên đàng và được các thiên sứ mạnh mẽ nhất mang theo trong các hình thức mà chúng ta chưa từng thấy. Thanh gươm đầu tiên mà chúng ta biết ở trong Kinh Thánh được làm từ lửa đang cháy và xoay chuyển theo cách riêng của nó trong tay của chê-ru-bim mạnh sức có cánh.

“VẬY, Ngài đuổi loài người ra khỏi vườn, rồi đặt tại phía đông vườn Ê-đen các thần Chê-ru-bim với gươm lưỡi chói lòa, để giữ con đường đi đến cây sự sống.” (Sáng Thế 3:24)

Bạn hãy tưởng tượng điều đó! Thanh gươm bảo vệ này đã di chuyển. Nó là một ngọn lửa chặn đường bảo vệ con đường tới Cây Sự Sống để đảm bảo kẻ bị cấm vận là A-đam và Ê-va sẽ không bao giờ đưa tay ra để hái trái của cây đó trong vườn Ê-đen.

Rồi khi chúng ta đi xa hơn qua lịch sử của Kinh Thánh, chúng ta thấy các thanh gươm trong tay của những cá nhân hay quân đội vì mục đích cả thiện lẫn ác. Sự đề cập cuối cùng trong Kinh Thánh về thanh gươm mạnh sức như là một hành động cuối cùng nói về thẩm quyền và sự phán xét trong sách Khải Huyền.

“CÓ MỘT LƯỠI GƯƠM BÉN Ở MIỆNG NGÀI RA, NGÀI SẼ LẤY NÓ MÀ ĐÁNH CÁC DÂN VÀ CAI TRỊ HỌ BẰNG MỘT CÂY GẬY SẮT. NGÀI GIÀY ĐẠP THÙNG RƯỢU CON THỊNH NỘ CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI TOÀN NĂNG. TRÊN ÁO TÔI VÀ TRÊN ĐÙI NGÀI CÓ ĐỀ MỘT DANH LÀ: VUA CỦA CÁC VUA VÀ CHÚA CỦA CÁC CHÚA. (Khải Huyền 19:15-16).

Vì vậy từ sự khởi nguyên của lịch sử con người cho tới

chương kết của thời đại như chúng ta biết, gươm luôn hiện diện. Bạn và tôi hành trình trên đất này trong khoảng thời gian mà chúng ta biết là gần sự kết thúc khả hoàn hơn là gần lúc khởi đầu buồn bã. Khoảng thời gian của chúng ta được ví sánh với cơn đau đẻ đang ngày một nhiều của một người nữ, sự chuyển dạ dữ dội trước khi sinh. Trong thời đại này chúng ta thấy mình cần có một thanh gươm làm bạn. Chúng ta không phải là những thiên sứ bảo vệ, cho nên không cần tưởng tượng là mình sẽ sử dụng gươm để ngăn không cho ai vào khu vườn tốt lành của Đức Chúa Trời. Tương tự, chúng ta không phải là người thực hiện vai trò phán xét, vì quyền phán xét được dành cho Vua của các vua của chúng ta. Mà trong tay của các con gái của Chúa các thanh gươm phải là các vũ khí về sự sáng và sự sống của Ngài.

Thanh Gươm Của Chúa

Tôi muốn chia sẻ một số điều mà tôi đã khám phá đang khi tôi viết bản thảo cuốn sách này. Từ Word (Lời Chúa) đờic giấu trong từ gươm (Sword). Bằng cách giữ nguyên các chữ cái và chỉ thay đổi khoảng cách, bạn sẽ khám phá ra Lời của Chúa (God's Word) là gươm của Chúa (God Sword)

Điều đó có tuyệt vời không? Điều này xác chứng lạ lùng những gì Phao-lô cho chúng ta biết trong sách Ê-phê-sô: “gươm của Thánh Linh là Lời Đức Chúa Trời.” (6:17)

Mọi sự mà chúng ta cần hay sẽ cần được chôn giấu trong Lời Ngài, và chúng ta tìm kiếm nó giống như của báu được chôn!

Cách đây không lâu đang khi cầu nguyện, tôi có một cảm nhận rất mạnh mẽ là có rất nhiều con gái của Chúa

trong thế hệ này không được trang bị vũ khí. Điều này không chỉ là họ ít được trang bị và chuẩn bị yếu kém mà họ còn đang gặp nguy hiểm và rất dễ bị tấn công bởi sự lừa dối. Trong những ngày qua kẻ thù đã tăng cường độ sự tấn công của nó bằng thanh gươm hai lưỡi là các giáo sư giả và những người anh em bị lừa dối. Tân Ước đầy đầy những lời cảnh báo chống lại sự lừa dối và các giáo sư giả. Phúc âm Ma-thi-ơ và sách 1Giăng cảnh báo chúng ta:

Nhiều tiên tri giả sẽ nổi lên và dỗ dành lắm kẻ. (Ma-thi-ơ 24:11)

Hỡi kẻ rất yêu dấu, chớ tin cậy mọi thần, nhưng hãy thử cho biết các thần có phải đến bởi Đức Chúa Trời chẳng, vì có nhiều tiên tri giả đã hiện ra trong thiên hạ. (1 Giăng 4:1)

Chúng ta chiến đấu với sự lừa dối bằng cách nào? Chúng ta lấy lẽ thật của lời Chúa để suy xét lời của người ta. Khi sắt là Lời Chúa mài giữa cuộc đời chúng ta, chúng ta sẽ khế hiệp với lẽ thật. Bất kể chúng ta biết bao nhiêu đi nữa, nhưng nếu chúng ta không hành động, thì một lần nữa chúng ta đang gặp nguy hiểm.

Hãy làm theo lời, đừng chỉ làm người nghe và tự lừa dối mình. (Gia-cơ 1:22)

Trong những lúc chiến trận, thanh gươm phải được sử dụng. Một trong những cách để dùng gươm đó là đem gươm là lời Đức Chúa Trời vào thực tế trong đời sống chúng ta.

*Biết điều thiện mà không thực hành thì thường nó
thành ra điều ác.*

C. Martelli, Fencing Master

Kiểm thuật hay đấu gươm tốt hơn hết là học trước khi đánh thật. Các cuộc chiến là chỗ kiểm chứng những

gì bạn đã đưa vào thực hành. Sự xung đột là cách để thử độ cứng của những gì đã được “gọt dũa” trong những lúc bạn chuẩn bị.

Để minh họa thêm điều này, để tôi chia sẻ thêm một câu chuyện khác, nó đã thu hút sự thích tỉnh của tôi đối với *lý do* đằng sau việc viết cuốn sách này.

Năm 2009 tôi ở trong các buổi hội nghị liên tiếp trong một quốc gia xinh đẹp là New Zealand, tôi có cả một buổi sáng để ngủ, tôi thích thú về điều này. Lúc đó đã qua nửa đêm nên tôi nằm co lại dưới gối và với một cái ngáp thỏa thích tôi đắp chăn lên mình và trùm tấm vải.

Trước khi nhắm mắt, tôi quay mặt của chiếc đồng hồ kỹ thuật số về hướng khác, không đối diện với tôi. Tôi không muốn có tiếng kèn, tiếng báo thức, hay chuông điện thoại di động. Tôi sẽ ngủ tại chỗ! Tôi kéo cái rèm màn, đeo cái cấm tai vào và uống thuốc trợ ngủ melatonin. Mọi tính toán đã được thực hiện cẩn thận để đảm bảo cơ thể mệt lử của mình không bị tỉnh giấc cho đến khi tôi được nghỉ ngơi đủ.

Nhưng không hề có sự yên nghỉ nào như tôi muốn cả. Đôi lúc khoảng giữa 3, 4 giờ sáng, lúc trời còn tối. Thật lạ tôi lại tỉnh, rồi có một cụm từ gồm bốn chữ vang lên trong đầu tôi:

Hãy luyện lại gươm.

Thật hả ta? Mình đã mơ gì vậy? Tôi sửa lưng, kiểm tra đồ cấm tai, và co rúm sâu hơn vào những cái gối. Nhưng tôi không thoát khỏi cái móc; câu đó được lặp lại:

Hãy luyện lại gươm.

Tôi đi vào nhà tắm và leo lại lên giường. Bằng cách nào đó tôi tranh chiến để trở lại thế giới của những giấc mơ, nhưng nó không còn như cũ nữa. Giấc ngủ của tôi không có yên và không sâu, và trong giấc ngủ ngon khó chịu có ai đó liên tục lặp lại...

Hãy luyện lại gươm.

Tôi tỉnh dậy và nhìn đồng hồ, đồng hồ chỉ khoảng hơn 4 giờ. Tôi biết tôi không thể ngủ cho đến khi tôi “bị mồm” điệp khúc trong tâm trí tôi. Tôi nhắm hai mắt lại và cố gắng xác định trước đó mình đã nghe cụm từ này từ chỗ nào, hy vọng biết được tại sao lúc đó mình nghe thấy. Phải chăng là từ một đoạn từ một cuốn sách mà tôi đã đọc gần đây hay là từ một cảnh từ một bộ phim? Khi tôi để tâm trí mình lang thang theo những dòng chữ này, tôi đã nhớ lại cuộc nói chuyện của tôi với một trong số mấy đứa con trai của tôi đang khi gói gém đồ đạc cho chuyến đi đó. Tôi hỏi, “Con có muốn mẹ đem điều gì đó đặc biệt từ New Zealand về không?”

Nó trả lời không chút lưỡng lự, “Mẹ ơi, con muốn bắt cứ cái gì liên quan đến *chúa tể của những chiếc nhẫn*,”

Lúc đó tôi nghi ngờ, tôi có thể tôn trọng mong muốn đó và yêu cầu con tôi nói chi tiết hơn. Nó đưa ra một số chọn lựa một cách chung chung, cho nên ngay khi đến Auckland, tôi hỏi ngay người chủ nhà đáng yêu của mình cách để rờ chạm đồ dùng của *chúa tể của những chiếc nhẫn*. Cô giải thích tôi sẽ có nhiều cơ hội tìm kiếm những của báu như vậy trên mạng hay ở tại Mỹ hơn. Sau đó tôi đã không có suy nghĩ nhiều về yêu cầu của con trai tôi. Nhưng vào giữa đêm ngày hôm đó, tôi thức mắc liệt cụm từ mà tôi nghe, “Hãy luyện lại gươm,” có phải từ *sự trở lại của vua*, bộ phim dựa trên bộ sách ba đoạn *chúa tể của những chiếc nhẫn* của J.R.R Tolkien không.

Tôi bật dậy khỏi giường, mở công tắc đèn và ngồi xuống để hiểu một số tư tưởng với hy vọng sau đó mình có thể trở lại ngủ. Ngay khi tôi bắt đầu viết, những tư tưởng cứ thế tuôn chảy theo nhịp viết tay không nắn nót của tôi. Thánh Linh của Chúa đã sử dụng một sự kết hợp giữa sự tưởng tượng, các câu Kinh Thánh và các cụm từ để mở đầu những gì tôi đang chia sẻ trong cuốn sách này.

Tôi đã nghe Thánh Linh thì thầm rằng có quá nhiều chi thể trong thân thể Đấng Christ chỉ sử dụng một mẫu, miếng nhỏ của Lời Ngài và không còn tôn cao toàn bộ Lời Ngài. Thánh Linh cũng nói sẽ có những sự khó khăn (kinh tế, tự nhiên, chính quyền, văn hóa và xã hội) sẽ đến trên đất với tần xuất và cường độ tăng lên. Những sự thử thách này cuối cùng sẽ phục vụ vì một mục đích là hiệp một dân sự của Ngài trong nguyên tắc và mục đích. Và khi Lời Chúa được tôn cao với tất cả tầm quan trọng và thẩm quyền của nó thì những câu trả lời cho những vấn đề theo sau đó sẽ được bày tỏ.

Khi tôi nghe những ý tưởng này, trong tâm trí của tôi, tôi thấy nhiều người giơ cao những mảnh vỡ bộ vũ khí và gương cờ hiệu chiến trận. Cán gươm được giơ cao, nhưng những cái cán vô dụng nếu không tuốt gươm ra và chém. Trên các sàn đấu, tượng trưng cho tòa giảng, chỉ phôi bày những thanh gươm bị gãy khi chém các mục tiêu. Do bị gãy vụn và nằm rời rạc nên những thanh gươm chẳng khác nào một đồng sắt vụn.

Thế mà vẫn có những chiến binh sở hữu các lưỡi gươm bị gãy không có cán. Những người lính khi vung những lưỡi kiếm này thì bị thương tích nên họ bỏ nó vào một xô. Nhóm khác thì cầm kiếm không có vành chắn để ngăn tay của người chiến binh khỏi trượt xuống theo chiều dài của thanh gươm khi chịu va chạm. Nhưng khi gắn kết lại, tất cả những phần này rất là mạnh mẽ và hữu dụng. Nó đại diện một cách đầy đủ chức năng của một thanh gươm cũng như cách sử dụng gươm đúng. Nếu tách rời ra, chúng chỉ là mép gươm không có đầu nhọn, thứ kim loại không có sức mạnh, và là lưỡi gươm không có sức công kích.

Bởi có khoảng cách và sự chia rẽ, nhiều mẫu kiếm vẫn chưa được phát hiện; chúng chỉ hiệu quả khi chúng được hợp nhất và là một tổng thể nguyên vẹn. Đang khi chúng ta chiến trận mà chỉ dùng một phần vũ khí của

mình thì kẻ thù hành động với tất cả vũ khí mà nó có. Tôi lo ngại nó cười khi chúng ta vô tình vung ra những lời tuyên bố rời rạc, những lời gây chia rẽ, trong khi đó sức mạnh của gươm nằm ở sức mạnh tổng lực của nó.

Trong những lúc bình an và dễ chịu, có lẽ những mảnh phúc âm có thể nâng đỡ chúng ta được một thời gian ngắn. Những mảnh phúc âm đó sẽ không đủ cung cấp dưỡng khí chúng ta cần để đứng vững trong những lúc tuyệt vọng - vì một hội thánh chia rẽ sẽ thất bại.

Tất cả những gì chúng ta cần để lắp ráp các vũ khí chiến trận này trong thời đại hiện tại được tìm thấy trong Lời Chúa. Mỗi miếng to và nhỏ đang chờ đợi một lời tuyên bố hợp nhất và sống động. Nếu phải cần lửa thử thách để đem chúng ta đến chỗ cầu nguyện hiệp nhất để những gì trước đó đã bị tách rời, chia rẽ có thể được kết dính lại liền một mảnh, nguyện điều đó được thành như vậy.

Xin đừng hiểu nhầm những gì tôi đang nói ở đây. Tôi không có đề nghị chúng ta thỏa hiệp hay thay đổi Lời Chúa. Tôi đang khẩn thiết động viên chúng ta học hỏi, cầu nguyện và công bố toàn bộ Lời Chúa, và để Lời Chúa tự do ảnh hưởng trên chúng ta. Lời Chúa là sống động, quyền năng, trọn vẹn và thánh khiết.

Những gì tôi đã nghe và thấy là một mạng lệnh phải công bố Lời Thánh Ngài bằng tất cả sự khôn ngoan và sức mạnh của nó. Đó là một lời mời để tái thiết ngôn ngữ của con người theo ảnh tượng thiên thượng hơn là lột bỏ thần tính của Lời Đức Chúa Trời rồi biến nó thành lời của con người.

Satan không sợ một hội thánh không hiệp một, hội thánh vung các mảnh vụn hay từng miếng nhỏ của Lời quyền năng của Đức Chúa Trời, nhưng nó sẽ run rẩy trong sự kinh hoàng trước hội thánh dấy lên bằng gươm của Lời Ngài, lời được luyện và thể hiện qua đời sống của chúng ta. Khi chúng ta bắt đầu đọc và ứng dụng tất cả Lời Chúa,

chứ không chỉ là những phân đoạn mà chúng ta yêu thích, thì chúng ta sẽ thật sự nhận ra những gì đã được trao vào tay chúng ta. Thân thể Đấng Christ sẽ dấy lên, hiệp một khi chúng ta sử dụng sức mạnh để mài dũa thay vì công kích nhau. Khi hội thánh đầu phục sự thanh tẩy và sửa trị của Chúa, hội thánh sẽ nhớ là các thanh gươm được sử dụng đánh kẻ thù chứ không phải đánh bạn bè.

Gươm Được Rèn Lại

Khi tôi từ New Zealand trở về nhà, tôi đã xem lại bộ phim thứ ba trong loạt phim *Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn* để xem thử cụm từ ‘chúa tể của những chiếc nhẫn’ có tồn tại không và nếu có, bối cảnh của nó là gì. *Sự Trở Lại Của Vua* là một bộ phim dài, nên tôi chỉ tóm tắt cách ngắn gọn tình tiết câu chuyện.

Đó là bước đầu của một cuộc chiến oai hùng giữa thiện và ác, con người và ác quỷ, sự sáng và bóng tối. Các quân đội đồng minh nhóm hiệp lại với quân số quá nhỏ để đánh với đám đông gian ác được dàn trận để chống lại họ. Mọi sự dường như đã thua vì kẻ thù đã nhóm hiệp những người can đảm của mình. Sau đó công chúa Arwen thấy một khải tượng thoáng qua kèm với ánh sáng về lời hứa cho tương lai. Cô trở về với người cha hoàng tộc của mình và khẩn nài ông rèn lại một thanh gươm cổ. Đây là những lời của cô:

Ngọn lửa sẽ được thức tỉnh từ đống tro tàn,
 Từ bóng tối sự sáng sẽ xuất hiện.
 Lưỡi gươm bị mẻ sẽ được rèn lại,
 Đất nước không có vua sẽ lại có vua...
 Hãy rèn lại kiếm.

Trong một bối cảnh hay hơn là trong phim, bốn chữ này đã khắc sâu vào trái tim tôi với một sự ủy thác mang tính anh hùng rất lớn. Trong bộ phim những chữ này từ khổ thơ tứ tuyệt của Tolkien được xen lẫn với sự tưởng

tượng sống động gồm có một thanh kiếm rèn rực đỏ, một cái búa và một người thợ rèn khỏe mạnh, khéo léo. Những mẫu tách rời được xấp cho thẳng hàng và sau đó được hợp nhất qua các tiến trình được lặp lại gồm có lửa, áp suất và nước cho đến khi những gì trước đó là những miếng rời rạc bây giờ có lại sức mạnh. Thanh gươm được rèn lại.

Gươm Được Ra Đời

Một chiến tích điều tàn của quá khứ đã trở thành một biểu tượng lung linh của tương lai! Trong thanh gươm được làm mới lại này thì những chiến thắng của quá khứ được kết nối với những điều không thể có của hiện tại, và hy vọng rằng tương lai sẽ được phục hồi.

Điều này khác với điều kiện hiện tại của chúng ta như thế nào? Phải chăng chúng ta vẫn ca ngợi những lời chứng của quá khứ mà quên đi những sẽ xảy ra trong tương lai hay sao?

Tôi choáng ngợp khi nghĩ về nghĩa biểu tượng mà thanh gươm được rèn lại bày tỏ cho chúng ta. Thanh gươm được tin thác cho chúng ta còn hơn là một cỗ vật; nó là đời đời. Thanh gươm của chúng ta không có gắn liền với một chiến thắng riêng lẻ; Lời của Đức Chúa Trời hằng sống của chúng ta đã tự chứng minh nó là đúng qua thời gian. Trong bộ phim *Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn*, thanh gươm đó đã tạo nên một trật tự mới; thanh gươm của Chúa chúng ta đã tạo dựng các tầng trời và đất. Những thanh gươm của họ được khai thác từ quặng sắt dưới lòng đất, các thanh gươm của chúng ta được rèn từ những đám lửa hay thiêu đốt của thiên đàng. Đây là thời điểm để chúng ta vung gươm là Lời Đức Chúa Trời để tạo nên lịch sử hơn là việc chỉ đánh dấu lịch sử.

Không giống như vua Aragorn, Chúa của chúng ta còn hơn là chỉ có ngôi vua. Câu hỏi nêu ra là chúng ta có ở dưới sự cai trị của Ngài hay không? Chúng ta có sợ tưởng

tượng những gì có thể xảy ra nếu chúng ta nắm lấy Lời Chúa bằng cả hai tay và để Lời làm thẩm quyền cuối cùng của chúng ta? Chuyện gì xảy ra nếu chúng ta dừng công việc lam lũ của mình để học hỏi Lời Chúa và sống theo Lời Chúa? Chuyện gì xảy ra nếu đơn giản chúng ta chỉ công bố Kinh Thánh và để Đức Thánh Linh giải nghĩa nó? Tôi tin giờ là thời điểm mà hội thánh được biết đến vì kỹ năng sử dụng kiếm của mình, dùng một thanh gươm để chữa lành một người là khó hơn so với việc làm bị thương một ai đó.

Chúng chữa lành vết thương dân Ta cách sơ sài, chúng hô hào, “bình an, bình an,” trong khi chẳng có bình an. (Giê-rê-mi 6:14, 8:11)

Phẫu thuật thẩm mỹ hay sự chữa lành ngoài da chỉ có hiệu quả khiếm tốn trong cái thật sự cần là một ca cấy ghép tim. Người ta không thể nhìn thế giới của chúng ta lâu và tưởng tượng họ thấy bình an trong khi chẳng có bình an. Chúng ta có thể có bình an và phải được cai trị bởi Vua Bình An của chúng ta, nhưng chúng ta không thể nói bình an nơi nào Chúa tuyên bố sự phán xét. Đây là cách giải quyết của Chúa cho tình trạng này:

Chúa phán như vậy: “Hãy đứng nơi các nẻo đường và quan sát, hãy dò hỏi về các đường lối xa xưa: ‘đường nào dẫn đến phúc lành?’ Hãy bước đi trên đường ấy, và tìm sự an nghỉ cho tâm hồn các ngươi.” (Giê-rê-mi 6:16)

Có một con đường chủ đạo, và có những con đường mòn cổ xưa. Một con đường nhiều người đi vì nó rộng.

**Gươm của Lời
Chúa sẽ phân
rẽ các động cơ
thuộc thế gian
với những ý định
từ thiên đàng.**

Những con đường khác ít người đi hơn vì nó hẹp. Lời Đức Chúa Trời có quyền năng để thắp sáng con đường của chúng ta và dọn sạch những mảnh vụn che khuất con đường ấy để chúng ta có thể bước đi. Gươm của Lời Chúa sẽ phân rẽ các động cơ thuộc thế gian với

những ý định từ thiên đàng.

Sau khi nói tất cả những điều này, thì dường như vẫn còn sớm quá và vẫn chưa thực tế khi khi đề xuất sử dụng những thanh gươm vô hình trong thế kỷ 21. Sau cùng, chẳng phải Chúa Giê-su là người đã cảnh báo Phi-e-rơ rằng ai sống bởi gươm cũng sẽ chết bởi gươm sao? (Xem Ma-thi-ơ 26:52). Câu hỏi này cần được trả lời trước khi chúng ta đi tiếp.

Để trả lời, chúng ta hãy quay trở lại Bữa Tối Cuối Cùng, khi các môn đồ vây quanh Chúa Giê-su. Chúa Giê-su bắt đầu so sánh những gì các môn đồ đã biết trong quá khứ với tương lai của họ.

Ngài lại hỏi họ, “Khi Ta sai các con ra đi, không tiền, không bao, không giày dép, các con có thiếu gì không?” Họ đáp, “Dạ, không.” (Luca 22:35)

Tôi có thể thấy họ cười và gật đầu khi mỗi người trong họ nhớ lại chuyến mạo hiểm khi đi ra mà trong tay không có gì ngoài một lời từ Chúa Giê-su và mọi sự họ cần đã được cung ứng một cách siêu nhiên. Sau đó Chúa Giê-su giới thiệu một thời kỳ mới:

Ngài bảo tiếp: “Nhưng bây giờ ai có túi bạc hãy đem đi, ai có bao cũng vậy, ai không có gươm hãy bán áo mà mua.” (câu 36)

Cho nên quý vị biết rằng tôi không có dựng chuyện, một bản dịch Kinh Thánh khác diễn tả thế này:

“Nhưng bây giờ,” Ngài phán, “Hãy lấy tiền và túi của các con. Nếu các con không có gươm, hãy bán áo rồi mua một cái!” (câu 36)

Chúa Giê-su không chỉ bảo họ lấy tiền và mang theo túi xách; Ngài còn bảo họ một thanh gươm sẽ quan trọng hơn là một chiếc áo. Thời kỳ mà Chúa Giê-su được biết đến là “Thầy Nhân Lành” đã qua, vì Ngài đã bị gán mác là kẻ ngoài vòng pháp luật. Các môn đồ được quy tụ lại vào thời

điểm bình minh khi mà mọi lời tiên tri được ứng nghiệm. Sau khi kiểm tra nhanh những gì họ có trên tay, họ đã tìm thấy hai thanh gươm giữa vòng Mười Hai môn đồ.

Họ thưa, “Lạy Chúa, chúng con có hai thanh gươm đây!” Ngài phán, “Thế là đủ rồi.” (câu 38)

Sau đó Chúa Giê-su đi ra ngoài để cầu nguyện trên núi Ô-li-ve, nơi đó Ngài tranh chiến với sự sống và cái chết và các thiên sứ thăm viếng Ngài khi các môn đồ của Ngài ngủ. Chúa Giê-su đánh thức họ khi họ đang ngủ ngon - để khích lệ họ cầu nguyện - thì một đám đông do Giu-đa dẫn đầu bước vào khu vườn.

Tôi là người đầu tiên phải thừa nhận khi tôi buồn ngủ tôi không tỉnh táo được, nhưng thậm chí đang khi hoàn toàn tỉnh táo tôi cũng sẽ lẫn lộn bởi những gì xảy ra tiếp theo. Các môn đồ thức dậy, nhận ra những gì đang diễn ra và chộp lấy gươm-sấn sàng để bảo vệ Chúa của họ.

Những môn đệ xung quanh Chúa Giê-su thấy những gì diễn ra sau đó thì họ nói, “Lạy Chúa, chúng con có nên lấy gươm đánh chằng?” Và một môn đồ đã chém đứt tai tôi tớ của thầy thượng tế. Nhưng Chúa Giê-su phán, “Thôi, đừng đánh nữa!” Rồi Ngài chạm vào tai người tôi tớ và chữa lành cho. (câu 49-51)

Tại sao lại mang thanh gươm nếu bạn sẽ không sử dụng nó? Tôi đoán là Giăng đã hỏi là ông có nên lấy gươm mà đánh không, thế là Phi-e-rơ thực hiện ngay. Dường như ở đây Luca đang che đậy cho Phi-e-rơ, bởi vì chúng ta biết theo nghi chép của Giăng thì rõ ràng Phi-e-rơ là người đã quyết định cắt đứt tai người tôi tớ. Rồi Phúc âm Ma-thi-ơ cho chúng ta một cái nhìn về những gì diễn ra giữa Chúa Giê-su và Phi-e-rơ sau sự vung kiếm bộc phát này.

Rồi Chúa Giê-su phán với ông, “Hãy nạp gươm vào vỏ; vì hễ ai cầm gươm thì sẽ bị chết vì gươm. Người tưởng Ta không thể xin Chúa Cha lập tức cho Ta hơn mười hai đạo binh thiên sứ sao? Nếu vậy, thế nào cho ứng nghiệm

lời Kinh Thánh đã chép rằng việc này tất phải xảy đến?" (Ma-thi-ơ 26:52-54)

Phân đoạn này luôn là một điều khó hiểu. Bạn cũng phải thắc mắc không biết Phi-e-rơ có bị lúng túng khi mà cục diện xoay chuyển ở đây. Chắc chắn ông nghĩ bởi vì Chúa Giê-su bảo họ mua gươm, cho nên đó là lúc để sử dụng chúng. Chúng ta có thể thừa nhận những thanh gươm đó không phải là để bảo vệ Chúa Giê-su. Tôi thậm chí không có chắc chắn liệu nó phải được sử dụng ngay lập tức để bảo vệ các môn đồ của Ngài hay không. Sau cùng, ai là người cần sự an ninh khi các đoàn thiên binh đang đội lệnh của bạn?

Chúa Giê-su cũng không bảo Phi-e-rơ ném thanh gươm đi; Ngài chỉ bảo ông trả nó trở về đúng nơi của nó. Đối với tôi điều này dường như cũng hơi kỳ cục bởi vì tiếp theo đó thì Ngài phán, "Ai dùng gươm sẽ bị chết bởi gươm." Có thể tôi sẽ nói như vậy, lúc đó tôi sẽ nói, "Ném con dao đó đi, nó sẽ giết chết con đấy!" Tất cả những điều phi lý này khiến tôi thắc mắc liệu Chúa Giê-su đang dùng dụ ngôn mà nói hay đang nói theo nghĩa đen.

Thật ra, Chúa Giê-su đã cố gắng chuẩn bị các sứ đồ trước cho sự tiếp cận này trong một cuộc nói chuyện trước đó, được tìm thấy trong Phúc âm Giảng. Trong cuộc nói chuyện đó Chúa Giê-su đã giải thích tại sao Ngài nói với các sứ đồ về biến cố trở lại của Ngài khác với lúc mà Ngài còn bước đi giữa vòng họ trên đất này.

Nhưng Ta đã bảo những điều đó cho các người, để khi giờ đến, các người nhớ lại rằng Ta đã nói những điều đó rồi. Từ lúc đầu Ta chưa nói cho các người, vì Ta đương ở cùng các người. Hiện nay Ta về cùng Đấng đã sai Ta đến. (Giăng 16:4-5)

Đôi khi bạn không thể nghe được điều gì cho đến khi "giờ đã đến". Bạn bịt lỗ tai không nghe điều đó bởi vì bạn không muốn nghe hay bạn chưa cần phải nghe nghe. Khi

đến thời điểm, thời điểm "aha!" Rồi những gì trước đây là lộn lộn khó hiểu bây giờ trở nên rõ ràng như pha lê. Có những điều vẫn chưa được nói ra khi bạn đang ở cùng với người khác. Nhưng những gì đã trở nên rõ ràng khi bạn hiệp lại với nhau thì lại trở nên khó hiểu khi bạn tách riêng ra.

Sự bảo vệ tốt nhất, cả tấn công lẫn phòng thủ, là có sự cân bằng lẫn tiết độ.

Để làm sáng tỏ những khó hiểu về thanh gươm, chúng ta cùng xem một phân đoạn khác. Khi Chúa Giê-su ra đi, Ngài đã hứa với các môn đồ, "Và này, Ta ở cùng với các con luôn luôn cho đến khi tận thế" (Ma-thi-ơ 28:20).

Lời hứa này có ý nghĩa cho những hoàn cảnh sẽ xảy đến hơn là đem lại ý nghĩa trong ngay giây phút đó. Khi họ không còn nhìn thấy Chúa Giê-su nữa, thì lời hứa này đã thể hiện được rất nhiều khi họ đi đến những xứ xa lạ, gặp bi kịch và vui mừng vì giành chiến thắng khi đối đầu. Lời hứa này không chỉ nhắm mục đích khích lệ họ, mà nó còn khích lệ bạn và tôi! Hy vọng về lời hứa này là của chúng ta.

Để tôi nói được với chồng tôi đang ngồi đối diện bàn với tôi, "Anh yêu ơi, em ở bên anh," là một chuyện, còn việc để anh ấy có thể nghe những lời của tôi khi chúng tôi xa cách lâu ngày lại là một chuyện khác. Một lời là lời khẳng định rõ ràng, lời kia là sự đảm bảo về sự thật không thấy.

Khi gươm xuất hiện, nó sẽ phối bày các động cơ.

Điều này giúp chúng ta hiểu tại sao có những lúc dường như Chúa Giê-su nói những điều mà nếu đem ra ứng dụng thì hoàn toàn trái ngược. Sự dạy dỗ của Ngài - hãy mua một thanh gươm- theo liền sau đó là sự sửa trị Phi-e-rơ vì ông sử dụng gươm. Núi Ô-li-ve trong đêm Ngài bị phản bội không

phải là thời điểm hay nơi để rút kiếm. Đó là thời gian tận hiến và cầu nguyện. Nếu các môn đồ vẫn tỉnh thức, thì họ sẽ hiểu Chúa Giê-su đang lúc phó mạng sống mình và sẽ không cố để ngăn điều đó xảy ra.

Ma-thi-ơ cho chúng ta cái nhìn về lần trước đó khi Chúa Giê-su nói đến gươm.

Ma-thi-ơ cho chúng ta cái nhìn về lần trước đó khi Chúa Giê-su nói đến gươm.

Đừng nghĩ là Ta đến để đem sự bình an trên đất. Ta không đến để đem sự bình an, nhưng đem gươm theo. (10:34)

Khi thanh gươm xuất hiện thì các động cơ được bày tỏ. Chúng có khả năng làm chúng ta tản lạc trong sự kinh hoàng hay hiệp một chúng ta trong sự khích lệ. Vì cả Bữa Tối Cuối Cùng đều nói về gươm, chúng ta không có ghi chép nào của lịch sử nói đến việc các sứ đồ một lần nữa rút gươm để tự vệ hay tấn công người bắt bớ họ. Điều này khiến tôi nghĩ Chúa Giê-su không có nói đến sự tự vệ hay tự xử lý vấn đề bởi sức riêng.

Trước hết Chúa Giê-su đã chịu thử thách một mình trong đồng vắng sau bốn mươi ngày kiêng ăn rồi sau đó lại chịu thử thách, có các môn đệ vây quanh Ngài tại một khu vườn sau bữa tiệc ly. Nhưng sự thử thách đầu tiên không khó như thử thách cuối cùng. Trong thử thách đầu tiên, Satan khích Chúa Giê-su đang trong cơn đói hãy biến những hòn đá trước mặt Ngài thành bánh. Nói cho cùng, yêu cầu của nó thậm chí còn được xem là đúng Kinh Thánh, Môi-se đã cung cấp bánh cho con cái Y-sơ-ra-ên trong suốt thời kỳ lưu lạc trong đồng vắng.

Nhưng Ngài đáp, “Có lời chép rằng, con người sống không chỉ nhờ bánh mà thôi, nhưng nhờ mọi lời ra từ miệng của Đức Chúa Trời.” (Ma-thi-ơ 4:4)

Một đàng là làm phép lạ để nuôi những người khác; đàng khác là hành động để tự nuôi mình. Sau đó trong

chức vụ trên đất của Ngài, Chúa Giê-su thật ra đã bày tỏ Ngài am hiểu sự khác biệt này sâu sắc như thế nào khi Ngài nói về chính mình là bánh sự sống.

Chúa Giê-su phán với họ, “Ta là bánh sự sống, ai đến cùng Ta sẽ không đói, và ai tin Ta sẽ không bao giờ khát.” (Giăng 6:35).

Ở đây có phải Chúa Giê-su đang nói theo nghĩa đen không? Không, từ lúc tôi gặp gỡ Chúa Giê-su tôi đã trải qua đói lẫn khát. Sự kiêng ăn trong đồng vắng đã thay đổi Chúa Giê-su từ một người sống nhờ bánh thành một người cung cấp bánh hằng sống, là Chúa Giê-su, Ngôi Lời trở nên xác thịt.

Satan cũng thách thức Chúa Giê-su xin sự can thiệp của Đức Chúa Trời bằng sự giải cứu bất buộc nếu Chúa Giê-su nhảy xuống từ đỉnh đền thờ.

“Nếu Thầy là Con Đức Chúa trời, hãy ném mình xuống, vì Kinh Thánh có chép, Ngài sẽ truyền lệnh cho các thiên sứ Ngài vì Thầy, và các thiên sứ sẽ nâng Ngài trên ta mình, để chân Thầy không vấp phải hòn đá.”

Chúa Giê-su phán với nó, “Cũng có lời chép rằng, ‘Chớ thử Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.’” (Ma-thi-ơ 4:6-7)

Chúa Giê-su biết Ngài đến không phải để ném mình xuống trong một nỗ lực ngu dại để chứng minh với các lãnh đạo tôn giáo Ngài là Con Đức Chúa Trời. Ngược lại, Ngài đến để đưa hết thầy chúng ta lên thập tự giá. Khi Satan cố gắng cám dỗ Chúa Giê-su bằng tất cả các nước thế gian cùng vinh hiển của nó. Chúa Giê-su một lần nữa đã sử dụng gươm là Lời:

“Hỡi Satan, hãy lui ra! Vì có lời chép rằng, ‘Ngươi chỉ thờ phượng Chúa là Đức Chúa Trời và chỉ phục vụ một mình Ngài mà thôi.’”

Sau đó ma quỷ bỏ Ngài mà đi, và kìa, các thiên sứ đến và phụng sự Ngài. (câu 10-11)

Rõ ràng những thiên sứ này xuất hiện sau khi chúng

ta trải qua sự thử thách “như có lời chép rằng.” Như những gì Satan đã thực hiện với Chúa Giê-su, nó cố bóp méo đi ý nghĩa và luôn cả sự ứng dụng lời Chúa với hy vọng chúng ta sẽ sử dụng sai các lời hứa của Ngài để tự gìn giữ mình, để được người khác ngưỡng mộ và nhìn nhận hay để vì tư kỷ. Khi Satan tấn công qua việc xuyên tạc lẽ thật thì chúng ta đáp trả lại bằng sự công bố lẽ thật.

Trong suốt dòng lịch sử của việc đánh nhau bằng gươm, có một câu ngạn ngữ phổ biến mỗi khi cuộc đấu tay đôi được kêu gọi để giải quyết câu hỏi ai là người được tôn trọng: “Gươm là chân lý.”

Giờ là lúc để chúng ta sống bởi gươm, tức thật đã đến, tức là Lời Đức Chúa Trời. Để đạt được kết quả cuối cùng đó, cuốn sách này sẽ sử dụng rất nhiều hình ảnh về gươm và thuật ngữ đấu kiếm để chúng ta có thể càng quen thuộc hơn với vũ khí mà Đức Chúa Trời chọn dùng.

Các thuật ngữ đánh kiếm (sword fighting) hay đấu kiếm (fencing) có thể sử dụng hoán đổi cho nhau. Đấu kiếm thật ra được lấy từ chữ phòng thủ (defense), chúng ta không có sự phòng thủ nào tốt hơn là Lời Chúa.

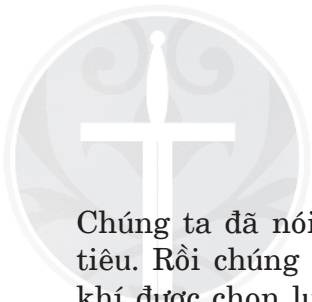
Khi tôi nghiên cứu về môn đấu kiếm, tôi biết được đấu kiếm là một trong số các môn thể thao ít ỏi mà phụ nữ có thể đấu nổi với nam giới, bởi vì đấu kiếm đòi hỏi chiến thuật tâm trí và sức mạnh thể lý. Đấu kiếm thành công kết hợp chặt chẽ những động tác di chuyển ở phạm vi nhỏ, chính xác hơn là những cú ra đòn tự do. Những trận đấu được giành chiến thắng thông qua trực giác về sự di chuyển tiếp theo của đối thủ hơn là sự tự tin thái quá vào trận đấu của bạn.

3

Bạn Có Thể Là Một Anh Hùng

Không thể chiến thắng cuộc đua nếu bạn không liều mình mà chạy, không thể dành chiến thắng nếu bạn không dám chiến trận.

-Richard M. Devos

Chúng ta đã nói đến sự kiện tại sao phụ nữ là một mục tiêu. Rồi chúng ta cũng đã thảo luận tại sao gươm là vũ khí được chọn lựa. Bây giờ chúng ta nói về việc làm một anh hùng.

Một nữ anh hùng: siêu nhân nữ, nhà vô địch, người chiến thắng, ngôi sao, nhân vật chính, người đóng vai chính, người phụ nữ anh hùng.

Việc bạn biết được mình đã bị nhắm làm mục tiêu bởi vì có thể bạn sẽ là anh hùng có lẽ sẽ làm bạn hơi nhụt chí? Thành thật thì đâu có ai lại thấy hào hứng khi nghe họ bị theo dõi để tấn công? Nhưng như bạn biết, bạn không phải là tầm thường. Bạn là một người con gái được xúc dầu của Đức Chúa Trời chí cao, Đấng sáng tạo của trời đất, cùng mọi sự thấy được lẫn không thấy được. Điều này khiến bạn trở thành một mối đe dọa tiềm tàng đối với kẻ thù.

Tôi biết bạn nhận thấy cuộc chiến là thật và mức độ nguy hiểm rất cao, nhưng giống như người bạn của chúng

ta Sarah Connor, có thể bạn chưa có làm điều gì hết. Nhưng trong sâu thẳm bạn biết bạn sẽ ra tay. Và đây là phần tuyệt vời: hành trình của bạn tiến tới để trở thành một anh hùng bắt đầu khi bạn cho phép Đức Chúa Trời tự do hành động theo cách của Ngài.

Được Chọn Lựa

Gần đây có người mà tôi cho là một nữ anh hùng thời hiện đại - người đã mang lại sự thay đổi trên khắp toàn cầu và đã truyền cảm hứng cho hàng ngàn người, hỏi tôi, “Cô có nghĩ là thậm chí tôi cũng được kêu gọi vào chức vụ không?”

Tôi cười to! Tất nhiên cô ấy cũng được kêu gọi. Câu hỏi của cô và sự không hiểu lúc đó là chân thật. Tại sao? Đôi khi màn sương trong thời đại của chúng ta đã che đi cái nhìn đời đời của chúng ta. Đừng bao giờ nghi ngờ, bạn là một phần của câu chuyện trong thời đại của bạn.

*Chúng ta có thể trở thành những gì mà các anh hùng
đức tin đã trở thành trong thời của họ - nhưng hãy
nhớ lúc đó họ không biết mình là các anh hùng.*

-A. W. Tozer

Rõ ràng nếu những anh hùng đức tin trong Kinh Thánh không biết họ là những anh hùng trong thời của họ, thì tương tự chúng ta cũng không biết trong thời đại của chúng ta. Chúng ta cũng giống như họ thôi, bởi vì như chúng ta, họ cũng không biết mình là anh hùng.

Chúa Biến Kẻ Vô Danh Thành Anh Hùng

Như đời sống của chúng ta là một món quà thì câu chuyện mà chúng ta góp phần cũng là một món quà mà chúng ta mở đầu bởi đức tin. Chúng ta không cần đoán

các tiêu chuẩn anh hùng của mình rồi cố gắng để thủ vai. Đức Chúa Trời đã thảo cho chúng ta cốt truyện của các anh hùng đức tin, và đó là một chiến thắng anh hùng ca với đầy những phép lạ, những cuộc chiến và những phép kỳ và dấu lạ.

Vì nếu Áp-ra-ham được tuyên xưng công chính bởi việc làm thì người có cơ để khoe khoang; nhưng trước mặt Đức Chúa Trời không có như vậy. (Roô-ma 4:2)

Chúng ta bắt đầu từ chỗ câu chuyện bắt đầu - với hai anh hùng đức tin đầu tiên, Áp-ra-ham, người đã bắt đầu cuộc hành hương của mình trong lịch sử, rồi ông dừng không tự giải quyết mọi sự theo khả năng của bản thân nữa. Giống như nhiều người trong chúng ta, Áp-ra-ham là hậu duệ của một người thờ thần tượng (Xem Giô-suê 24:2). Sự thờ thần tượng đặt trên cơ sở sự thờ lạy những gì chúng ta có thể làm nên bởi chính đôi tay của mình. Khi Đức Chúa Trời đang trông chờ làm điều gì đó tuyệt đẹp, lớn lao hơn điều chúng ta có thể thiết kế, Ngài đem chúng ta vào trong kế hoạch của Ngài - chứ không phải là ban phước cho những gì chúng ta đã dựng lên.

Chúng ta đọc thấy trong Kinh Thánh:

Vì Kinh Thánh nói gì? “Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời và vì thế được kể là công chính.” (Roô-ma 4:3)

Câu hỏi trước mặt chúng ta là, chúng ta có sẵn sàng làm điều tương tự không? Nếu có, vậy thì đây là thời điểm để bước vào những gì Đức Chúa Trời đã thực hiện cho chúng ta. Điều này cho phép Thánh Linh của Ngài bắt đầu công tác tái tạo đó bên trong chúng ta. Hành động này bày tỏ rằng chúng ta thật sự tin ở trong Ngài chúng ta là người thắng hơn tội phạm. Khi chúng ta quay sang ngã rẽ này và để lòng mình cứ đi theo chiều hướng đó, Ngài đặt chúng ta vào vị trí để những gì vô hình nhưng lại quan trọng có thể xảy ra. Và khi chúng ta bước đi ở thế gian này, chúng ta không chỉ có được cái nhìn của Ngài

mà chúng ta còn được ban cho thẩm quyền của Ngài.

Chúa Giê-su nói với họ, “Thật, Ta bảo thật các người, Con không thể tự mình làm điều gì, nhưng chỉ làm điều Con thấy Cha làm; vì bất cứ điều gì Cha làm, con cũng làm như vậy.” (Giăng 5:19)

Chữ “accord” nghĩa là “đồng ý, hiệp một,” và “hòa hợp với.” Nếu Chúa Giê-su, Con độc sanh yêu dấu của Đức Chúa Trời, không làm điều gì ra ngoài sự đồng bộ với Cha Ngài, thì chúng ta, những con gái anh hùng của Ngài, sẽ không hoàn thành được gì có giá trị đời đời nếu chúng ta không đi theo sự dẫn dắt của Ngài như Chúa Giê-su.

Kinh Thánh mô tả các anh hùng, như Áp-ra-ham, người đã đi trước chúng ta như những người “sẵn lòng sống trong đức tin mạo hiểm - nắm bắt những gì Đức Chúa Trời muốn làm cho họ” (Rô-ma 4:12). Khi chúng ta tin, trong Đấng Christ, Đức Chúa Trời đã xóa quá khứ của chúng ta, chúng ta tin điều đó, trong Đấng Christ, Ngài đã hành động vì cơ chúng ta trong tương lai. Mối quan hệ được giải thích thêm theo cách dưới đây:

Chúng ta gọi Áp-ra-ham “cha” không phải vì ông được Chúa chú ý như một vị thánh đồ, mà vì Đức Chúa Trời đã chọn Áp-ra-ham khi ông còn là một người bình thường. (Rô-ma 4:17 - theo Bản Diễn Ý Tiếng Anh)

Chúng ta không thể tự cứu mình nhờ sống ngay thẳng. Không ai công bình ngoại trừ Chúa Giê-su là Chúa Con. Nên chúng ta hãy phó thác chính mình cho công việc mà Đức Chúa Trời đã từng làm Áp-ra-ham khi ông tin, thì cũng vậy chúng ta để Chúa biến chúng ta từ chỗ không ra gì thành người quan trọng. Một hành động dũng cảm sẽ biến một cô gái tan nát thành một anh hùng. Khi chúng ta chấp nhận hành động mà Chúa làm thay cho chúng ta, chúng ta trở thành các anh hùng hành động. Các tổ phụ chúng ta tự làm mình trở nên nổi bật hơn là đám đông cùng thời bởi các hành động đức tin của họ. Họ đạt được

địa vị là những người nam, người nữ anh hùng trong lịch sử của Chúa.

Đức tin là thực chất của những điều ta hy vọng, là bằng chứng của những việc ta không xem thấy. Nhờ đức tin mà người xưa được lời chứng tốt. (Heê-bô-rô 11:1-2)

Anh Hùng Là Những Con Người Thật

Chúng ta thấy các hành động đức tin này được nhấn mạnh hết câu này đến câu khác trong sách Hê-bơ-rơ nơi cụm từ “bởi đức tin” được lặp lại rất nhiều lần. Sau đây là danh sách khái quát về những gì những anh hùng này đã hoàn thành bởi đức tin.

- Thiết lập tiền lệ cho những của lễ có thể chấp nhận được.
- Bỏ qua sự chết.
- Làm vui lòng Chúa.
- Xây một con tàu lớn trên giữa đất khô.
- Tạo ranh giới giữa thiện và ác.
- Đi đến những nơi xa lạ.
- Sống trong xứ như người lạ.
- Mất chăm về cõi đời đời.
- Nhận lãnh điều Chúa đã hứa cho họ bởi đức tin.
- Có mang lúc tuổi già và hạ sinh một dân tộc.
- Trong những lúc thử thách, lấy lời hứa biện luận cùng Chúa.
- Vươn tới tương lai và ban phước cho các hậu duệ của họ.
- Tiên tri về định mệnh và sự ra đi.
- Thách đố sắc lệnh của vua và giấu con trai mình.
- Từ bỏ cuộc sống hoàng gia với bao đặc ân cùng với những người áp bức và chọn sự khó khăn giữa vòng dân sự Đức Chúa Trời, là những người bị áp bức.
- Quay lưng khỏi vị vua thế gian đầy sự tức giận để vâng

lời Đức Chúa Trời Đấng không thấy và là Chúa đời đời.

- Kỷ niệm lễ vượt qua.
- Vượt Biển đỏ như trên đất khô.
- Diễu hành quanh thành Giê-ri-cô bảy lần.
- Chào đón các thám tử và thoát khỏi sự hủy diệt.
- Lật đổ các vương quốc.
- Thực thi công lý.
- Nhận lời hứa cho chính mình.
- Được bảo vệ khỏi sư tử, lửa và gươm.
- Biến bất lợi thành lợi thế.
- Giành chiến thắng trong những cuộc chiến.
- Rượt đuổi kẻ thù.
- Nhận những người yêu thương trở lại từ sự chết.

Từ danh sách dài này tôi sẽ chỉ chọn bốn điều bạn có thể nhận vào đời sống bạn bởi đức tin để bạn có thể ngay lập tức áp dụng thái độ của một hành động anh hùng.

1. Nhận lãnh những điều Chúa đã thực hiện cho bạn bởi đức tin và thực hành! Áp-ra-ham đã sống những gì ông đã nhận. Ông không thối lui hay không nói, “Đức Chúa Trời đã làm xong công việc này, nên tôi có thể ngừng sống bởi đức tin như là một người du mục trong các liều trại.” Ông đã bước đi cách kiên định theo những điều ông được mặc khải trong suốt phần đời của mình.
2. Làm Chúa vui lòng. Cha của chúng ta vui lòng khi con cái của Ngài nắm bắt thực thể vô hình mà Ngài đã hình thành cho đời sống họ và bắt đầu bước đi trong sự khải thị về việc Ngài là ai đối với họ. Hê-bơ-rơ cho chúng ta biết “không có đức tin không thể làm đẹp lòng Đức Chúa Trời, vì ai đến gần Chúa phải tin là Ngài tồn tại và Ngài ban thưởng cho ai tìm kiếm Ngài” (11:6). Sống bởi đức tin làm vui lòng Chúa. Thêm vào việc “biết chắc những gì mình đang trông

mong” (11:1), đức tin là tin quyết, tin cậy, tận hiến, không đổi dời và trung thành. Đó là một sự tin quyết hoàn toàn trọn cả đời, và sự tin quyết đó là dành cho sự trung thành với vị Vua của chúng ta. Trái ngược với việc sống bởi đức tin tức là sống một cuộc đời bất trung và vô tín. Chọn con đường làm vui lòng Chúa sẽ giúp bạn hoàn thành được mục tiêu tiếp theo.

3. Chúc phước cho hậu duệ của bạn. Khi chúng ta chủ tâm chọn sự sống, phước hạnh và vâng lời là chúng ta đặt cả ngàn thế hệ vào trong cùng một hệ thống! Lắng nghe điều Thi Thiên 105:7-9 hứa cho chúng ta: “Ngài là Chúa, Đức Chúa Trời của chúng ta; các phán quyết của Ngài là định luật cho cả địa cầu. Ngài nhớ giao ước của Ngài mãi mãi. Lời Ngài đã thề nguyện có hiệu lực đến ngàn thế hệ về sau. Ấy là giao ước Ngài đã lập với Áp-ra-ham, và lời thề Ngài đã thề cùng Y-sác.”
4. Chọn sống như là khách lạ trên xứ này. Điều này có nghĩa sống với sự hiểu biết là chúng ta chỉ chu du trên thế gian này. Chúng ta được đâm nèn trong Đấng Christ. Sự sống của chúng ta đến từ nơi Ngài; vì vậy, chúng ta không cho phép rễ của chúng ta đâm sâu trên đất này. Cây hút nước và các chất dinh dưỡng qua hệ thống rễ. Chúng ta hút “nhựa sống” từ Chúa và mọc lên khỏi đất. Sống như một khách lạ trên đất này không đồng nghĩa hành xử cách lạ đời trên đất. Vấn đề là bạn tập trung vào điều gì: “Hãy hướng tâm trí của anh chị em vào những sự trên trời, chứ không phải những sự dưới đất. Vì anh chị em đã chết và cuộc đời anh chị em đã được giấu kín với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời” (Cô-lô-se 3:2-3).

Anh Hùng Có Một Thái Độ

Danh sách những kỳ công tuyệt vời từ sách Hê-bơ-rơ 11 được hoàn thành bởi những con người rất giống bạn

và tôi. Sự khác biệt duy nhất giữa họ và chúng ta có thể là họ đã áp dụng cái nhìn của thiên đàng và không sống theo những giới hạn của đất này. Chúng ta là những hậu duệ của họ. Đây là cơ nghiệp của chúng ta!

Thêm vào danh sách tất cả những điều vừa được liệt kê, họ đã đương đầu với những sự thách thức và khó khăn sau. Một số người bị cực hình nhưng đã không bỏ cuộc. Họ chịu đựng sự lạm dụng, đòn roi, tù ngục và xiềng xích. Một số bị ném đá, cưa đôi hay bị giết chết, trong khi người khác đi lang thang trên đất, chỉ có da thú che thân, không nơi nương tựa, không có bạn bè, không có quyền thế gì vào thời của họ. Thế nhưng đời sống của họ nói với chúng ta ngày nay rất mạnh mẽ. Kinh Thánh kết phần miêu tả những anh hùng này với câu “thế gian không xứng đáng cho họ ở. Họ sống lang thang trong hoang địa, trên núi đồi, trong các hang động, và trong các hầm hố dưới đất.” (Câu 38)

Điều này khuấy động lòng tôi, tôi muốn sống theo cách mà có thể khiến tôi càng trở thành công dân thiên quốc hơn là công dân thuộc thế gian này. Chúng ta không cần phải bị cực hình hay bị cưa đôi để có được sự thay đổi và tầm nhìn này. Nhưng có thể chúng ta cần thay đổi một số mong đợi của mình.

Anh Hùng Năm Bắt Thời Thế

Đang khi đánh những lời này, thành phố nơi chúng tôi đang sống bị cháy, và chúng tôi đã chứng kiến sự giải cứu trực tiếp của Chúa.

Lúc đó tôi đang ở tầng trệt vào một buổi sáng ngày thứ Tư, đang làm việc như người nghiện việc, thì chồng tôi, John, trở về nhà và nói với tôi là tôi cần trở lại văn phòng của chúng tôi với anh. Anh ấy và nhân viên trong chức vụ đã cầu nguyện vào ngày thứ Ba về đám cháy Waldo Canyon, và thật buồn thay, đêm ngày hôm đó chúng tôi

chúng kiến từ hiên nhà trước cảnh đám lửa cùng với gió di chuyển xuống sườn núi và thiêu rụi hàng trăm ngôi nhà trên đường đi của nó. Ba mươi hai ngàn người trong thành phố của chúng tôi đã phải di tản. Cho nên một lần nữa vào sáng thứ Ba, John và nhân viên đã cầu nguyện giữa lúc văn phòng vắng phòng của chúng tôi có thể bị di tản.

Sau đó tình hình đã trở nên tệ hơn. Nhiều trong số các nhân viên của chúng tôi sợ hãi khi đám lửa đe dọa nhà cửa lẫn phương kế sinh nhai của họ, chúng tôi có thể hiểu được điều này. Là những lãnh đạo, tôi và chồng lúc đó nói đến việc cần đem ra gì ra khỏi tòa nhà, thỉnh linh John nổi giận. Anh đến với tôi và nói, “Lisa, chúng ta sẽ trở lại văn phòng và cầu nguyện lần thứ ba.”

*Để giành chiến thắng bạn phải chiến trận nhiều hơn
là một lần.*

-Margaret Thatcher

Lúc đầu tôi phản đối. Tôi đang viết bản thảo sách này. Sau đó tôi đã nhận ra đó là một cơ hội để sống theo những gì tôi đang học về các anh hùng trong Hê-bơ-rơ, thể nào họ...

Dập tắt lửa hùng, thoát khỏi lưỡi gươm, chuyển yếu thành mạnh, anh dũng trong chiến trận, đẩy lui quân ngoại xâm. (Hê-bơ-rơ 11:34)

John và tôi đến văn phòng, trên đường đi chúng tôi đã gọi cho một người bạn với đức tin mãnh liệt. Có những lúc khi bạn đang ở giữa đám lửa bạn cần một người không ở trong đám lửa giúp bạn tìm đường ra khỏi

**Sự thật về đấu
kiếm, trong
đấu kiếm, nếu
bạn rơi vào ma
trận của đối
thù thì coi như
bạn đã tiêu rồi.**

đám khói. Chúng ta chia sẻ chi tiết chuyện đang xảy ra, và John đã giải bày những điều trong lòng anh và những gì chúng tôi tin. Tấm lòng cô khế hiệp cùng với tấm lòng của chúng tôi trong một sự hiệp ý quyền năng. Cô nhắc chúng tôi nhớ lại về những hòn đá kỷ niệm trong quá khứ của chúng tôi. Bạn thấy đó, đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi đối diện sự đe dọa của lửa, và chúng tôi cần được nhắc nhớ lại những gì mình đã học lúc trước khi đối diện cuộc chiến hiện tại.

Có thể bạn nghĩ, *Nhưng tôi không có hòn đá kỷ niệm để qua đó tiếp tục tấn tới.* Tôi có tin tức tuyệt vời dành cho bạn. Tất cả những kỳ công được liệt kê trong Hê-bơ-rơ 11 là chất liệu thô để bạn xây hòn đá kỷ niệm cho mình.

Chúng tôi cúp điện thoại và hứa là sẽ gọi lại cho cô ấy, bởi vì cô muốn tham gia vào giờ cầu nguyện của chúng tôi tại văn phòng. Ba người chúng tôi rất háo hức đến nỗi không thể chờ đợi lâu hơn để cầu nguyện và sau đó xem thể nào Đức Chúa Trời Toàn năng sẽ đáp lời. Chúng tôi tập hợp nhân viên, John lấy bút lông và bắt đầu viết trên bảng trắng những gì chúng tôi sẽ cầu nguyện. Chúng tôi cầu nguyện để lửa không đi xa hơn và bắt đầu tự tàn lụi. Điều này có nghĩa không có thêm cơ sở hạ tầng nào bị thiêu rụi hay mất thêm sinh mạng và tình trạng hiện tại trước khi chúng tôi di tản sẽ không phải là điều bắt buộc. Khi tôi nhìn các khuôn mặt của các nhân viên ở trong phòng, tôi nhìn thấy cả nỗi sợ hãi lẫn đức tin, sự lo lắng, thắc mắc cùng với sự hứng khởi. Sau đó tất cả chúng tôi đi ra ngoài và bắt đầu cầu nguyện.

Bạn hãy nhớ đó là lần thứ ba nhân viên của chúng tôi họp lại. Tôi đã cảm nhận được một số người hơi “mệt mỏi trong sự làm việc lành.” Nhưng khi chúng tôi đồng thanh và nắm tay nhau thành một vòng tròn, thì sức mạnh lời cầu nguyện của chúng tôi bắt đầu tăng lên khi mọi người đều tham gia vào. Tôi không biết chúng tôi đã cầu nguyện

bao lâu, nhưng tôi biết chúng tôi đã cầu nguyện cho đến khi chúng tôi thấy điều gì đó từ đằng xa. Chúng tôi đã thấy câu trả lời. Ba người chúng tôi đã thấy Đức Chúa Trời trả lời bằng lửa... khi lửa từ trời thiêu đốt lửa trên đất. Đừng bảo tôi giải thích điều này, tôi không làm được.

Khi cầu nguyện, chúng tôi đã thật sự cảm nhận áp lực nhẹ từ phía đối mặt chúng tôi đi vào và nhiệt độ tụt xuống rõ rệt. Chưa đầy một tiếng đồng hồ sau khi John và tôi rời văn phòng, mưa đã đổ xuống khu vực của chúng tôi, và những cơn gió bắt đầu đổi hướng. Chưa tới chiều thì tất cả đám cháy mà chúng tôi có thể nhìn thấy từ vòm cửa trước vào đêm hôm trước đã tàn. Không có thêm ngôi nhà nào bị cháy rụi. Tin tức thời sự cho biết ngọn lửa đã được dập tắt.

Bây giờ tôi biết, ngoài đội của chúng tôi, có nhiều người khác cũng đã cầu nguyện. Chúng tôi đã thấy điều có thể xảy ra khi chúng tôi đồng thanh cầu nguyện trong sức mạnh và đức tin với những người khác. Những lính cứu hỏa, cảnh sát, vệ binh quốc gia và những đơn vị quân đội dũng cảm đã làm việc không biết mệt để chống chọi với đám lửa. Đó là lúc chúng tôi phải cầu nguyện cách mạnh mẽ, không nao núng y như cách họ làm việc, bởi vì nếu họ sẵn sàng đứng cạnh ngọn lửa của đất, thì ít ra chúng tôi có thể kêu cầu sự trợ giúp của thiên đàng.

Ngoài sự cầu nguyện, nhân viên của chúng tôi đã làm việc rất chăm chỉ để kết nối những người bị di tản với gia đình. Các anh hùng hiểu rằng họ kết hợp hành động với cầu nguyện!

Anh Hùng Là Một Phần Của Di Sản Nổi Kết

Trong Hê-bơ-rơ 11 chúng ta đọc,

Tất cả những người ấy đều chết trong đức tin, chưa nhận lãnh những điều đã hứa cho mình; chỉ trông thấy và chào mừng từ xa, xưng mình là kiều dân và lữ khách trên

đất. (câu 13)

Những anh hùng đức tin thời xưa đã trông thấy điều gì từ đằng xa? Có phải những ngôi nhà hay xe hơi đắt tiền không? Tôi không nghĩ vậy! Chúng ta không có vẫy tay chào đồ đạc; chúng ta vẫy tay chào con người!

Nếu chúng ta muốn làm theo tấm gương của họ, chúng ta phải là người có tầm nhìn xa.

Những anh hùng đó không nhìn xem những gì có ở trên tay họ, bởi vì họ rất bận rộn vẫy tay chào điều gì đó tận chân trời xa xôi. Các anh hùng là những người có hy vọng chắc chắn và niềm tin chắc của thiên đàng, bởi vì đức tin là thực thể của những điều chúng ta hy vọng và là bằng chứng của những điều chưa thấy (xem 11:1).

Hãy đọc những câu Kinh Thánh sau thì bạn sẽ thấy ngạc nhiên và hạ mình ngay bởi vì Đức Chúa Trời Chí cao của chúng ta đã kể bạn là tôi là xứng đáng để được kể là một trong số họ.

Tất cả những người ấy dù đã được chứng nhận tốt nhờ đức tin, nhưng chưa nhận lãnh điều đã hứa cho mình. Vì Đức Chúa Trời đã cung cấp điều tốt hơn cho chúng ta, để ngoài chúng ta ra, họ không đạt đến sự toàn hảo được. (câu 39-40)

Chúng ta được kết nối trong một chuỗi dài được hình thành những cuộc đời của họ. Chúng ta là phần của hành động cuối cùng trong câu chuyện tiếp diễn của họ. Tất cả những hành động anh hùng của họ đang chờ đợi để được làm cho toàn hảo khi những hành động đó được kết hợp với các hành động của chúng ta.

Khi tôi ôn lại cuộc đời của các huyền thoại đức tin này, tôi không hiểu tại sao chúng ta lại được tiền định để nhìn gần hơn những gì mà họ chỉ có thể nhìn thấy từ đằng xa. Họ đã lao nhọc nhưng chưa bao giờ nắm biết bông trái từ chính những cánh đồng mà Đức Chúa Trời đang cho phép chúng ta gặt.

- Họ đã lang thang trong những hoàn cảnh khắc nghiệt; chúng ta nhóm nhau lại trong các tòa nhà có máy lạnh.
- Họ không nhà không cửa; chúng ta tìm thấy nhà mình trong Nhà Chúa.
- Họ ca hát một mình trong đồng vắng; chúng ta cất tiếng giữa muôn ngàn người.
- Họ có hai bàn tay trắng; tay chúng ta có đầy dẫy.

Chúng ta đóng góp thực thể đức tin gì vào di sản đức tin này trước đây và bây giờ?

Giờ là lúc chúng ta cầu nguyện Chúa của mùa gặt mở mắt chúng ta và mở rộng tầm nhìn để chúng ta cũng nhìn xa hơn những điều rõ ràng, sống làm theo những hành động của các anh hùng của thiên đàng. Phải chăng là chúng ta hành động theo những lời mà họ đã khai phóng ra? Phải chăng là chúng ta được sờ chạm vào những điều mà họ chỉ nhận như là thông tin?

Cho nên, vì chúng ta được nhiều người chứng kiến vây quanh như đám mây rất lớn, chúng ta cũng nên vứt bỏ mọi gánh nặng và tội lỗi dễ vấn vương mà kiên trì theo đuổi cuộc đua đã bày ra cho chúng ta. Hãy nhìn xem Đức Chúa Giê-su, Đấng khởi nguyên và hoàn tất đức tin, là Đấng vì niềm vui đặt trước mặt mình, vui chịu thập tự giá, khinh điều sỉ nhục, và hiện đang ngồi bên phải ngai Đức Chúa Trời. (Hê-bơ-rơ 12:1-2)

Chúng ta biết chúng ta là niềm vui đặt trước mặt Chúa Giê-su. Tôi thường thắc mắc liệu những anh hùng thời xưa này có phải là những người cổ vũ chúng ta hay không. Phải chăng chúng ta cũng được những đám mây nhân chứng này vây quanh như chúng ta được các đạo binh thiên sứ vây quanh hay không?

Khi nhận thức của chúng ta về việc thể nào trong Ngài chúng ta là anh hùng và Ngài là anh hùng trong chúng ta tăng lên, điều này sẽ xua tan mọi nỗi sợ hãi mà chúng ta cảm nhận khi biết mình là mục tiêu. Chúng ta cần trấn

tĩnh lại và công bố rằng, “Tôi được định để chiến thắng khải hoàn bởi vì tôi đến ‘từ Đức Chúa Trời và đã chiến thắng chúng, vì Đấng ở trong tôi là lớn hơn kẻ ở trong thế gian’” (1 Giăng 4:4).

Bây giờ tôi cầu nguyện để những lời này dứt dấy đức tin đã được gieo vào lòng bạn và để hy vọng được làm anh hùng truyền cảm hứng cho bạn. Thật là thú vị khi nhìn vào tấm gương và nhận ra rằng có nhiều điều về bạn mà người khác không thể nhìn thấy. Lĩnh vực vô hình đang cầm giữ bí mật danh tính anh hùng của bạn. Làm một anh hùng cũng là một hành động thờ phượng Chúa.

Anh Hùng Là Các Siêu Nhân

Còn về những người thánh khiết trên đất này, họ là những người thật sự cao thượng mà con từng ái mộ! (Thi Thiên 16:3 - Bản Diễn Ý Tiếng Anh)

Tôi thích câu này bởi vì nó đồng hóa sự tin kính (thánh khiết) với chủ nghĩa anh hùng. Tin kính có nghĩa là gì? Một số chữ định nghĩa sự tin kính là: thánh khiết, thuộc về trời, siêu việt và siêu nhân. Một lần nữa điều này có nghĩa chúng ta vận hành

Không bởi sức mạnh, quyền lực, nhưng bởi Thánh Linh của Ta, Chúa vạn quân phán. (Xa-cha-ri 4:6).

Tình trạng anh hùng của chúng ta không phụ thuộc vào sức mạnh hay quyền lực hay thậm chí là tâm linh con người chúng ta; nó đến từ quyền năng của Thánh Linh Ngài. Bởi vì chúng ta được kêu gọi để trở thành người siêu việt và siêu nhân, giờ là lúc chúng ta làm phần của mình. Sống trong Thánh Linh có nghĩa chúng ta không còn mở cửa cho những hành động và tình cảm hèn yếu trói buộc chúng ta vào sức mạnh và cố gắng riêng của mình. Chúng ta cũng không mở cửa cho ma quỷ bước vào qua các hành động của mình.

Vì anh chị em vẫn còn thuộc về xác thịt. Bởi trong anh

chị em vẫn có sự ganh tị, tranh chấp; như vậy, chẳng phải anh em thuộc về xác thịt và cư xử như người đời sao? (1 Cô-rinh-tô 3:3).

Bạn có nghe điều này không? Hành xử theo kiểu con người là không đủ để quản trị những gì bên trong chúng ta. Thật ra chúng ta hành xử một cách siêu việt đó là lúc chúng ta triệt tiêu sự ghen tị và tranh chấp xuất phát từ cuộc sống chúng ta. Chúng ta thay thế quy tắc của xác thịt bằng cách chọn bước đi trong sự hiệp một.

Các siêu anh hùng có thể giúp đỡ những người đang gặp nguy hiểm hay bị đe dọa bởi vì họ hiểu họ kết nối với quyền năng cao hơn. Cho rằng bất cứ ai trong chúng ta cũng có thể làm anh hùng bởi sức riêng của mình sẽ không đưa chúng ta đi xa được. Chúa là nguồn sức mạnh của chúng ta và chúng ta có trách nhiệm giải trình với Đấng ban quyền năng, sức mạnh cho chúng ta và Đấng đã ban cho chúng ta đặc quyền chia sẻ danh của Ngài-Giê-su.

Anh Hùng Rất Can Đảm

Can đảm lúc lâm nguy là bạn đã chiến thắng nửa cuộc chiến.

Plautus

Các anh hùng luôn luôn can đảm, nhưng đừng tưởng tượng *luôn luôn can đảm* dờn thaønh *không bao giờ sợ hãi*. Tôi thấy sự hiểu biết đơn sơ dưới đây từ Ralph Waldo Emerson rất là đúng: “Một anh hùng không can đảm hơn một con người bình

**sự thật về đấu
kiếm, có tiếng
nói trong vấn
đề, có quyền
chọn phản ứng-
đây mới thật
sự là người đấu
kiếm**

thường, nhưng anh ta can đảm hơn người ta năm phút.”

Đây là lúc mà việc bạn trở nên “can đảm hơn người ta năm phút” thật sự có nghĩa bạn yên lặng đang khi bị tấn công, điều đó cho phép Đức Chúa Trời có tiếng nói cuối cùng. Những lúc “can đảm hơn người ta năm phút” có nghĩa là đứng vững vàng trên “căn cứ” của mình và không thay đổi. “Can đảm hơn người ta năm phút” là không bao giờ đầu hàng tiếng nói và giao nộp ‘căn cứ’ khi những người không có khả năng tự vệ bị tấn công. Thường thì bạn thắng được những cuộc chiến, phơi bày những lời dối trá, xâm chiếm được kẻ thù bởi vì bạn là người cuối cùng còn đứng vững nơi chiến trường. Sự can đảm sẽ giữ bạn kiên định.

Cuộc đời đầy dẫy những lúc kinh khiếp, chúng ta không thể dừng sự tấn công dữ dội của sợ hãi, cũng như không thể chúng ta không thể giữ ngọn gió lại. Nhưng chúng ta luôn luôn có thể chọn cách phản ứng. Chính ngọn gió mà sau này khiến con đại bàng có thể bay cao thì trước đó đã khiến cho nó khiếp sợ khi nó còn là đại bàng con. Hãy để sự sợ hãi “đẩy” bạn về phía Đức Chúa Trời.

Anh Hùng Có Nhiều Việc Để Làm

Tất cả các anh hùng có nhiều việc để làm đơn giản là vì họ đã “gắn” đời sống của mình với một điều gì đó lớn lao hơn.

Một anh hùng là một người đã dâng cuộc đời của mình cho điều gì đó lớn hơn là bản thân mình.

Joseph Campbell

Các anh hùng có khuynh hướng là những người tạo nên sự vô địch hơn là chính mình trở thành nhà vô địch. Được thúc đẩy bởi điều gì đó bên ngoài con người họ đã

thôi thúc họ liều mình mạo hiểm hơn, có lòng đam mê, sẵn sàng, có trách nhiệm và can đảm hơn. Các anh hùng hiểu được lúc nào cũng có nhiều nhu cầu hơn là nhu cầu trước mắt. Các anh hùng không sợ đứng lên hay chống cự lại. Sự sẵn sàng này vượt trên lĩnh vực tầm thường, khiến họ dường như là người phi thường.

Trong lúc viết điều này, bộ phim *The Avengers* (*Người Báo Thù*) là một trong số 3 bộ phim đình đám nhất mọi thời đại của kênh HBO. Điều thú vị cần để ý, người báo thù là một người sửa chữa những điều sai trật. Một phần làm cho bộ phim này trở thành “cơn sốt” đó là vì những người báo thù này là những cá nhân anh hùng độc nhất và họ học để cùng làm việc như một đội. Từng người thì họ chỉ mạnh mẽ thôi nhưng hợp lại họ chứng tỏ mình là vô địch.

Captain America có một sự kết hợp thành công giữa sức mạnh siêu nhiên và sự tôn trọng, nhưng anh ta hơi nai tơ một chút. Thor (một nhân vật trong bộ phim *Captain America*) là một anh chàng quyến rũ, có lòng tốt, anh dùng một cái búa bất khả chiến bại, nhưng anh đã tin cậy người em trai của mình trong khi anh không nên làm vậy. Người Sắt là một anh chàng thông minh và hài hước với tính cách kín đáo nhưng anh cũng hay châm biếm và trơ tráo. Anh chàng Hulk (gã khổng lồ trong bộ phim) có sức mạnh của loài cầm thú không được thuần hóa đến mức anh được gọi là “kẻ bất trị.” *The Black Widow* (Góa Phụ Đen) cực kỳ nhanh nhẹn và chuyên gia chịu áp lực, cô mang trong mình một quá khứ đen tối. Danh sách bao gồm rất nhiều những siêu anh hùng khác, nhưng trọng điểm ở đây là gì; tất cả họ đều có điểm mạnh và điểm yếu độc nhất.

Ngoài Chúa Giê-su ra, mọi anh hùng của Kinh Thánh đều có điểm mạnh và điểm yếu! Các siêu anh hùng được tìm thấy trong cả hai giới với đủ hình dạng kích thước

khác nhau như bạn và tôi.

Cơ Đốc Nhân nghĩa là những người đi theo Đấng Christ và người được xức dầu. Chúng ta thờ phượng anh hùng của mình là Chúa Giê-su bằng cách để sự ung ứng và ân sủng của Đức Chúa Trời biến chúng ta thành các anh hùng. Hãy lắng nghe sự dạy dỗ của Phao-lô cho người Ê-phê-sô:

Cuối cùng, anh chị em phải mạnh mẽ trong Chúa và nhờ sức toàn năng của Ngài. Hãy trang bị mọi khí giới của Đức Chúa Trời để anh chị em có thể đứng vững chống lại mưu kế của ma quỷ. Vì chúng ta chiến đấu, không phải chống lại thịt và máu, nhưng chống lại các quyền thống trị, các thế lực, các kẻ nắm quyền bá chủ thế giới mờ tối này, và các thần dữ ở các miền trên trời. Vì vậy, hãy trang bị mọi khí giới của Đức Chúa Trời, để trong tai họa, anh em có thể chống cự lại; và khi chiến thắng mọi sự rồi, anh em được đứng vững vàng. Vậy, hãy đứng vững, đeo thắt lưng bằng chân lý, mặc áo giáp công chính, mang giày bằng sự sẵn sàng của tin lành bình an, luôn luôn dùng đức tin làm thuẫn; nhờ đó anh em có thể dập tắt được mọi tên lửa của ma quỷ. Hãy đội mũ của sự cứu rỗi và cầm gươm của Thánh Linh, là lời Đức Chúa Trời. Hãy thường xuyên dùng mọi lời khẩn nguyện, nài xin, mà cầu nguyện trong Thánh Linh. Để đạt mục tiêu này, hãy kiên trì, tỉnh thức, và cầu nguyện cho tất cả các thánh đồ. (Ê-phê-sô 6:10-18)

Có rất nhiều thông tin trong phân đoạn này. Chúng ta hãy điếm qua một vài điểm quan trọng này, bởi vì những câu Kinh Thánh trong thư Ê-phê-sô tóm tắt sứ mạng của cuốn sách này.

1. Đức Chúa Trời là mạnh sức và Ngài muốn các con gái của Ngài mạnh mẽ!
2. Các vũ khí của Ngài là trỗi vượt.
3. Có những vũ khí này trong tay, không có điều gì kẻ thù ném vào bạn có thể “đánh hạ gục” bạn đi chệch hướng.

4. Bạn đang ở trong chiến trận thuộc linh giữa sự sống và cái chết.
5. Nếu bây giờ bạn chuẩn bị, bạn sẽ không mất cảnh giác.
6. Bạn không thể làm điều này bởi sức mạnh của con người bạn.
7. Lẽ thật, sự công chính, bình an, đức tin và sự cứu rỗi là sự ứng dụng trọn cả cuộc đời.
8. Lời Chúa là vũ khí không thể thiếu.
9. Sự cầu nguyện là nhiều baét buoăc.

Cha thiên thượng của chúng ta đã dự liệu mỗi một nhu cầu của chúng ta và đã ban quyền năng đặc thắng cho chúng ta. Vũ khí cá nhân công hiệu nhất đang chờ đợi chúng ta. Những nhân tố này có sức mạnh để giành chiến thắng trong các cuộc chiến ngay trong hiện tại và tương lai. Chúng ta đang ở giữa sự tranh chiến giữa sự sáng và bóng tối, sự sống và cái chết đang treo lơ lửng.

Ngăn chặn sự tấn công của kẻ thù của bạn bằng cách tấn công mỗi lần nó đến quá gần bạn trong lúc nó chuẩn bị tấn công.

Chúng ta không được quay lưng và chạy trốn trong sợ hãi.

Chùng nào chúng ta còn bước đi trên đất này, con rồng sẽ chế tạo vũ khí mà nó hy vọng sẽ thắng hơn chúng ta. Kẻ thù sẽ nổi giận và thực hiện chiến tranh chống lại tất cả con gái của Đức Chúa Trời. Nhưng nó sẽ không thắng hơn, bởi vì chúng ta sở hữu những thanh gươm được luyện trong lửa. Khi các con gái của Đức Chúa Trời rút gươm, kẻ thù sẽ rút lui. Hãy tiến lên phía trước, đứng trên xứ sở của bạn, hãy giơ kiếm của bạn lên và hãy để kẻ thù nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của một anh hùng.

4

Chiến Trường

Vì chúng ta chiến đấu, không phải chống lại thịt và máu, nhưng chống lại các quyền thống trị, các thế lực, các kẻ nắm quyền bá chủ thế giới này, và các thần dữ ở các nơi trên trời.

Ê-phê-sô 6:12

Trong chương này chúng ta sẽ trả lời những câu hỏi, “cuộc chiến ở đâu?” và “kẻ thù là ai?”

Câu lời nhanh và đơn giản: cuộc chiến của chúng ta được diễn ra trong lĩnh vực vô hình, và kẻ thù của chúng ta không phải là người mà chúng ta biết.

Chúng ta đang sống trong một thế giới liên tục thay đổi, là thời gian mà theo như chúng ta biết, sẽ sớm nhường cho cõi đời đời: “vì hình trạng của thế giới này sẽ qua đi” (1Cô-rinh-tô 7:31).

Trái đất và mọi sự trong đó đã được tạo dựng bởi những điều mà chúng ta không thấy.

Lấy một quả bom nguyên tử hủy diệt làm ví dụ. Mắt trần có thấy nguyên tử không? Không. Nhưng sức mạnh và sự kỳ diệu của nó không ngừng hiện hữu vì chúng ta

không thấy nó. Trong tác Phẩm *The Srewtape Letters* quý cảnh báo nhau, “Trên hết, đừng cố mà sử dụng khoa học (ý tao là, khoa học chân chính) như là một sự cố thủ chống lại Tin Lành. Họ sẽ chủ động khích lệ nó nghĩ về những thực tại mà nó không thể thấy và rời chạm.”

Chúng ta không thể cho rằng chỉ vì điều gì đó nằm ngoài khả năng tâm nhìn của chúng ta nên nó không ảnh hưởng gì đến chúng ta. Đây là lúc chúng ta sử dụng tâm trí của mình. Đây là tin xấu: tâm trí bạn tham gia vào ‘cuộc đấu vật’, và bạn không có cách nào để rút lui.

Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời. (Ê-phê-sô 6:12)

Tin mừng là bạn có sức mạnh để chọn những gì bạn “đấu vật”. Kẻ thù của chúng ta muốn làm trạch hương, không còn tập trung vào “trận đấu vật” vô hình để khiến chúng ta bị phân tâm và bị kiểm soát bởi quyền lực tội ác. Nó không muốn thấy chúng ta tấn công nguồn sức mạnh đang phủ bóng đó. Nỗ lực đánh bại kẻ thù bằng cách vật lộn với con người có thể so sánh với việc cố phá đổ một cái cây bằng cách hái hết trái. Để làm chết một cái cây, bạn phải nhổ hệ thống rễ của nó.

Có một hệ thống tối tăm ngăm, hệ thống này thường hoạt động hay thể hiện trong đời sống con người. Con người không nhắm bạn làm mục tiêu, dẫu có lúc dường như bạn cảm thấy đúng như vậy. Bạn lọt vào tầm ngắm của những thế lực còn xảo quyệt và lâu đời hơn, bởi vì con rùng sợ những gì bạn gánh vác.

Giống như cơn đau đẻ trước khi hạ sinh, có những cuộc chiến tạm thời diễn ra trước những giấc mơ đời đời. Bây giờ dường như một cơn ác mộng làm mờ đi giấc mơ vinh hiển và giá trị nhất của Chúa chúng ta. Về cá nhân, chúng ta là giấc mơ của Ngài, là người mà Ngài chiến trận và

giành lấy về cho Ngài. Nhưng hy vọng của Ngài dành cho chúng ta không dừng lại tại đó; chúng ta thấy giấc mơ của Ngài dành cho hết thảy chúng ta được phản chiếu trong lời cầu nguyện được Thánh Linh hà hơi:

Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thể gian tin rằng chính Cha đã sai con đến. Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho, để hiệp làm một cũng như chúng ta vẫn là một; Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn vẹn hiệp làm một, và cho thế gian biết chính cha đã sai con đến, và Cha đã yêu thương họ cũng như Cha đã yêu thương con. (Giăng 17:20-23)

Tại bữa tiệc ly cuối cùng, xung quanh là mười một môn đồ, Chúa Giê-su đã cầu nguyện cho chúng ta. Ngài kể chúng ta là những người mà một ngày nào đó sẽ tin qua các môn đồ này. Qua những câu Kinh Thánh này, chúng ta thấy họ bước đi với Chúa Giê-su, rồi thối lui khỏi Ngài, và trở lại dâng vinh hiển cho Ngài. Chúa Giê-su muốn cuộc đời và lời của họ trở thành một lời chứng bày tỏ Ngài cho chúng ta. Đây là lúc để chúng ta bày tỏ Chúa Giê-su cho những người khác. Điều này có nghĩa là nhờ bạn mà nhiều người khác sẽ tin.

Điều này xảy ra bằng cách nào? Ấy là bởi vinh hiển của Đức Chúa Trời. Một định nghĩa rất giới hạn về vinh hiển của Ngài là “mức độ đầy trọn của Đức Chúa Trời” hay “sự đầy trọn của Ngài.” Đức Chúa Trời đã ban hết thảy cho Con một của Ngài, và Chúa Giê-su đã phó sự sống cho đến cùng. Đức Chúa Trời không giữ lại bất cứ điều gì; Ngài không giữ lại điều gì cả. Chúa Cha và Chúa Con đều dự phần vào, hoàn toàn hiệp một trong mục đích và sự thể hiện. Mục tiêu lời cầu nguyện của Chúa Giê-su là để hết thảy chúng ta trở nên một lòng, một trí để đất này một

lần nữa thấy vinh hiển của Chúa Cha và Chúa Con trong nòng dâu của Ngài bởi Thánh Linh.

Thật đáng buồn, khi tôi đọc những câu này trong Giăng 17, tôi đã nhận ra rằng thậm chí Chúa Giê-su đôi lúc vẫn phải chờ đợi một thời gian dài để nhận sự đáp lời cầu nguyện... bởi vì chúng ta chưa chắc trở thành người tin.

Tất cả chúng ta đều độc nhất, nên chúng ta có thể nhìn, nói, cảm nhận và ngửi mùi theo cách khác nhau. Những sự thể hiện trong sự thờ phượng của chúng ta có thể khác nhau, nhưng nếu cuộc đời chúng ta, như là một thân thể, là công việc cơ bản nhất, chúng ta phải hiệp một. Bản The Message diễn tả Giăng 17:23 theo cách này:

Con ở trong họ và Cha ở trong Con

Để họ sẽ trưởng thành trong sự hiệp một,

Và đưa cho thế gian tội lỗi một bằng chứng,

Rằng Cha đã sai Con đi và Cha đã yêu thương họ,

Y như cách Cha yêu thương Con.

Nếu chúng ta hiệp một, có khả năng thế gian vẫn sẽ chưa tin, nhưng nếu chúng ta bất đồng và chia rẽ,

những điều bịa đặt sẽ được dựng lên nghịch lại chúng ta! Cách hành xử của nền văn hóa và cộng đồng cơ đốc đã khiến cư dân trên đất đặt câu hỏi về những gì chúng ta đại diện. Chúng ta có sống như thể Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài để cứu thế gian hư mất, hay chúng ta sống theo kiểu nhắm vào chúng ta mà thôi? Chúng ta có tin Đức Chúa Trời yêu thương họ y theo như Ngài yêu thương Chúa Giê-su không? Rất khó để tưởng tượng Chúa Cha yêu thương chúng ta như Ngài yêu thương Con thiên thượng của Ngài phải không nào? Tôi tin giờ là lúc chúng ta bắt đầu hành động như là câu trả lời đối với lời cầu nguyện của Chúa

**Giống như cơn
đau để trước
khi hạ sinh,
có những cuộc
chiến tạm thời
diễn ra trước
những giấc mơ
đời đời.**

Giê-su. Khi người ta thấy được sự hiệp một lòng và một ý như Chúa mô tả thì đây là điều sẽ xảy ra:

Cha ôi, Con muốn những ai Cha ban cho con ở cùng với con, ngay chỗ của Con, để họ thấy vinh hiển của Con, sự uy ghi Ngài ban cho Con, rằng Ngài đã yêu thương Con trước khi có thế gian (câu 24 theo bản The Message).

Bạn có nhận ra rằng bạn là một món quà Cha dành tặng cho con không? Dẫu Chúa Cha nói, “Đây, Giê-su, hãy giấu người này trong lòng con. Cô ấy là một của báu sau này Con sẽ khám phá ra.” Sự hiệp một này là một sự mầu nhiệm. Làm sao chúng ta có thể hiệp một với Ngài khi chúng ta còn ở trên đất này? Câu trả lời: trong Đấng Christ tất cả trở nên một. Thế gian tội lỗi đang tìm kiếm bằng chứng của Đấng Christ trong chúng ta. Tôi nghi ngờ việc họ sẽ thấy được bằng chứng ấy cho đến khi chúng ta nhận ra sự kỳ diệu của chúng ta trong Đấng Christ. Sự nhận biết này sẽ xảy ra khi chúng ta từ bỏ mình và ngửa trông nơi Ngài.

Sách Ê-phê-sô giải thích sự mầu nhiệm này hay nhất:

Ấy là trong Đấng Christ, chúng ta được cứu chuộc bởi huyết Ngài, được tha tội, theo sự dư dật của ân điển Ngài, mà Ngài đã rải ra đây đây trên chúng ta cùng với mọi thứ khôn ngoan thông sáng, khiến chúng ta biết sự mầu nhiệm của ý muốn Ngài, theo ý định mà Ngài đã tự lập thành trước trong lòng nhân từ Ngài, để làm sự định trước đó trong khi kỳ mãn-hội hiệp muôn vật lại trong Đấng Christ, cả vật ở trên trời và vật ở dưới đất. (1:7-10)

Câu Kinh Thánh này một lần nữa nói rõ ràng Chúa không giữ lại điều gì cả; chúng ta được cứu chuộc, được tha thứ và được ban cho sự khôn ngoan và hiểu biết một cách dư dật để biết cả sự mầu nhiệm về ý muốn Ngài lẫn mục đích tiền định ở trong Đấng Christ để trời và đất được hiệp một ở trong Ngài. Khi thời điểm đã trọn thì Chúa Giê-su đến, và bây giờ chúng ta bước đi trên đất này khi

thời gian sắp hết. Chuyện gì xảy ra nếu chúng ta một lòng, một tiếng nói, một khái tượng và một mục đích, một tên tuổi, một vương quốc, và một sự ủy thác để tôn vinh Chúa Giê-su? Chúng ta sẽ bước đi theo cách mà quả đất cũ mòn này sẽ phản ánh thiên đàng.

Hòa bình không tự xảy ra. Hòa bình là kết quả của sự lao nhọc của con trai, con gái Đức Chúa Trời.

Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận, vì sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời! (Ma-thi-ơ 5:9).

Sự chia rẽ có thể xảy ra mà chúng ta không có góp phần hay can dự vào. Sự chia rẽ là đường lối tự nhiên của thế gian này từ lúc con người sa ngã. Sự hiệp nhất và bình an đòi hỏi sự khôn ngoan có chủ tâm và có chiến lược. Chúng ta phải dùng tới các hành động của thiên đàng để chống lại các sáng kiến văn hóa của chúng ta.

Sự chia rẽ không bao giờ tôn vinh Chúa Giê-su. Mọi bất hòa chia rẽ tấm lòng, gia đình, tiếng nói, khái tượng, mục đích và vương quốc. Sự chia rẽ có rất nhiều mặt: sự kiêu ngạo, giận dữ, thịnh nộ, bất đồng, vu khống, đàm tiếu, rửa sạch, tranh đấu, cay đắng và vấp phạm, phù thủy và thờ hình tượng (Xem Ga-la-ti 5:19-21). Những tội lỗi này đã len lỏi vào thế giới của chúng ta khi chúng ta sống bởi bản năng xác thịt hay nhục dục của con người. Dầu sự chia rẽ có nhiều mặt, cuối cùng nó cũng chỉ có một mục tiêu: hủy diệt chúng ta.

Nhưng nếu anh chị em có sự ghen tương, cay đắng và sự tranh cạnh trong lòng mình, thì chớ khoe mình và nói dối nghịch cũng lẽ thật. Sự khôn ngoan đó không phải từ trên mà xuống đâu; trái lại, nó thuộc về đất, về xác thịt và về ma quỷ. Vì ở đâu có điều ghen tương, tranh cạnh ấy, thì ở đó có sự lộn lạo và đủ mọi thứ ác. (Gia-cơ 3:14-16)

Một trong những mục tiêu của Đức Chúa Trời là nhìn thấy nàng dâu được hiệp một nhưng cùng lúc hiểu được rằng Ngài ghen tương là vì yêu thương nàng dâu và muốn

nàng dâu chỉ thuộc về một mình Ngài mà thôi. Điều này có nghĩa đôi lúc chúng ta phải chiến trận để trở nên hiệp một. Chúa Giê-su đã đắc thắng sự chết, hỏa ngục và mồ mả để Ngài có thể làm hiệp một với chúng ta và để chúng ta có thể hiệp một với nhau. Một trong những mối quan hệ quyền năng nhất được trui rèn là khi sắt mài nhọn sắt và kết quả của sự ma sát là cả hai đều sắc bén. Thường thì điều này rất hay xảy ra, bạn sẽ chạm trán với sự chống đối dữ dội nhất đối với sự hiệp một ngay khi bạn chủ tâm quyết định bước đi trong sự hiệp một.

Bất cứ khi nào bạn giương cờ hô hào nhiều người đến thì bạn sẽ thấy sự chia rẽ cố gắng thể hiện mình trong các hàng ngũ. Tôi đã chứng kiến chuyện này tái diễn nhiều lần từ bạn bè đến hội thánh. Sự tập chú của bạn không còn vào việc tại sao bạn chọn bước đi cùng nhau, và tập chú vào việc thể nào các nhu cầu của bạn không được đáp ứng.

*Nếu bạn đang đi ngang qua hỏa ngục,
hãy tiếp tục đi.*

-Winston Churchill

Bạn không cắm trại dưới hỏa ngục... bạn đi tới phía trước. Một thí dụ về điều này được tìm thấy trong hôn nhân. Tôi không biết bạn thì sao, nhưng John và tôi thật sự không có “gây” với nhau trong giai đoạn hẹn hò. Nhưng sau khi chúng tôi cưới nhau và lập giao ước về sự hiệp một trước Chúa, “chiến tranh” nổ ra. Không chỉ có những sự xung đột gây hấn trong hôn nhân, những chính thể chế hôn nhân đang bị tấn công. Những gì Đức Chúa Trời định nghĩa chúng ta không nên định nghĩa lại, và những gì Ngài khế hiệp chúng ta không nên phân rẽ. Sự ly dị đang lan tràn bởi vì cả một thế hệ đã quyết định không chung thủy hay bỏ nhau cũng không sao nếu cặp đôi cảm thấy

không còn yêu thương nhau nữa.

Có những sự tấn công trên hôn nhân và bên trong hôn nhân. Tôi không thể nói hết là có bao nhiêu lần John và tôi đã bị sốc khi nghe những cặp đôi bên ngoài dường như là họ không bao giờ “gây chiến” với nhau nhưng lại trên bờ vực ly dị. Chúng tôi đã học được một điều, đôi khi việc thiếu đi sự xung đột trong hôn nhân có nghĩa là bạn không có tranh đấu vì hôn nhân. Có những lúc bạn phải chiến trận để trở nên một.

Bây giờ bạn biết, các con rồng, nguồn gốc của nó không phải là từ câu chuyện thần thoại tưởng tượng. Khi chúng ta nói đến con rồng tức là Satan, tác nhân lâu đời của sự chết thuộc linh. Cạnh tranh, vu khống, so sánh và những lời nói gieo rắc sự chia rẽ là ngôn ngữ của con rồng.

Giống như người đàn bà trong Sách Khải Huyền tượng trưng cho Y-sơ-ra-ên, Mary, các phụ nữ và nàng dâu, con rồng tượng trưng con rắn trong vườn E-den, là Satan, là quái vật và tất cả những thứ này tìm cách xuyên tạc bản tánh của Chúa và lời của Chúa. Con rồng được tiêm độc và thêm sức bởi linh của anti-christ.

Trước khi A-đam và Ê-va có thể hoàn thành sự ủy thác của Đức Chúa Trời là hãy sinh sôi nảy nở trong vườn Ê-den, con rắn tấn công bất ngờ. Nó không chỉ chia rẽ họ nhưng cũng chia cắt quyền cai trị của họ và đẩy họ ra khỏi sự an toàn và nuôi dưỡng của Chúa trong khu vườn Ngài đã trồng.

*Trong vũ trụ không có đất trung lập,
mỗi tấc đất, mỗi phút giây Chúa đều
công bố chủ quyền, và đối nghịch lại lời
tuyên bố của sa-tan.*

Nó vẫn luôn cúi dưới bóng của những cơn ác mộng đang khi nó chờ đợi tấn công bất ngờ tất cả những ai dám mơ. Con rồng chủ tâm chia rẽ, hạ phẩm giá và làm nản chí bất cứ ai hy vọng dấy lên và di chuyển vào sự sáng bằng cách dám mơ mộng trong bóng tối.

Hỡi những người yêu dấu, nếu bạn dám mơ, bạn phải đủ can đảm để chiến đấu.

Từ lợi thế của một anh hùng, hãy nhìn vượt lên cuộc sống bạn và can đảm nhìn vượt lên trên con người và nỗi đau. Bạn đã bao nhiêu lần thấy con rắn cuộn mình lại trong bóng tối - giấu mình cho đến thời điểm nó bất ngờ tấn công hy vọng và giấc mơ của bạn?

Khi bạn còn là một cô bé, có thể con rồng đã nói những lời 'bằng lừa' biến những hy vọng của bạn thành đồng tro tàn. Có thể nó bóp méo lời nói cho đến khi bạn tưởng tượng các tư tưởng của nó thành ý tưởng của riêng bạn. Trước đây có ai đó nói bạn là xấu xí, mập mạp, gầy còm, phẳng lì, ngu dốt, quá thông minh, thấp hay cao không? Có thể tình yêu thương cha mẹ bạn chuyển thành sự ghen ghét và ngôi nhà trước đây là chỗ cư ngụ của bạn bây giờ trở thành một cái hộp trống rỗng. Có thể ai đó cưỡi trên hai cánh con rồng trong bóng đêm, đến với bạn trong bóng tối, rồi sờ chạm bạn tại những chỗ và theo những cách làm cho bạn cảm thấy xấu hổ và bẩn thỉu. Có thể khi con rắn của sự xấu hổ bỏ đi, nó rít lên, "mày đã cầu xin điều này, mày đã muốn điều này, mày là người bắt ta làm điều này."

Lạ thay là từ thời của A-đam những lời lên án ban đầu này vẫn tiếp tục bao vây phụ nữ. Khi một người giám hộ thất bại trong việc bảo vệ thì việc đổ tội dễ dàng hơn rất là nhiều việc họ thừa nhận là mình đã thất bại. Đúng là con rắn đã lừa dối Ê-va, nhưng A-đam cao thượng không bị lừa dối. Ông cố ý ăn cái không thuộc về ông. Ông muốn trở thành Đức Chúa Trời mà không ở dưới sự cai trị của

Ngài. Đến cả ngày nay, nếu một người nam “ăn cắp” trinh tiết hay phẩm hạnh của một cô gái hay phụ nữ; việc đổ lỗi các hành động của họ cho sự ảnh hưởng của Ê-va dễ dàng hơn là thừa nhận sự thật: anh ta muốn cướp đi sự trinh tiết của người nữ và kiểm soát cô ta.

Cho nên nhiều thiên nhiên kỷ trôi qua, việc đổ tội lên người nữ có buông tha người nam không? Không! Việc đổ tội cho người nam có buông tha người nữ không? Không! Chúa Giê-su đến để gánh sự đổ tội một lần đủ cả. Sự đổ tội luôn luôn là một sự chệch hướng khỏi những gì đang thật sự diễn ra. Bất cứ nỗi đau nào người ta gây ra chỉ là con rối vô hình của cái nằm phía sau hậu trường. Chúng ta đánh trận không phải với thịt và máu. Có một con rồng trong bóng tối. Nó thích làm thiên lệch hành động và nhận thức của con cái Đức Chúa Trời. Cả nam và nữ đều là mục tiêu ăn trộm của con rắn. Nó muốn ăn trộm quyền trưởng nam, phỉ báng khả năng mang hình ảnh Đức Chúa Trời của chúng ta: “Tên trộm đến cướp, giết, và hủy diệt” (Giăng 10:10).

Nơi nào có trộm cướp, chết chóc thì sự hủy diệt sớm theo sau. A-dam và Ê-va đã lấy điều không phải của họ, và lập tức sự chết len lỏi vào khu vườn đời đời của chúng ta. Quả đất liền đón nhận cơn hủy diệt này.

Cho nên, như bởi một người mà tội lỗi vào trong thế gian, lại bởi tội lỗi mà có sự chết, thì sự chết đã trải qua trên hết thảy mọi người như vậy, vì mọi người đều phạm tội. (Rô-ma 5:12)

Chúa Giê-su sắp đặt chúng ta để chúng ta phát triển khi chúng ta, cả về cá nhân lẫn tập thể, được phục hồi lại những gì chúng ta đã mất qua sự cướp phá, sự chết và sự hủy diệt. Khi chúng ta hiệp một trong mục đích và phát triển mạnh mẽ trong sức mạnh cá nhân, thì một lần nữa chúng ta có thể được so sánh với khu vườn vinh hiển mà Chúa là người làm vườn chính.

Trong ngày đó, Đức Chúa Trời sẽ dùng gươm cứng, lớn và mạnh mà phạt lê-vi-a-than, là con rắn cong queo, và Ngài sẽ giết con vật lớn dưới biển Trong ngày đó, các người khá hát bài nói về vườn nho sanh ra rượu nho! Ấy chính Ta, Đức Chúa Trời là Đấng giữ nó, sẽ chốc chốc tưới nó, và giữ nó đêm ngày, kéo người ta phá hại chẳng. (Ê-sai 27:1-3)

Khi Đức Chúa Trời Chí cao của chúng ta chiến đấu, chúng ta sẽ tiến triển. Khi chúng ta, dân sự của Ngài phát triển mạnh mẽ, Chúa của chúng ta đánh trận bằng cách chỉ thổi mà thôi là kẻ thù chết ngay. Các trận chiến trên trời được nhìn thấy trên đất, và cuộc chiến của đất không thoát khỏi sự để ý của thiên đàng. Chúng ta tiến triển khi chúng ta là một với nhau và với mục đích của thiên đàng.

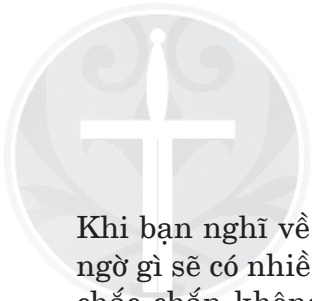
Hỡi người yêu dấu, điều mang tính anh hùng nhất mà bạn có thể làm đó là hãy kết quả. Lặp lại suốt cả Kinh Thánh, Đức Chúa Trời ám chỉ đến dân sự của Ngài như là những vườn nho, khu vườn và cánh đồng. Bạn được ví sánh với khu vườn mà Chúa trồng. Cây cối không tấn công những gì được trồng xung quanh chúng, cũng không tưởng tượng vẻ đẹp của những bông hoa nở rộ nhờ hút sức mạnh quyền năng của nó. Vậy nên hãy để bộ rễ của bạn đâm sâu và hút sức mạnh từ chỗ không thấy, và đừng bao giờ để bóng của con rồng làm tàn lụi ánh sáng tương lai của bạn.

5

Thập Tự Giá Giống Thanh Gươm

*Huyết xử lý những gì chúng ta đã làm,
Trong khi thập tự giá xử lý con người của chúng ta.
Huyết phơi bày tội lỗi của chúng ta, khi thập tự giá
Nảnh vào góc rẽ khai naêng phạm tội của chúng ta.*

-Watchman Nee

Khi bạn nghĩ về thập tự giá của Đấng Christ, không nghi ngờ gì sẽ có nhiều từ ngữ nảy ra trong tâm trí, nhưng gươm chắc chắn không phải là một từ trong số đó. Thế nhưng tôi tin thập tự giá có quyền năng để nói với mỗi người trong chúng ta theo những cách khác nhau khi chúng ta trải qua những thời kỳ hay thay đổi của cuộc đời. Chúng ta hãy yên lặng và suy nghĩ về ý nghĩa hiện tại của thập tự giá đối với bạn.

Trong một mùa Phục Sinh tôi đã đặt một câu hỏi trên mạng xã hội, “Nếu diễn tả trong một chữ thì ý nghĩa của thập tự giá đối với bạn là gì?”

Tôi được phước với rất nhiều câu trả lời. Bộ sưu tập từ ngữ được sử dụng để miêu tả thập tự giá bao gồm *tình yêu thương* (câu trả lời phổ biến nhất cho đến bây giờ),

ân điển, sự tự do, sự tha thứ, và sự cứu chuộc-và được xấp xếp để chỉ về *Chúa Giê-su, sự sống, lòng thương xót, của lễ và một cảm nhận thái độ biết ơn vô cùng*, cùng với thêm nhiều định nghĩa na ná với những từ mà tôi đã liệt kê ở đây.

Trước hết, tôi nói nhanh là không có định nghĩa nào gói gọn trong một chữ mà nói đúng về thập tự giá. Thập tự giá làm cầu nối cái hố sâu giữa thiên đàng và quá đất hầu làm hòa Đức Chúa Trời và loài người và tiếp tục biến đổi những gì thất bại kinh khiếp trước đây thành chiến thắng khải hoàn. Hy vọng mãnh liệt của sự biến đổi này đã kéo dài qua các đời. Không có chiến thắng nào khác đủ sức thuyết phục để vươn tới quá khứ và chiếu sáng lịch sử đen tối của loài người đang khi cùng lúc có thể chiếu các tia sáng của nó vào trong tương lai. Vì vậy, tôi nghi ngờ khả năng có thể diễn tả và bao hàm của những lời lẽ giới hạn của trần gian về chiều rộng và ý nghĩa của những gì đã xảy ra trên thập tự giá. Sự chinh phục của thập tự giá còn hơn là việc vượt qua sự ảnh hưởng của thời gian. Nó là đời đời.

Hãy nhắm lại trong giây lát và tưởng tượng một thập tự giá bằng gỗ. Tôi muốn bạn thấy những gì trước đó là một cái cây đẹp bây giờ được làm thành một công cụ xử tử vô tri. Bị cắt hết cành và rọc vỏ, cây gỗ khô được đẽo và cắt thành một mảnh gỗ xù xì. Các miếng gỗ xù xì được con người kết dính lại để tạo thành một cái thập tự bằng gỗ, và khi nó được dựng đứng, nó trông giống như một thanh gươm cắm mũi xuống đất.

Bây giờ hãy tưởng tượng Chúa Giê-su, Ngôi Lời trở thành xác thịt, Con Trai vinh hiển của Đức Chúa Trời, với thân thể trần trụi, bị đánh đập, bị căng ra theo chiều dài của lưỡi gươm xù xì này. Những cái đinh dài 20 cm đã giữ chặt hai tay Ngài vào thanh ngang của thập tự, và phía sau đầu Thầy của chúng ta bị thanh gươm gỗ

keo chặt. Có thể trên thiên đàng các thập tự giá và thanh gươm là một và chúng rất giống nhau.

Khi A-đam ăn trộm trái cây cấm và khiến tất cả những gì trong ông chết đi, thì Chúa Giê-su chịu chết trên một cây gỗ trơ trọi và kết quả là tất cả những gì trong Ngài được sống.

Gần đây khi tôi nghiên cứu sách Hê-bơ-rơ, tôi thấy một số cách diễn đạt quen thuộc mang một ý nghĩa sâu sắc mới sau cuộc hành trình ngắn ngủi của tôi vào thế giới của những thanh gươm.

Khi Đức Chúa Trời hứa với Ap-ra-ham, Ngài không thể chỉ ai lớn hơn Ngài để thề, nên đã chỉ chính Ngài mà thề rằng, “Ta chắc chắn sẽ ban phước cho ngươi, và Ta sẽ làm cho dòng dõi ngươi gia tăng lên nhiều.” Cũng thế, Đức Chúa Trời càng muốn chúng tỏ cho những người thừa hưởng lời hứa biết tính bất di bất dịch của mục đích Ngài, Ngài đã bảo đảm bằng một lời thề, để qua hai điều bất di bất dịch ấy, tức hai điều Đức Chúa Trời không thể nói dối, chúng ta, những kẻ chạy đến ẩn náu, có niềm khích lệ mạnh mẽ, để nắm chặt hy vọng đã đặt trước mặt mình. (Hê-bơ-rơ 6:13, 17-18)

Khi tôi đọc những câu này, thành linh một hình ảnh sống động lóe lên trong tâm trí tôi. Tôi không còn thấy thập tự giá là một cây gỗ xù xì của sự chết. Thay vào đó nó hiện lên là một thanh gươm bằng gỗ mũi đâm vào quả đất tuyệt vọng và đau khổ của chúng ta. Tôi thấy thân thể của Chúa Giê-su bị căng ra theo chiều dài cây gỗ hay theo lưỡi gươm. Hai cánh tay căng ra của Ngài rộng mở theo thanh ngang thập tự như thể ngay cả giữa lúc đau đớn của sự chết, sự vâng lời của Ngài đã chào đón tất cả chúng ta.

Điều đã thay đổi sự hiểu biết của tôi đó là khi tôi nghiên cứu về các thanh gươm và thuật ngữ của chúng, thuật ngữ đã đem đến cho tôi một sự hiểu biết mới về cụm từ “tối cán”. Trước khi nghiên cứu tôi chỉ nghĩ về nghĩa

hình bóng của cụm từ này, tức là nói về “đạt đến giới hạn, hoàn toàn,” và “không thiếu thốn gì.” Nhưng bây giờ tôi nhận “tối cán” cũng có nghĩa đen. Bởi vì cán gươm nói đến khung của thanh gươm.

Cán là tay cầm của thanh gươm, là chỗ bắt đầu nơi lưỡi gươm kết thúc. Cán gồm có miếng chặn tay cầm, quả táo chuối kiếm và chuối. Khi gắn lại với nhau, tất cả những miếng này được biết đến là cán.

Khi một đối thủ bị gươm đâm tới tận cán thì cơ hội để nạn nhân thoát chết là cực nhỏ. Lưỡi gươm chỉ được rút ra khi đối thủ cảm thấy chắc chắn chiến thắng. Đâm ai đó tới tận cán là một động tác tàn ác được thực hiện bởi các đối thủ hung hăng, là những người thích thú muốn cảm nhận thật gần sự đau đớn của nạn nhân. Kẻ gây hấn chắc chắn về chiến thắng của mình bởi vì anh ta đã hoàn toàn tiến sát nút đối thủ. Không có khoảng cách an toàn giữa anh ta và kẻ thù.

Qua sự dâng con của Ngài là Chúa Giê-su, Đức Chúa Trời đã sử dụng thập tự giá như là một thanh gươm để giết chết sự thù nghịch giữa Đức Chúa Trời và con người.

Trên thập tự giá Đức Chúa Trời đã giữ lời hứa của Ngài với Áp-ra-ham đến mức tối đa.

Ai Chịu Trách Nhiệm Về Thập Tự Giá?

Tôi thường nghe người ta nói rằng satan đã đóng đinh Chúa vinh hiển của chúng ta, nhưng dụ ngôn phía dưới đây bày tỏ điều hoàn toàn khác biệt. Nó bắt đầu như là câu chuyện của một người thợ cày, người đã trồng một vườn nho, rào lại, đào một thùng ép rượu, xây dựng một tháp canh và cho người làm thuê mướn lại. Khi đến mùa thu hái, người chủ sai phái một người tôi tớ một mình, anh bị người thuê đất đánh đập, giết chết và ném đá. Sau đó người chủ sai phái thêm nhiều tôi tớ, họ cũng bị lạm dụng và bị giết. Cuối cùng người chủ sai con của mình đi với hy vọng những người thuê đất sẽ tôn trọng con của ông và

trả cho người con tiền thuê đất. Chúng ta hãy xem khi câu chuyện này được mở ra thì ai là diễn viên:

“Nhưng khi các tá điền nhìn thấy con trai ông, họ nói với nhau. ‘con thừa kế đây rồi. Chúng ta hãy giết nó và đoạt lấy sản nghiệp của nó.’ Vậy họ bắt con trai ông, quăng cậu ấy ra ngoài vườn nho và giết đi. Bấy giờ chủ của vườn nho sẽ đến. Chủ ấy sẽ làm gì với bọn tá điền đó?” Họ đáp, “ông ấy sẽ thẳng tay tiêu diệt bọn gian ác đó để chúng chết một cách khủng khiếp, rồi ông sẽ cho các tá điền khác mướn vườn nho của ông để họ nộp hoa lợi đúng mùa.” Đức Chúa Giê-su nói với họ, “Các ngươi chưa đọc khúc Kinh Thánh này sao? ‘Tảng đá bị thợ xây nhà loại ra đã trở thành tảng đá góc nhà. Đây quả là công việc của Chúa; thật quá diệu kỳ đối với mắt chúng ta. Vì lẽ đó Ta nói với các ngươi, vương quốc nước Đức Chúa Trời sẽ bị cất khỏi các ngươi và ban cho một dân biết đem kết quả về cho vương quốc ấy. Ai ngã nhằm đá này sẽ bị tan tác, còn đá này rơi trúng ai, kẻ ấy sẽ bị nát thành bụi.” Khi các trưởng tế và những người Pha-ri-si nghe ngụ ngôn ấy, họ hiểu rằng Ngài nói về họ. Họ muốn bắt Ngài, nhưng lại sợ dân, bởi vì dân công nhận Ngài là một đấng tiên tri. (Ma-thi-ơ 21:38-45)

Trong dụ ngôn này Đức Chúa Cha là người chủ, các tiên tri và các vua thời xưa là các tôi tớ mà Ngài sai đến, Chúa Giê-su là Con của Ngài, các thầy tế lễ và người Pha-ri-si là các tá điền. Sau này khi những sự kiện này được mở ra, Chúa Giê-su đã nhắc cho các môn đồ của Ngài nhớ lại những gì sắp xảy đến:

“Các ngươi biết rằng còn hai ngày nữa là đến Ngày Lễ Vượt Qua, và Con Người sẽ bị phản nộp để bị đóng đinh.” Khi ấy ác trưởng tế và các trưởng lão trong dân họp lại trong dinh thượng tế Cai-phe để bàn mưu lén bắt Đức Chúa Giê-su và giết đi. (Ma-thi-ơ 26:2-4)

Ê-sai và Đa-vít đã nói tiên tri rằng dân tuyển chọn

của Đức Chúa Trời sẽ giết chết Con một yêu dấu của Ngài. Các lãnh đạo tôn giáo nghĩ rằng bằng cách giết chết Con Trai Đức Chúa Trời thì họ có thể ăn trộm được cơ nghiệp của Ngài.

Đó là điều không nhà lãnh đạo ở đời này biết được, vì nếu họ biết, họ đã không đóng đinh Chúa vinh hiển của chúng ta trên thập tự giá. (1Cô-rinh-tô 2:8)

Điều gì đã che mắt những kẻ cai trị thời đó? Họ đã không thể thấy quyền năng biến đổi và khả hoàn của thập tự giá.

Nhóm người cai trị này bao gồm mọi người, từ thế lực tôn giáo và chính trị vào thời của Đấng Christ cho đến thời của vua chúa tối tăm, là kẻ giết dây qua những lời nói bóng gió của họ và mạng lưới tay sai quỷ dữ.

Tôi thắc mắc liệu satan hy vọng việc giết chết Con một yêu dấu của Đức Chúa Trời bởi những người mà Chúa gọi là “kẻ được chọn” thì chắc chắn chúng ta sẽ chịu cơn thịnh nộ đời đời của Đức Chúa Trời hay không? Sau cùng, việc ăn trái cây mà A-dam và Ê-va đã chia sẻ cho nhau và sự hiểu biết ngang hàng với Chúa đã khiến ông A-dam bị cầm vào vườn Ê-đen. Trong suy nghĩ của satan, tại sao việc giết chết Con Trai Đức Chúa Trời lại không đảm bảo là sự kết thúc cho tất cả chúng ta chứ?

Sứ đồ Phao-lô đã giới thiệu câu nói đầy sự hiểu biết ở trên (1Cô-rinh-tô 2:8) bằng cách nêu lên sự tương phản giữa sự khôn ngoan của Thánh Linh và sự khôn ngoan của con người:

Tuy nhiên, giữa những tín hữu đã trưởng thành, chúng tôi vẫn giảng sự khôn ngoan, nhưng không phải sự khôn ngoan của đời này, cũng không phải sự khôn ngoan của những lãnh đạo đời này, những người sẽ thành hư không; nhưng chúng tôi rao giảng sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, là huyền nhiệm vốn được giữ kín, mà Đức Chúa Trời đã định trước từ muôn đời cho vinh hiển của chúng ta. (Câu 6-7)

Sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời hành động trước khi sự ngu dại của chúng ta “bắt đầu diễn xuất.” Trước khi có thời gian, Đức Chúa Trời đã nghĩ về bạn. Thập tự giá được đan xen vào thảm thiêu huyền nhiệm của thiên đàng của sự khôn ngoan đời đời. Phần trình diễn tuyệt diệu này của tình yêu Ngài tự thân nó cứ liên tục mở ra và bày tỏ.

Bạn hãy nghĩ về điều đó, Chúa Giê-su là Chiên Con của chúng ta trước khi con cừu được tạo dựng. Ngài là Đấng Cứu Thế trái đất của chúng ta trước khi thế giới được sáng lập. Nếu tất cả những điều này chưa có đủ, chúng ta đã được chọn trở nên không tì vết “trong Ngài” từ trước buổi sáng thế.

Ngài đã chọn chúng ta trong Đấng Christ trước khi dựng nên vũ trụ, để chúng ta được thánh hóa và trọn vẹn trước mặt Ngài. (Ê-phê-sô 1:4)

Trước khi vườn Ê-đen được trồng trọt, chúng ta đã được trồng ở trong Ngài. Trước khi A-đam và Ê-va bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen, chúng ta đã được giấu an toàn trong Đấng Christ. Trước khi tội lỗi chúng ta trở nên đỏ như hồng điều, thì Đức Chúa Trời đã tẩy sạch chúng trắng như tuyết.

Tôi không cho rằng các nhà cai trị của thời đó ngạc nhiên khi Chúa Giê-su sống lại. Trước đó họ đã chứng kiến người chết được làm cho sống lại, và Chúa đã nói cho mọi người rằng Ngài sẽ sống lại sau ba ngày. Tôi nghĩ Satan biết sự phục sinh là một phần của kế hoạch. Điều Satan và những người cai trị có thể không nhận thấy đó là khi Chúa Giê-su đi ra từ nấm mồ thì chúng ta đồng sống lại với Ngài! Kinh Thánh cho biết,

Tôi đã bị đóng đinh vào thập tự giá với Đấng Christ; không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi, và bây giờ tôi sống trong thân xác này là sống trong đức tin vào con Đức Chúa Trời, Đấng đã yêu tôi và phó chính mình Ngài vì tôi. (Ga-la-ti 2:20)

Ngài không chỉ thế chỗ của chúng ta; Ngài ban cho

chúng ta ... chỗ của Ngài. Chúng ta có sự sống của Ngài, danh của Ngài, lời của Ngài, thẩm quyền của Ngài và lời hứa của Ngài. Không ai trong chúng ta sống khi Đấng Christ bị đóng đinh. Nhưng điều đó không quan trọng, bởi vì trước cả khi thời gian bắt đầu chúng ta đã được chọn trong Giê-su Christ rồi...được định là con cái Đức Chúa Trời. Như trong A-đam tất cả đều đã phạm tội, thì trong Đấng Christ tất cả đã được tha thứ. Cuộc đời chúng ta được giấu trong Đấng Christ, đó là những sự huyền nhiệm mà Ngài muốn liên tục mở ra cho chúng ta.

Bạn thấy đó, thập tự giá luôn luôn là một phần của kế hoạch. Đó không phải là một kế hoạch hỗ trợ được đưa vào hoạt động khi A-đam và Ê-va thất bại. Đó là một sự dự phòng. Mỗi ngày Chúa Giê-su sống để thể hiện tấm lòng, ý muốn và bản

**Sự khôn ngoan
của Đức Chúa Trời
hành động trước
khi sự ngu dại của
chúng ta “bắt đầu
diễn xuất.”**

chất của Cha cho những cư dân hư mất trên đất - “Vì trong Ngài chúng ta sống, nhờ Ngài và hiện hữu; như một vài thi sĩ của quý vị đã nói, ‘chúng ta cũng là dòng giống của Ngài’. (Công Vụ 17:28)

Ngài sự sống của chúng ta, tác giả của chúng ta, và là Đấng thay đổi chúng ta. Nhờ nghiên cứu định nghĩa của mỗi một từ này mà tôi có thể mở rộng nghĩa của câu Kinh Thánh này và đưa thêm chút ánh sáng về khái niệm “trong Ngài.” Bởi có Ngài, chúng ta không còn tồn tại trong A-đam. Chúng ta sống trong Đấng Christ và được đồng ngồi với Ngài khi chúng ta bước đi trên đất này.

Không lạ gì sự chết của Chúa Giê-su như là cú sốc cho các môn đồ. Dầu Chúa Giê-su nói đi nói lại với các bạn hữu và với những người chỉ trích rằng Ngài sẽ chịu khổ và chết, sau ba ngày sẽ sống lại, nhưng họ đã không thể nghe điều đó.

Từ lúc đó trở đi, Đức Chúa Giê-su bắt đầu nói rõ cho các môn đồ Ngài biết rằng Ngài phải đến Giê-ru-sa-lem và chịu nhiều đau khổ bởi tay các trưởng lão, các trưởng tế và các thầy giáo dạy luật, Ngài sẽ để cho bị giết chết, và ngày thứ ba Ngài sẽ sống lại. (Ma-thi-ơ 16:21)

Đây không phải là một trong số những lần Chúa Giê-su nói bằng dụ ngôn để chỉ “những ai có tai hãy nghe” (Xem Ma-thi-ơ 13:10-17). Chúa Giê-su bảo các môn đồ của ngài cách rõ ràng và liên tục rằng trong tương lai gần Ngài sẽ chú ý đi đến Giê-ru-sa-lem, nơi các lãnh đạo của dân Ngài sẽ khước từ Ngài. Kết cục tình hình dẫn tới sự chịu khổ kinh khiếp, sự chết và sự phục sinh. Bạn đã biết, Phi-e-rơ đã đi quá xa khi ông kéo Chúa Giê-su riêng ra và trách Ngài vì nói đã những điều như thế.

Phi-e-rơ đem Ngài riêng ra và bắt đầu trách Ngài rằng, “Lạy Chúa, Đức Chúa Trời không bao giờ làm như vậy đâu. Điều ấy sẽ không xảy đến cho Thầy đâu.” Nhưng Ngài quay lại và phán với Phi-e-rơ, “hỡi Satan, hãy lui ra sau Ta, ngươi thật làm trở ngại cho Ta, vì ngươi không nghĩ đến việc của Đức Chúa Trời, mà chỉ nghĩ đến việc của loài người.” (Ma-thi-ơ 16:22-23)

Có rất nhiều điều xảy ra trong cuộc đối thoại này. Đầu tiên, bạn có thấy lạ là trong cuộc nói chuyện mà Phi-e-rơ được thiên đàng thần cảm và gọi Giê-su là “Chúa”, nhưng Chúa Giê-su nhìn Phi-e-rơ và quả satan sao?

Sau đó có một khả thi cho rằng việc Phi-e-rơ đảm bảo và bảo vệ vị lãnh đạo kính yêu của ông chính là lời mời gọi thoát khỏi cái chết. Cuối cùng, chắc chắn là hơi sốc đó là cuộc đối thoại mà đôi khi satan và con người đều có cùng quan điểm.

Để làm rõ, chúng ta hãy làm phép toán, bởi vì rõ ràng thiên đàng và quả đất cho ra kết quả phép tính khác nhau.

- Bằng các quy tắc làm cân bằng của đất (con người + satan): sự khước từ + chịu khổ + sự chết = mất quyền

lực và bị thất bại.

- Bằng các quy tắc làm cân bằng của thiên đàng (Giê-su và Đức Chúa Trời): sự khước từ+chịu khổ+sự chết=quyền năng và sự chiến thắng vô hạn.

Đó là một hành động rất phi lý và phản trực giác đến nỗi dấu khi đã được giải thích hết cũng không thể ngờ tới. Chiến thắng này không chỉ là của Chúa Giê-su mà thôi, bởi vì chiến thắng khải hoàn của Ngài trở thành của chúng ta. Không có chỗ nào quyền năng của sự biến đổi này rõ ràng hơn là trong cuộc đời của Phi-e-rơ. Người trước đó đã từng chối bỏ Chúa Giê-su, đã từng nói giống như satan nói, sau này lại là người dạn dĩ đối mặt với chính những kẻ mà đã làm cho ông nhát sợ.

Vậy hỏi toàn thể nhà Y-sơ-ra-ên, xin hãy biết chắc chắn rằng: Đức Chúa Giê-su, Đấng anh chị em đóng đinh trên thập tự, đã được Đức Chúa Trời lập làm Chúa và Đấng Christ.” Bấy giờ khi nghe như thế, họ cảm thấy đau nhói trong lòng; họ nói với Phi-e-rơ và các sứ đồ còn lại, “Thưa các anh chị em, chúng tôi phải làm gì?” Phi-e-rơ nói với họ, “Hãy ăn năn, mỗi người trong anh chị em phải chịu báp-tem trong danh Đức Chúa Giê-su Christ để được tha tội, và anh chị em sẽ nhận được món quà là Đức Thánh Linh.” (Công Vụ 2:36-38)

Chúng ta đã được cứu, tha thứ, chữa lành, yêu thương, ban ơn, thêm sức và phục hồi “trong Đấng Christ”. Như “trong Đấng Christ,” Đức Chúa Trời đã bắt lấy chúng ta trước khi chúng ta sa ngã. Sự huyền nhiệm và diệu kỳ của điều đó sẽ được mở ra đời đời.

Chỉ sự đời đời thôi là đủ để bày tỏ sự sáng láng của thập tự giá.

Trước khi có kẻ thù, có khu vườn, có người nam, người nữ và con rắn đã có một câu trả lời rồi. Trước khi có chiến tranh đã có sự chiến thắng. Trước khi có khái niệm về cuộc chiến thì thập tự giá đã là nhân tố thay đổi cuộc chiến.

Thập tự giá là công cụ khiến cho mục đích mà Chúa Giê-su được sinh ra trở nên dễ dàng. Chính cây gỗ trợ trợ đã đem tất cả chúng ta trở lại sự sống. Đức Chúa Trời đã tôn cao chúng ta rất lâu trước khi chúng ta vấp ngã. Ngài đã mở một con đường cho chúng ta trước khi chúng ta lạc lối. Ngài đã yêu thương và biết chúng ta trước, rất lâu trước khi biết Ngài. Đức Chúa Trời đã bao phủ chúng ta trước khi chúng ta nhận ra rằng mình lỏa lồ và khiến chúng ta lành lặn trước khi chúng ta biết mình bò tan vô. Ngài ban cho sự sống của chúng ta đã thay đổi thập tự giá thành cây sự sống.

Tại sao lại là khí cụ của thập tự giá? Trong cuộc đời, tôi học được rằng Đức Chúa Trời cho phép sự độc ác và đòi bại của con người để tỏ cho thấy chúng ta rất cần Ngài. Có lẽ việc tôi nghiên cứu về đầu gươm đã bày tỏ một trong nhiều lý do.

**Sự thật về đầu
kiếm**
**Các tình cảm
bất lợi cho việc
đầu kiếm nhất
đó là sự giận dữ
và sợ hãi.**

Đè Kiếm

Trong nghiên cứu của mình, tôi thấy thật thú vị khi một động tác di chuyển trong đầu kiếm theo kiểu cổ điển được gọi là Croise, một chữ tiếng Pháp có nghĩa “đè ngang hay chụp lưới kiếm.” Động tác này được thực hiện bằng cách phản hồi lại đòn tấn công của đối thủ, trong tiến trình đó thì kẻ thù bị tước vũ khí.

Đây là sự miêu tả về động tác này. “Ấy chính kỹ thuật sẽ giúp việc đè kiếm hiệu quả; thêm sức để giữ cân bằng hoặc làm mất cân bằng và tiêu diệt khả năng đánh trúng đích. Việc đè kiếm đặc biệt hiệu quả khi chống lại những tay kiếm cực kỳ hung hăng, bởi vì nó sẽ hóa giải năng lượng của họ, lấy sức mạnh cơ bắp và sự gây hấn của họ

chống lại họ.”

Khi đấu kiếm trở thành một môn thể thao và được đưa từ Ý và Pháp tới Vương Quốc Anh, thì người Anh đã đơn giản hóa tên gọi của động tác này thành “thập tự giá.” Bạn hãy nghĩ về điều đó! Chuyện gì đã xảy ra trên thập tự giá? Đấng Cứu Thế vĩ đại của chúng ta đã nhận lấy lưỡi gươm khi hông Ngài bị đâm, nhưng trên thập tự giá Ngài đã mang sự thù địch của mọi thời đại trên chính mình Ngài. Những gì đáng lẽ ra có sức mạnh hủy diệt được chứng minh là đã được làm cho nguôi giận.

Sức mạnh của việc đề kiếm hay thập tự giá, là do sức mạnh của đòn bẩy. Khi bị hành quyết với đúng hình thức và được triển khai không chút lưỡng lự, kẻ thù sẽ ném lưỡi gươm của bạn trên từng gang tấc. Đây không phải là một động tác đòi hỏi một bàn tay sắt; đúng vậy, nó có hiệu quả nhất chỉ với những pha đung chạm nhẹ nhàng nhất.

Trên thập tự giá Đức Chúa Trời đã chuyển giao tất cả những gì của Ngài để chúng ta trở thành tất cả những gì chúng ta có thể. Khoảng 3 thế kỷ trước sự hạ sinh của Đấng Christ, nhà toán học lỗi lạc người Hy-lạp Archimedes đã đưa ra giả thuyết về sức mạnh của đòn bẩy: “Hãy đưa cho tôi một cái đòn bẩy, tôi sẽ di chuyển trái đất.”

Một trong số những sự cân bằng cho đòn bẩy là Mô-men = Lực x Khoảng cách thẳng đứng. Trong chót lát thập tự giá đã thu ngắn khoảng cách xa xôi giữa Đức Chúa Trời và con người và đặc thắng mọi sức mạnh của sự thù địch.

Thập tự giá là đòn bẩy của Chúa, và trái đất đã trở thành điểm tựa của Ngài trong cái Mô-men mà Chúa Giê-su phó mạng sống Ngài để cứu thế giới.

Chúa Giê-su đã phó dâng hoàn toàn khi sự hoán đổi

**Trên thập tự giá
Đức Chúa Trời
đã chuyển giao
tất cả những gì
là Ngài để chúng
ta chúng ta trở
thành tất cả
những gì chúng
ta có thể.**

thiên thượng xảy ra. Ngài đã giao linh hồn Ngài cho Đức Chúa Trời và thân thể Ngài cho kẻ thù Ngài.

*Danh Chúa Giê-su Là Đòn Bấy
Nâng thế giới lên.*

-Tác Giả Vô Danh

Như danh Chúa Giê-su nâng thế giới lên thì thập tự giá của Đấng Christ là đòn bẩy cứu chuộc thế giới.

Xét cho cùng thì dấu kiếm không phải là thi thố sức mạnh, đó là một trong những sự dẻo dai khéo léo và có chiến lược. Chúa Giê-su đã mang thập tự giá và gánh lấy sức mạnh của tất cả tội lỗi của chúng ta để hiện thực hóa mục đích của Ngài: “Lý do con Đức Chúa Trời đến là để hủy diệt các công việc của ma quỷ” (1 Giăng 3:8).

Chúa vinh hiển của chúng ta là Giê-su, là Con của Đấng Chí Cao, hiện ra trên thế gian này để Ngài có thể phá diệt vương quốc mà ma quỷ đã xây dựng. Chúa Giê-su là Em-ma-nu-en - Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta, vô hình những cũng vô địch. Dấu dường như Ngài đã biến mất, thì thật ra Ngài đã thêm lên uy lực, vì sự hiện diện của Ngài che phủ hết thấy chúng ta. Trước sự thắng thiên của Ngài, Ngài đã bị giới hạn bởi những hạn chế trong hình thể con người của Ngài; bây giờ Ngài vây phủ chúng ta bằng Thánh Linh của Ngài (Xem Ma-thi-ơ 28:20).

Tôi tin Đấng Christ muốn chúng ta tiếp tục công việc của Ngài để, giống như Ngài khải thị Chúa Cha, chúng ta tôn vinh Chúa Con. Mỗi hành động chúng ta chọn phải là nhằm mục đích kéo người khác đến gần Ngài.

Nhưng bây giờ trong Đấng Christ và nhờ huyết của Đấng Christ, anh chị em vốn một thời xa cách nay đã được đem lại gần. Thật vậy, chính Ngài đã đem lại hòa bình cho chúng ta. Ngài đã là cho hai khối dân trở nên

một, và đã phá vỡ bức tường thù nghịch ngăn cách giữa chúng ta qua thân thể Ngài. Ngài đã hủy bỏ Luật Pháp, với những điều răn và quy luật của Luật Pháp, để từ hai khối dân Ngài đã tạo nên một nhân loại mới trong Ngài, và như thế Ngài đã tạo lập hòa bình. Qua thập tự giá Ngài đã giải hòa cả hai khối dân về với Đức Chúa Trời trong thân thể Ngài, và như thế Ngài đã tiêu diệt sự thù nghịch trên thập tự giá. (Ê-phê-sô 2:13-16)

Thập tự giá đã trừ diệt mọi dấu tích của sự thù địch giữa Đức Chúa Trời và loài người, và qua huyết Chúa Giê-su và thân thể tan vỡ của Ngài, tất cả chúng ta được khiến trở nên một. Trong Đấng Christ, nam và nữ đều là một thịt. Trong Đấng Christ, người Do-thái và các dân ngoại được đan xen vào cùng một nhánh. Trong Đấng Christ, các thánh đồ Cựu Ước và Tân Ước trở thành một đám mây nhân chứng.

Khi tôi đọc những câu Kinh Thánh này trong sách Ê-phê-sô, lòng tôi cảm động bởi sự sâu nhiệm và vẻ đẹp của nó. Tất cả những gì được hoàn thành bởi sự vâng lời của Chúa Giê-su làm cho tôi tôn kính Ngài. Chúa Giê-su đã mở một con đường cho chúng ta để dẫu vẫn còn ở trong thế gian nhưng chúng ta không thuộc về nó; bởi vì chúng ta trải qua cuộc đời ở trong Ngài. Trong Đấng Christ, chúng ta vừa trở thành cái bình chứa được ngay nhưng vừa là cái bình không bao giờ chứa hết được.

Tất cả mọi ý muốn tốt lành đã bị tan biến trong vườn Ê-đen nay đã được phục hồi trong Ngài. Cuộc sống trong vườn Ê-đen tuyệt vời như thế nào, thì đời sống của chúng ta ở trong Ngài sẽ tốt đẹp hơn nhiều. Ngài đã che phủ chúng ta bằng những thứ còn hơn là lá vả héo úa hay da con thú đã chết; Ngài bao bọc chúng ta trong sự công chính hằng sống của Ngài và biến đổi chúng ta từ trong ra ngoài. Chúng ta không chỉ là bộ khung xương từ xương của Ngài. Ngài đã đắp cho chúng ta bằng da thịt mềm mại

từ da thịt của Ngài. Ngài đã cắt đi tấm lòng chai cứng của chúng ta và ban cho chúng ta tấm lòng mới ra từ dòng giống của Ngài. Sau đó Ngài đầy dẫy chúng ta cùng với Thánh Linh đã khiến Đấng Christ sống lại từ kẻ chết để mỗi linh vực hư hoại của đời sống chúng ta được tái sinh và cứu chuộc.

Nếu Đức Thánh Linh của Đấng đã làm cho Đức Chúa Giê-su sống lại từ cõi chết ở trong anh chị em, thì Đấng đã làm cho Đấng Christ sống lại từ cõi chết cũng sẽ ban sự sống cho thân thể sẽ chết của anh chị em qua Đức Thánh Linh của Ngài, Đấng đang ngự trị trong anh chị em. (Rô-ma 8:11)

Ngài đã trở nên giống như chúng ta để chúng ta được giống như Ngài. Trong Ngài sự huyền nhiệm lớn lao đã được giải bày, và bằng cách nào đó tất cả chúng ta đều trở nên một.

Ta sẽ cho chúng một tấm lòng mới, và đặt trong chúng một tâm linh mới. Ta sẽ cắt bỏ tấm lòng bằng đá khối xác thịt chúng và cho chúng một tấm lòng bằng thịt, để chúng sẽ đi theo các luật lệ Ta, gìn giữ các mạng lệnh Ta, và làm theo các luật lệ và mạng lệnh ấy. Chúng sẽ làm dân Ta và Ta sẽ làm Đức Chúa Trời của chúng. (Ê-xê-chi-ên 11:19-20)

Trong Đấng Christ, nhiều người chia sẻ cùng một tấm lòng. Trong Ngài, nam và nữ trở nên một. Qua cửa lễ của Ngài, Đấng Christ và nàng dâu của Ngài đã trở nên một. Trong Ngài, tất cả những gì bị phân rẽ trước đó có thể trở nên hiệp một. Cửa lễ vàng lời tuyệt đối của Đấng Christ đã cứu chuộc trọn vẹn chúng ta. Thập tự giá có quyền năng để hiệp một tất cả những ai sẵn lòng chấp nhận.

Trong Đấng Christ, những kẻ ở xa, những kẻ hư mất, những người lưu lạc đều xích lại gần.

Con Dê Táo Thoát

Bạn có biết rằng vào thời Cựu ước khi A-rôn làm thầy tế lễ, thì có hai con cừu được đem đến trước bàn thờ để làm của lễ không? Một con bị giết làm của lễ chuộc tội, con kia được định để làm con được thả vào đồng hoang, nó không bị giết đi. Thầy tế lễ chuyển tội lỗi của dân sự Đức Chúa Trời lên thân thể run rẩy của nó. Sau đó nó được thả đi. Giống Ca-in, con dê này được đánh dấu và bị kết tội là phải đi lang thang trong đồng vắng trong sự xấu hổ (Xem Lê-vi Ký 16:10).

Con dê này bây giờ là một kẻ ngoài vòng xã hội. Nó không còn có phần nào trong bầy nữa. Người chăn không còn cung cấp cho nó những cánh đồng vui thỏa và sự bảo vệ. Nếu con dê được thả đi lại gần bất cứ ai, nó sẽ bị đuổi đi. Nó không bao giờ được nghỉ ngơi, luôn lo lắng và cô đơn trong đêm, thấy lạnh giá, không có sự ấm áp như những con khác. Ban ngày nó đi lang thang dưới cái nóng cháy da. Con dê này để cả ngày đi tìm nước uống và thức ăn, sống nhờ vào thương xót của mắt con thú dữ.

Bạn đã bao giờ cảm thấy mình như là một con dê được thả đi không? Có thể bạn bị trách móc, xa lánh, cô lập và khước từ. Bị tội lỗi và sự định tội nung đốt, có thể bạn đã đi lang thang trong đồng vắng. Có thể bây giờ mỗi đêm bạn nằm xuống một mình và trong sự sợ hãi lạnh giá. Trước đây bạn có cố gắng từ ngoài bước vào và người ta không cho bạn đi vào? Gia đình bạn có trách móc và đuổi bạn ra đi không? Bạn cố gắng gia nhập nhóm bạn hay cố thoát ra khỏi bức tường của nhà thờ?

Không quan trọng! Trong Chúa Giê-su, vẫn còn một chỗ dành cho bạn. Hết thầy chúng ta đều thiếu sót, nhưng Ngài không thiếu sót. Bây giờ không cần có con dê được thả đi nữa, bởi vì Chúa Giê-su đã mang lấy tất cả tội lỗi của chúng ta. Huyết Chúa Giê-su đã quy tụ tất cả những ai đi lang thang và tẩy sạch chúng ta khỏi tất cả những

gì cô lập chúng ta và giữ chúng ta làm con để tẩu thoát.

Thậm chí khi Ngài chết, Ngài vẫn có thể thi hành sự phán xét, nhưng thay vào đó Ngài phán, “Lạy Cha, xin hãy tha thứ cho họ, vì họ không biết điều mình làm.” (Luca 23:34). Bằng những lời này, dấu ấn của Đức Chúa Trời trong Con của Ngài đã gạt qua một bên khuôn mẫu xấu hổ mà A-đam và Ê-va đã dựng nên. Huyết của con trai A-đam là A-bên đã có quyền kêu lên và chỉ đích danh anh trai ông là kẻ giết người. Huyết Chúa Giê-su gọi anh chị em của Ngài là được tha thứ. Đây là lý do tại sao Kinh Thánh nói Huyết Chúa Giê-su nói về những điều tốt đẹp hơn: “Anh em đến gần ...với Đức Chúa Giê-su, Đấng Trung Gian của giao ước mới, và đến với huyết đã rảy ra, là huyết nói tốt hơn huyết của A-bên.” (Hê-bơ-rơ 12:23-24)

Chữ tốt hơn là “Lạy Cha, xin hãy tha thứ cho họ.” Ngài chọn để gánh chịu sự hủy diệt của chúng ta hơn là bắt chúng ta gánh chịu sự hủy diệt mà chúng ta đáng phải chịu.

Mà kỳ thật chính Người đã mang lấy những đau ốm bệnh tật của chúng ta; Ngài đã mang lấy những đau thương sâu khổ của chúng ta, trong khi chúng ta lại tưởng Người đã bị Đức Chúa Trời đánh phạt, giáng họa, và làm cho khốn khổ. Nhưng Ngài đã vì những vi phạm của chúng ta mà bị đánh trọng thương, vì những tội lỗi của chúng ta mà bị tan da nát thịt, nhờ hình phạt Ngài chịu, chúng ta được bình an, nhờ những thương tích Ngài mang, chúng ta được chữa lành. Chúng ta thấy đều như chiêm đi lạc, ai theo đường nấy, Chúa đã chất tội lỗi của tất cả chúng ta trên Ngài. (Ê-sai 53:4-6)

Chúa Giê-su không làm bất cứ điều gì để đáng nhận hình phạt, và chúng ta không làm bất cứ điều gì để xứng đáng nhận của lễ của Ngài. Ngài đã bị khước từ, bị phản bội, bị vết tích, bị dè nát, bị đánh đập, bị đánh roi, bị áp bức và bị đóng đinh.

Chỉ có một Đức Chúa Trời yêu thương mới ban Thánh Linh của Ngài cho ai ăn năn vì đã giết Con Ngài. Họ nghĩ thập tự giá là kết cuộc của Chúa Giê-su; họ không hề biết rằng đó chỉ là sự khởi đầu. Thập tự giá là gươm của tình yêu thương.

Sau hơn ba thập kỷ nghiên cứu Kinh Thánh, đôi khi tôi thắc mắc liệu tôi đang bắt đầu hiểu điều diệu kỳ này, tức thập tự giá hay không. Thập tự không phải là một biểu tượng về sức mạnh, quyền năng; nó chính là thước đo mọi sức mạnh. Những gì là sự chết với Đấng Christ của chúng ta đã trở thành sự sống dư dật cho chúng ta.

Chúa Giê-su của chúng ta là Lời Đức Chúa Trời, lời hứa của Ngài hôm qua, hôm nay và mai sau không hề thay đổi: “Giê-su Christ hôm qua, hôm nay và mãi mãi không đổi dời.” (Hê-bơ-rơ 13:8)

Thập tự giá là sự đảm bảo tối thượng của mỗi lời hứa sẽ được thực hiện. Ấy chính thanh gươm giết chết mỗi một dân còn sót lại trong sự thù nghịch giữa trời và đất, chắc chắn chính thanh gươm biến đổi chúng ta qua sự phẫu thuật của Lời Ngài. Thập tự giá là hy vọng của bạn, thậm chí trước khi bạn nhận ra mình vô vọng, là câu trả lời trước khi bạn nhận ra mình có nan đề. Thập tự giá biểu trưng cho sự thành tín của Đức Chúa Trời, trong khi đó nó thể hiện niềm tin của Ngài trong chúng ta. Qua thập tự giá chúng ta được trang bị để bước đi trong Ngài.

PHẦN 2
ĐƯỢC TRANG BỊ

6

Trở Thành Một Chiến Binh

Càng chiến đấu càng được sức lực. Chống trả với tội ác sẽ thêm sức cho chúng ta chống trả thêm tội ác..

-Ossie Davis

Tôi tin Đức Chúa Trời đã thức tỉnh những người con gái của Ngài để họ càng trở nên giống những người lính hơn, Ngài kêu gọi chúng ta trở thành các chiến binh. Vì vậy, trong chương này tôi sẽ sử dụng một số thuật ngữ quân đội, nhưng bạn hiểu cho rằng tôi không nói về người nam và người nữ phụ vụ trong quân đội của đất nước chúng ta khi tôi đưa ra sự tương phản về bản chất của một người lính và bản chất của một chiến binh.

Khi tôi đọc hết những cuốn sách về kiếm thuật hay đấu kiếm, tôi nhanh chóng nhận ra rằng có rất nhiều động cơ dàn trận khi cầm vũ khí lên và tham gia vào cuộc chiến.

Có những tên khủng bố giận giữ đã đánh rất tàn nhẫn và lén lút vì những chính nghĩa bất chính và liều mạng của họ. Có những tên đánh thuê thích đánh nhau quá đến nỗi họ không cần lý do cá nhân và sự trung thành của họ được bán cho người nào trả giá cao nhất. Ngược lại là hình

ảnh là những người lính được thuê và phục vụ dưới quyền chỉ huy của một quân đội.

Cuối cùng, cũng có những người là các chiến binh.

“Chiến binh” là một lối sống, và nhiều trận chiến mà họ chiến đấu với kẻ thù thì không thấy được. Tất cả các chiến binh phải có sự điều luyện trong cái mà Samurai cổ đại gọi là *cách của chiến binh*, một sự tiếp cận cuộc sống chấp nhận *tự do mà không chút sợ hãi*. Tôi nghĩ không có tư thế nào để chúng ta chấp nhận tốt hơn là tư thế đó. Nếu chúng ta diễn tả lại lối nói này, chúng ta sẽ hiểu được thế đứng của một người bị nô lệ : *sợ hãi mà không có sự tự do*.

Đáng buồn thay, sự sợ hãi mà không có sự tự do đang trở thành mô tuýt mới cho nhiều người. Là những nữ chiến binh, chúng ta có cơ hội từ bỏ sự sống mình và nhận lại sự sống của Đức Chúa Trời. Điều này có nghĩa là chúng ta được tự do chọn con đường tự do mà không có sự sợ hãi bởi vì Chúa của chúng ta đã giải quyết vấn đề sự sống và cái chết trên thập tự giá.

Địa vị này chỉ chiến binh mới có. Samurai đã đặt tên cho các thanh kiếm của họ bởi vì họ tin mỗi thanh gươm có một linh được gắn liền với thanh kiếm và ban cho thanh kiếm sức mạnh. Thông lệ này đã phát triển thành sự thờ lạy các thanh kiếm. Ngược lại, chúng ta không cần một thanh gươm có linh, bởi vì chúng ta có gươm của Thánh Linh! Được hướng dẫn bởi Lời Chúa, chúng ta sử dụng danh Giê-su và thờ phượng bằng đời sống của chúng ta khi chúng ta tôn cao Lời Ngài trên ý chí của chúng ta.

Kẻ khùng bố được thúc đẩy bởi sự sợ hãi, lính đánh thuê đánh vì tiền được thúc đẩy bởi sự tham lam, và thậm chí là những người lính được tuyển mộ đều phải làm theo các mệnh lệnh. Nhưng chiến binh có một sự chọn lựa. Tôn trọng những điều thánh thiện và cao quý thường là sự kiện quan trọng khi một người lính trở thành một chiến binh.

Hỡi độc giả, tôi đoán chắc bạn nhận ra bạn đã được

sinh ra trong thời điểm có những sự chuyển biến, xung đột và chiến tranh. Những cuộc chiến diễn ra ác liệt tại mỗi chiến trường. Thật đáng buồn, những sự tấn công này trải rộng từ những tàn ác xảy ra giữa vòng người thân gần gũi như lạm dụng trẻ em và bỏ rơi trẻ em, là những người đáng lẽ phải là chỗ trú ẩn an toàn của gia đình, cho đến các mạng lưới xảo quyệt buôn bán người, lên tới 27 triệu người qua các hoạt động tình dục và bán sức lao động. Thêm vào những sự kinh khiếp che giấu này, chúng ta sống trong thời mà những sự đe dọa luôn phát ra. Chúng ta đang đứng bên bờ vực thẳm khi các quốc gia thách thức nhau vì mối đe dọa liên tục của chiến tranh phi nhân tính.

Bởi vì sự tấn công này xuất hiện trên rất nhiều chiến trường, bao gồm rất nhiều người và những sự đe dọa quá nhiều, chúng ta không thể giới hạn cuộc chiến của mình trong cuộc chiến tức thời ngay trước mặt chúng ta mà thôi. Mục tiêu của chúng ta phải là dành chiến thắng trong mỗi cuộc chiến theo một cách mà chúng ta dành chiến thắng cuối cùng và đầy vinh hiển. Sự tiếp cận này đòi hỏi chiến lược, trực giác, khả năng, khôn ngoan, kiên nhẫn, bền bỉ, kiên trì, đồng một tiếng nói và một nỗ lực được cụ thể hóa.

Để minh họa điểm này, bạn hãy tưởng tượng một trò chơi điện tử ảo. Làm sao bạn có thể chơi lâu nếu mục tiêu của bạn đơn giản chỉ là giành chiến thắng trong mức hiện tại? Theo như tôi hiểu, người chơi có suy nghĩ như vậy sẽ không thể chơi lâu, sớm thua cuộc. Mách nhỏ cho bạn, tôi hoàn toàn có khả năng chơi những trò chơi như vậy, nhưng các con trai tôi đã đạt đến trình độ bậc thầy. Sau khi quan sát đôi chút, tôi để ý thấy mục tiêu không chỉ là chạy nhanh qua một hàng người dài hai bên đánh mình trên một cấp. Luôn luôn có thứ mà bạn phải “tích điểm” hay học ở mức hiện tại, là điều bạn sẽ cần trong khoảng thời gian sau đó.

Tôi xem khi các con trai tôi điều khiển và mạo hiểm

để đạt được những thứ bị chôn giấu bên trong những giới hạn của cuộc hành trình tại một thời điểm. Mỗi một mục này có một giá trị độc nhất, nhưng không phải lúc nào cũng có ngay những mục này. Thường thì nó được thu thập là vì giá trị trong tương lai.

Bỏ qua ví dụ về trò chơi điện tử và trở lại với cái lắc léo trong thế giới thật, bạn không nên nghi ngờ những quyết định hay cử chỉ dường như là nhỏ bé hay không quan trọng trong hiện tại bởi vì trong tương lai chúng sẽ mở ra một lối đi hay thậm chí là thêm sức cho bạn trong tương lai.

Đây là lý do làm tốt những việc nhỏ lại cực kỳ thiết yếu. Không chỉ các hành động của chúng ta tiến lên phía trước cùng chúng ta trong tương lai mà thôi; các bài học mà chúng ta học trên mỗi lối đi cũng đồng hành cùng với chúng ta. Bạn hãy hiểu rằng sự bí mật mà bạn chọn để giữ lại hay hành động trung thành âm thầm của bạn từ quá khứ sẽ bảo vệ bạn trong tương lai.

Các chiến binh sống với nhãn quan về tương lai và họ hiểu có cơ hội để xây dựng kỹ năng và sức mạnh khi đối diện mỗi sự thử thách.

*Chúng ta không bảo vệ một cánh đồng đất rộng
vài mẫu, nhưng chúng ta bảo vệ chính nghĩa, và
đấu chúng ta đánh bại kẻ thù trong một cuộc chiến
hay đánh bại ở nhiều mức độ thì kết quả đều giống
nhau.*

-Thomas Paine

Chiến đấu không nên vì đất đai; chiến đấu phải vì nguyên tắc. Những nhà cách mạng Mỹ đã cầm vũ khí lên để đánh lại những bất công vào thời của họ. Đó một chiến

tranh tốn kém và thảm khốc, cả hai bên đều có nhiều người lính và chiến binh bỏ mạng. Nhưng đây không phải là chiến tranh mà chúng ta đang tiến hành. Cuộc chiến của chúng ta không phải là vì sự bất công; đó là về việc Đức Chúa Trời chống lại Satan. Rốt cuộc, bạn là một phần của một sự tranh chiến muôn thuở giữa bóng tối và ánh sáng.

Mục Tiêu Của Kẻ Thù

Trở lại với phần nghiên cứu Kinh Thánh, lần đầu tiên chúng ta tìm thấy chữ *chiến binh* được đề cập, nó được dùng cặp theo các tính từ như *anh hùng*, *vĩ đại* và *manh súc*: “Cút sinh Nim-rốt, Nim-rốt là anh hùng đầu tiên trên mặt đất,” (Sáng Thế 10:8).

Tên gọi “đầu tiên...trên đất” cho chúng ta biết rằng các chiến binh anh hùng đã tồn tại trên thiên đàng, và Nim-rốt là chiến binh đầu tiên được khải thị trên đất. Thế giới rối ren của chúng ta là một sự phản ánh thô thiển và mờ nhạt về một thiên đàng vinh hiển và cao trọng. Vì vậy, chúng ta đừng ngạc nhiên những xung đột đã diễn ra xưa nay ở các tầng trời sẽ lan rộng và ảnh hưởng trên đất. Một cuộc chiến như vậy ở các tầng trời được miêu tả trong sách Khải Huyền:

Bấy giờ có một trận chiến ở trên trời. Mi-chên và các thiên sứ của ngài đánh nhau với con Rồng. Con Rồng và các quỷ sứ của nó đánh lại, nhưng chúng bị đánh bại, và không còn tìm thấy chỗ nào trên trời cho chúng nữa. (Khải Huyền 12:7-8)

Phân đoạn này khải thị tên của một trong số những chiến binh mạnh mẽ nhất của thiên đàng, thiên sứ trưởng Mi-chên. Trong cuộc chiến này con rồng và các lực lượng của nó không chỉ bị đánh bại; chúng bị thế chỗ. Cuộc chiến từ thời cổ đại được chuyển tới mảnh đất khác, và con rồng nổi xung chống lại các con gái của Đức Chúa Trời.

Vậy hỡi các tầng trời và những ai ở trong đó, hãy vui mừng lên. Nhưng khốn cho đất và biển, vì các ác quỷ đã xuống chỗ của các người, và nó vô cùng tức giận, vì nó biết thì giờ của nó không còn lâu nữa. Khi con rồng thấy nó đã bị ném xuống đất, nó đuổi bắt người phụ nữ đã sinh đứa con trai. Nhưng người phụ nữ được ban cho đôi cánh của chim đại bàng lớn, để nàng có thể bay vào đồng hoang, về chỗ ở của nàng, nơi đó nàng được nuôi một kỳ, các kỳ và nửa kỳ thoát khỏi con Rắn. Con Rắn phun nước trong miệng nó ra như một dòng sông, đuổi theo người phụ nữ, để dùng dòng nước lũ cuốn trôi nàng. (câu 12-15)

Có rất nhiều ý nghĩa biểu tượng mang tính tiên tri ở đây, và tôi không dám nói tôi hiểu hết ý nghĩa đó. Phân đoạn này đầy đầy ý nghĩa thuộc linh lẫn thuộc thể, được gói ghém trong sự huyền nhiệm, nhưng có một lẽ thật rõ ràng: con quỷ- con rồng, con rắn xưa này - kiên quyết theo đuổi nhằm tiêu diệt “người nữ.” Những nhà giải kinh tin rằng trong phân đoạn này người nữ là nói về Y-sơ-ra-ên. Sau đó con rồng thực hiện chiến tranh chống lại con cái của người nữ.

Con rồng rất tức giận người phụ nữ; nó đi gây chiến với con cái còn lại của nàng, đó là những người vâng giữ các điều răn của Đức Chúa Trời và gìn giữ những lời chứng của Đức Chúa Giê-su. (Câu 17)

Xin đừng lầm tưởng, satan muốn hạ thấp Đức Chúa Trời và hủy diệt con cái của Ngài. *Hội thánh* là một từ chỉ về giống cái, bao gồm cả nam và nữ, nhưng sự giận dữ của nó liên tục được nhắm vào phụ nữ và chống lại họ. Trước tiên có Ê-va, rồi Sa-ra, rồi Y-sơ-ra-ên, rồi Mary. Bây giờ những sự tấn công nhan hiểm được nhắm vào nàng dâu. Nó có lịch sử lâu dài về sự thù ghét về phía phụ nữ, không có cách nào làm tổn thương một phụ nữ chắc chắn hơn là tấn công con cái của họ. Và ai là con cái của người nữ này? *Tất cả* những ai giữ mạng lệnh và cầm giữ lời chứng của

Chúa Giê-su. Bạn có thuộc số này không?

Hỡi độc giả, bạn đã biết bạn trở thành mục tiêu rồi. Bạn cũng ão chọn trở thành một chiến binh anh hùng.

Chiến Binh Đầu Tiên

Lần tiếp theo từ *chiến binh* được đề cập trong Kinh Thánh, đó là một sự khải thị của Đức Chúa Trời chí cao: “Chúa là một chiến binh, Yahweh là danh của Ngài!” (Xuất Hành 15:3 -NLT).

Yahweh, Cha chí cao và thánh khiết của chúng ta, là chiến binh đầu tiên. Chúa của mọi loài không phải là một người cha bán thời gian, một người lính bán thời gian. Đức Chúa Trời chí cao của chúng ta là cả hai và hơn thế nữa. Ngài là Cha chiến binh toàn năng, và chúng ta là các con gái của Ngài-xương của xương Ngài và thịt của thịt Ngài. Cho nên bản chất bên trong chúng ta chính là DNA của một chiến binh.

Tôi muốn chúng ta có thể tiến lên phía trước bằng một bước quyết đoán và cảm giác rõ ràng thật. Bạn cùng lúc là một cô con gái và là một chiến binh. Còn có thêm những cái tên thi vị dành cho sự chỉ định này, như công chúa-chiến binh hay chiến binh-công chúa, chẳng hạn. Tôi giống như tất cả những cái tên đó. Bạn hãy tự do chọn tên phù hợp với bạn nhất. Trong chương này tôi muốn vẽ lên một bức tranh thể hiện dáng vẻ của một cô con gái là một chiến binh bằng cách so sánh và đối chiếu những khái niệm về người chiến binh và người lính.

Sự tương phản đầu tiên thể hiện rõ ràng trong cách mà mỗi vai diễn bắt đầu: các chiến binh được kêu gọi, nhưng những người lính được thuê mướn. Bạn có thể trở thành một chiến binh không cần phải được tuyển mộ. Nhu cầu của thời đại kêu gọi các chiến binh ra trận và vẫy gọi lòng họ tham gia chiến tranh. Hãy nhìn xung quanh bạn. Có chính nghĩa nào để bênh vực không? Các chiến

binh không được thuê mướn để trở thành một phần của bộ phận nào đó. Có một sự thôi thúc ở trong họ khiến họ muốn gia nhập chính nghĩa.

Những người lính đa số được trả lương, còn các chiến binh thật phải được thử rèn.

Bạn không phải là một thường dân nhận được lệnh đi tòng quân hay được thuê mướn để trở thành một phần của cuộc chiến ở nơi xa xôi nào đó. Không có tổ chức nào có thể chỉ định cấp bậc cho bạn, bởi vì bạn là cô con gái hoàng gia của Vua-được chọn lựa một cách cẩn thận vì một mục đích. Không có chuyện 12 không cần nhân lực trong cuộc chiến này; đó là một chiến tranh tổng lực vì gia đình của bạn.

Để đức vua sẽ ái mộ nhan sắc của con, vì người là chìa khóa của con, con hãy phủ phục (tôn trọng) trước mặt người. (Thi Thiên 45:11)

Trong tất cả phần nghiên cứu của tôi về các thanh gươm và đấu kiếm, có một chủ đề vẫn cứ liên miên: *tôn trọng*. Chữ *hãy* trong câu kinh thánh ở trên ám chỉ là có cách để khước từ hay không cho vua vui hưởng vẻ đẹp của bạn. Tôi tin có một cách rõ nét mà chúng ta không cho vua thưởng ngoạn vẻ đẹp của chúng ta đó là qua sự không tôn trọng. Thật đáng buồn, chúng ta sống trong thời đại mà sự không tôn trọng không chỉ lan tràn mà còn được người ta ca ngợi.

Văn hóa hiện tại có khuynh hướng khuyến khích phụ nữ không tôn trọng thân thể của họ qua sự trơ trẽn, không đứng đắn, béo phì và rối loạn ăn uống thay vì tôn trọng thân thể của họ qua sự thùy mị, đứng đắn và điều độ. Những gì trước đây từng được mọi người xem như là đức hạnh - sự liêm chính, danh thơm tiếng tốt thì không còn được tán dương trong nền văn hóa và bài hát của chúng ta. Chắc chắn là bạn có nghe về những động tác khiêu vũ dâm dăng, những đồ phụ tùng đắt tiền, những chiếc xe

siêu tốc, và chuyện những người phụ nữ chạy bỏ vào người nam, những người vung tiền trong câu lạc bộ. Rõ ràng trong thế giới ảo của những tay nhạc rập và quần áo đắt tiền, sự kiêu ngạo, sỗ sàng, vô nguyên tắc và tham lam gắn liền với sự tôn trọng của chúng ta.

Sức quyến rũ đã bị thay thế bằng vẻ đẹp, và quyền lực thao túng được phần thưởng nhiều hơn là sự ảnh hưởng của sự khôn ngoan. Những điều ngu xuẩn rất dễ thấy trên đường phố vì thông điệp và âm nhạc của nó dễ dàng len lỏi vào gia đình chúng ta.

Chồng tôi luôn nói sự tôn trọng bắt đầu trong tấm lòng và thể hiện ra bên ngoài cho đến khi nó được thể hiện qua các hành động của chúng ta. Tương tự, tôi tin con đường của chiến binh-con gái bắt đầu với tấm lòng của họ. Chính vì vậy, họ sốt sắng gìn giữ tấm lòng bằng cách giữ gìn tâm trí. Điều này có nghĩa là để ý tới những gì mình nghe và nói cũng như những gì mình thấy và làm. Sợ chỉ méo mó của sự không tôn trọng muốn xuyên thủng vào từng đường gân xơ thịt của chúng ta và làm hoen ố mọi vẻ đẹp.

Chiến Binh -Vua của chúng ta thật đẹp đẽ.

Hình ảnh của Ngài không thể nào ví sánh.

Cõi tạo vật kỳ diệu chỉ phản ánh một phần nào vẻ đẹp của Ngài.

Đại dương mênh mông, bầu trời cao vút và núi non hùng vĩ nói lên vẻ đẹp huyền bí và vĩnh hằng của Ngài. Mỗi một vật sống động - từ cây cối cho đến súc vật- là một sự khải thị không thể chối cãi về sự thật rằng Đức Chúa Trời của chúng ta là diễm tuyệt.

Bởi tình yêu thương Ngài đã tạo dựng con trai và con gái của Ngài để mang lấy sự uy nghi, vinh hiển và vẻ đẹp của Ngài nhiều hơn bất cứ tạo vật nào khác.

Chúng ta là tuyệt tác của Ngài.

Đó là lý do thật là tai hại khi chúng ta hành xử cách không tôn trọng quyền cai trị của Ngài trong và trên đời

sống chúng ta. Khi chúng ta không tôn trọng Ngài bằng cách coi trọng con người, thì sự phản chiếu của Ngài trong chúng ta bị bóp méo. Thậm chí thế gian đều biết chúng ta phải sống yêu thương và thành người đáng yêu.

Là những cô gái, chúng ta mang hình ảnh của Cha. Khi chúng ta yêu Ngài bằng cả tấm lòng, điều đó bao gồm sự suy giảm của tâm trí và sức mạnh dây ttron của chúng ta. Nhưng khi chúng ta bóp méo sự khuyên lơn của Lời Ngài qua việc cố ý bất tuân, thì vẻ đẹp quyến rũ của quyền năng biến đổi của Thánh Linh trong đời sống của chúng ta bị thất thoát khi chuyển tải đến cho một thế giới thích nhìn thấy những con người được đổi mới.

Trong nghiên cứu của mình, tôi học được rằng không có cách nào để tách trời một chiến binh thật khởi danh dự (tôn trọng), bởi vì các chiến binh bị ràng buộc bởi danh dự sẽ gắn bó với chính nghĩa cao hơn chính họ. Những Samurai mạnh sức đã sống theo nguyên tắc này, các kỵ sỹ thời trung cổ đã thực hành tinh thần thượng võ. Danh dự có nghĩa họ tuân theo các chuẩn mực đạo đức nghiêm ngặt, đòi hỏi sự kết ước và kỷ luật. Các kỵ sỹ đã thề trung thành để duy trì sự cai trị của các vua trên đất. Đổi lại sự trung thành của họ, họ được ban cho đất đai và tước hiệu. Điều này thường có nghĩa họ đòi hỏi là phải sẵn sàng chết trên chiến trường.

Chúng ta không phục vụ một vị vua trần gian và phạm tục mà công lý của họ được đo lường bởi các phần thưởng của trần gian. Nhưng Đức Chúa Trời là phần thưởng của chúng ta. Một ngày nào đó sự khôn ngoan, lòng thương xót và công lý của Ngài sẽ làm các nước mãi mãi kính sợ. Đây là Vua của chúng ta, Đấng xứng đáng hơn của cải của con người và ngôn ngữ con người không thể nào miêu tả.

Vị Vua hào phóng của chúng ta biết là chúng ta sẽ không giữ các nguyên tắc ứng xử đạo đức và rằng không ai trong chúng ta có khả năng đạt được vị trí tôn trọng đó.

Cho nên Ngài đã chấp nhận chúng ta qua sự nhận làm con và ban cho chúng ta uy danh của Ngài. Ngài biết chúng ta không thể tìm được đường đi, nên Ngài dạy chúng ta con đường hoàng gia bằng cách sai Con Ngài vào trong thế gian. Vị Vua Cha tuyệt vời đã ban cho chúng ta sự sống của Ngài để chúng ta có thể thoát khỏi án phạt sự chết và dự phần trong vương quốc tương lai của Ngài và tiếp cận với uy quyền và quyền năng của Ngài.

Nếu có một dân nào được ràng buộc bởi danh dự, thì đó phải là chúng ta. Vậy tại sao giữa vòng dân sự của Ngài lại có quá nhiều sự không tôn trọng? Phải chăng chúng ta đã trở thành những người lính mệt mỏi thay vì là những chiến binh máu lửa? Thành thật thì tôi không có câu trả lời cho những câu hỏi này, nhưng tôi tin chúng ta có thể trở thành câu trả lời cho nan đề đó. Chúng ta cả cá nhân lẫn tập thể có quyền năng để thay đổi xu hướng này.

Người lính thì được huấn luyện, các chiến binh thì được trui rèn.

Trở Thành Một Chiến Binh

Bạn có sẵn sàng đăng ký trở thành một chiến binh thay vì người lính không? Nếu có, hãy hiểu rằng tiến trình chuẩn bị để làm một chiến binh của bạn trông rất khác biệt. Tất cả những người lính đều được huấn luyện, nhưng ngoài việc được huấn luyện, là một chiến binh, bạn cũng sẽ được trui rèn. Tôi căn dặn bạn, tiến trình trui rèn sẽ không hề thoải mái hay nhanh chóng đâu. (Nói thêm về phần này trong chương tới)

Bất kỳ người lính nào đều có thể thấy những gì kẻ thù đang làm và sau đó báo cáo lại các cử động của kẻ thù. Không cần ơn phân biệt để nhìn thấy những gì quá rõ ràng. Nói khác cách, các chiến binh là những lãnh đạo, những người biết được những gì Đức Chúa Trời đang làm trong linh vực vô hình. Một người lính có thể nói, “Hãy

nhìn đi, chúng ta đang bị vây quanh bởi những thú lộn xộn và nan đề.” Chiến binh thì biết Đức Chúa Trời kiểm soát, và quân đội của Ngài sẵn sàng trong tư thế phản công.

Trong Kinh Thánh có một thí dụ rất là hay về điều này; khi vua nước Si-ri sai quân đội gồm những người lính của mình đi đánh tiên tri chiến binh Ê-li-sê. Vua Si-ri đã hành động kiêu gì hay cẩn thận cài đặt phục binh như thế nào cũng không thành vấn đề, bởi vì tiên tri Ê-li-sê có sự hiểu biết thuộc linh, và ông đã cảnh báo trước vua của Ý-sơ-ra-ên. Bực tức, vua Si-ri quyết định giết Ê-li-sê. Suốt đêm vị vua đang bực tức này đã bao vây thành Đô-than, nơi vị tiên tri cư trú. Khi tới tờ của Ê-li-sê thức dậy vào sáng hôm sau, ông trần ngật cảm giác lo sợ. Ông đã giải thích tình cảnh đó với Ê-li-sê: họ bị bao vây bởi nào là ngựa và chiến xa cùng cả một đạo quân hùng hổ, khiến họ không tài nào thoát được. Như một người lính giỏi, ông báo cáo vị trí của kẻ thù. Bây giờ hãy lắng nghe câu trả lời của người chiến binh khi nghe tin này :

Ông đáp: “Đừng sợ, vì những người ở với chúng ta đông hơn những người ở với chúng. Đoạn Ê-li-sê cầu nguyện, “Lạy Chúa, xin Ngài mở mắt cho đầy tớ của con để anh ấy có thể thấy được.” Vậy Chúa mở mắt cho người đầy tớ, và người ấy thấy trên núi đầy những ngọn lửa và các xe chiến mã bằng lửa đang bao quanh bảo vệ Ê-li-sê. (2Các Vua 6:6-17)

Sợ hãi sẽ làm mờ mắt bạn. Nhưng có nhiều người ở với chúng ta hơn chúng ta tưởng. Con gái chiến binh mang theo sự khích lệ này trên ngực mình: “Vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời ở về phía chúng ta, ai có thể chống lại chúng ta?” (Rô-ma 8:31).

Câu Kinh Thánh này vừa là câu hỏi vừa là câu trả lời. Vì Đấng ở trong ta (Giê-su) lớn hơn kẻ (satan) trong thế gian (xem 1Giăng 4:4). Đôi khi sự đảm bảo này hiện đến

với chúng ta như là những chiến mã bằng lửa bao quanh; lúc khác thì đó là hy vọng không thể dập tắt đang bùng cháy bên trong.

Các chiến binh được thúc đẩy bởi một sự ủy thác đời đời ở bên trong. Sự đáp ứng lại của họ là một mệnh lệnh từ bên trong. Điều này có nghĩa là họ sẽ cống hiến tất cả theo khả năng cống hiến của họ. Họ đáp ứng rất nhiều, bởi vì con cái thì làm nhiều hơn những tôi tớ được thuê mướn. Những người lính làm theo mệnh lệnh triệt để. Thế nhưng đôi khi làm theo các mệnh lệnh nhưng không lòng yêu mến của người chỉ huy của họ. Văn tự thì làm cho chết, nhưng Thánh Linh biết cách ban sự sống.

Người tốt không tuân giữ luật lệ quá tốt.

- Ralph Waldo Emerson

Trở lại với câu chuyện tiên tri-chiến binh Ê-li-sê, chúng ta thấy Đức Chúa Trời đã làm mù mắt kẻ thù khi Ngài đáp lại lời cầu nguyện của Ê-li-sê, Ê-li-sê dẫn toàn bộ quân đội kẻ thù vào bên trong hàng lang của vua Y-sơ-ra-ên. Vua rất vui mừng khi thấy kẻ thù của mình bị giải tới bậc thềm nhà mình, vua đã xin phép Ê-li-sê để tấn công và giết tất cả chúng đi. Ê-li-sê trả lời:

Ông đáp: “Đùng, những người ngài dùng gươm và cung mà bắt sống, ngài có giết họ không? Hãy lấy bánh và nước dãi họ ăn uống, rồi thả họ về với chủ họ.” (2 Các Vua 6:22)

Những đợt tấn công của người Si-ri chống lại Y-sơ-ra-ên chấm dứt sau sự kiện này.

Một người lính có thể giết chết chính những người mà người chiến binh cho ăn uống. Sự hành quyết sẽ không chấm dứt những đợt tấn công nhưng lại làm cho mức độ căng thẳng leo thang và lây lan thành một cuộc chiến đầy thù ghét. Ê-li-sê đã minh họa cho những lời của Đấng Christ (Xem 6:27) ngay cả trước khi Ngài nói ra những

lời này. Thánh Linh của Đức Chúa Trời dẫn dắt các tiên tri-chiến binh của Ngài. Thậm chí vua cũng trông chờ nơi Ê-li-sê để tìm chiến lược. Khi tuân thủ triệt để các mệnh lệnh của con người thì những người lính có thể lúng sục, ra lệnh và giết chóc. Ngược lại, các chiến binh sẽ dẫn dắt và buộc người khác phải tham gia chính nghĩa một cách không cưỡng được.

Những người lính có lối suy nghĩ về sự tuyển mộ. Họ biết họ đã nhập ngũ rất nhiều năm, và đa số thì có ý định cứ làm lính mà thôi. Họ giữ vị trí của mình, nhưng vị trí của họ không cầm giữ gì họ; họ phục vụ để họ có thể nghỉ hưu. Chiến binh là một địa vị hay một tư thế mà một người sẽ mang theo suốt đời.

Vua Đa-vít là một chiến binh trọn đời ông. Chiến thắng đầu tiên của ông là cuộc chiến chống lại con gấu và con sư tử.

Đa-vít đáp với Sau-lơ, “Tôi tớ ngài giữ bầy chiên của cha mình. Mỗi khi có sư tử hay gấu đến bắt một con chiên trong bầy, thì tôi tớ ngài đuổi theo nó, đánh nó và giải thoát con chiên khỏi mồm nó. Khi nó quay lại tấn công tôi tớ Ngài, thì tôi tớ ngài nắm lấy râu nó, đánh nó và giết nó. Tôi tớ ngài đã từng giết cả sư tử và gấu, thì tên Phi-li-tin không được cắt bì kia cũng sẽ đồng số phận như chúng mà thôi, vì hấn dám thách thức đạo quân của Đức Chúa Trời hằng sống.” (1Sa-mu-ên 17:34-35)

Đa-vít đã chiến đấu và giành chiến thắng ở chỗ riêng tư. Các nhân chứng của ông là bầy chiên, những ngôi sao và Đức Chúa Trời. Các anh em ông có thể thắc mắc liệu sự đối đầu với một con gấu và con sư tử có thật sự đã xảy ra hay không. Có thể bạn có những cuộc chiến riêng tư của mình. Có thể bạn đã dành những chiến thắng mà không ai biết để chúc mừng. Hay có thể giống như Đa-vít, bạn ở một mình và không ai tin là có sự đối đầu xảy ra cho bạn. Hãy kiên nhẫn: Đức Chúa Trời không bao giờ phí một

chiến thắng riêng tư nào. Sẽ có một ngày trên đất hay ở thiên đàng chiến thắng đó sẽ được chúc mừng! Ngày đó đã đến cho Đa-vít khi ông chứng minh mình là một chiến binh bằng cách công khai giết chết Gô-li-át.

Nhưng Đa-vít nói với tên Phi-li-tin, “Người đến với ta bằng gươm, giáo và lao, nhưng ta đến với người bằng danh của Chúa các đạo quân, Đức Chúa Trời của quân đội Y-sơ-ra-ên mà người đã thách thức. Hôm nay Chúa sẽ phó người vào tay ta, ta sẽ đánh hạ người và cắt đầu người. Hôm nay ta sẽ phó xác quân Phi-li-tin làm thức ăn cho chim trời và muông thú trên đất, để cả thế giới sẽ biết rằng có Đức Chúa Trời trong Is-ra-ên. (câu 45-46)

Bạn hầu như thấy được Đa-vít chạy đến cách can đảm, tăng tốc sau mỗi bước chạy nhờ được tiếp sức bởi danh của Đức Chúa Trời của ông phải không? Nhưng tôi thắc mắc chuyện gì sẽ xảy ra nếu Đa-vít không chọn giết con sư tử hay gấu. Chuyện gì xảy ra nếu trước đó ông quyết định một con cừu là không đáng để mạo hiểm mạng sống của mình? Một người lính sẽ quyết tâm sự đề phòng trong tương lai, nhưng đối với một chiến binh thì tương lai là bây giờ. Chiến binh phục hồi tất cả. Đừng bao giờ nghĩ những gì bạn làm cho người khác hay những gì bạn làm cách riêng tư là không quan trọng. Nó quan trọng hơn là chúng ta tưởng. Đức Chúa Trời quan sát cách chúng ta quản lý những gì không thuộc về chúng ta trước khi Ngài giao thêm cho chúng ta.

Một chiến binh ngại khó khăn khi thấy rằng thiện phải thắng ác. Cần có tấm lòng của một chiến binh mới đuổi theo một con sư tử ãng caén con chieán trong mieăng. Những cuộc chiến mà chúng ta chiến thắng chỗ riêng tư sẽ đặt chúng ta ta vào vị trí có thể giết ãođic những tên khổng lồ cách công khai.

**Các cô con gái-
chiến binh thật
kính sợ Chúa và
vì vậy vui mừng
thờ phượng và
vâng lời Ngài.**

Tôi tin những giây phút trở thành chiến binh vĩ đại nhất của Đa-vít được ghi lại trong những câu chuyện về những người mà ông đã để cho sống. Đối với tôi, những chiến thắng vĩ đại nhất của ông không phải trong những lúc mà các phụ nữ hát, “Đa-vít đã giết mười ngàn người” (Xem 1Sa-mu-ên 18:7). Sự vĩ đại thật của ông đã được thể hiện trong một con số nhỏ hơn : số ba. Đa-vít đã chứng tỏ mình là một chiến binh thực thụ khi ông từ chối giết Sau-lơ để tự vệ và khi ông không giết Na-banh và Si-mê-i, tất cả những con người này đều có ác ý với ông. Bằng cách tha mạng cho họ và nhường chỗ cho công lý của Đức Chúa Trời, ông đã chứng minh mình là một vị vua.

Các chiến binh hiểu rằng họ mang theo thanh gươm là vì cơ công lý, chứ không phải để hình phạt. Một người lính có thể đã giết tất cả họ. Đó là công việc của những người lính; họ được huấn luyện để cướp mạng sống. Các chiến binh làm hơn thế nhiều. Họ cống hiến và liều mạng để thiết lập một di sản. Các chiến binh chiến đấu theo ý muốn của Đức Chúa Trời, còn người lính chiến tranh vì ý muốn của con người.

Sau-lơ là vua của dân sự, và ông cũng là người lính của họ. Những người lính phục vụ quân đội, quân đội chính là tiếng nói chung của dân sự. Ông đã thử sự chỉ định này khi ông cho phép dân sự thúc ép ông, và ông đã đánh mất di sản mà Đức Chúa Trời thiết lập.

Bấy giờ Sau-lơ nói với Sa-mu-ên, “Tôi đã phạm tội. Tôi đã vi phạm lệnh của Chúa và lời của ông, vì tôi sợ dân chúng nên đã làm theo lời họ.” (1Sa-mu-ên 15:24)

Chắc chắn bạn sẽ phục vụ người mà bạn kính sợ. Các chiến binh thì vâng lời Chúa.

Vì Chúa là Đấng Tối Cao, Ngài thật đáng kính sợ. Ngài là Vua vĩ đại trên toàn thế giới. (Thi Thiên 47:2)

Những cô con gái-chiến binh thật kính sợ Chúa và vì vậy vui mừng thờ phượng và vâng lời Ngài. Những người

lính sợ con người vì vậy họ vâng lời con người. Mọi chiến binh đều biết mình đáp lại với một Cứu Chúa vô hình, là Đấng tạo dựng trời và đất.

Con Trai-Chiến Binh Của Sau-Lơ

Vị vua và cũng là lính, Sau-lơ đã có một người con trai-chiến binh là Giô-na-than, ông là một tấm gương tuyệt vời về việc bước đi theo Chúa và rất trung thành. Nhìn vào đời sống ông, chúng ta sẽ thấy sự khải thị những gì Chúa có thể làm khi chúng ta khế hiệp với mục đích của Ngài. Tôi sẽ kể lại câu chuyện ở đây, nhưng xin bạn hãy đọc những câu Kinh Thánh này như thể bạn chưa bao giờ đọc nó trước đây.

Người Phi-li-tin và Y-sơ-ra-ên đã có sự xung đột trong khoảng thời gian rất lâu và bây giờ cuộc chiến xấp xỉ xảy ra. Người Phi-li-tin đã tước vũ khí của người Y-sơ-ra-ên, dầy xéo xử sở của họ và chuyển hướng sự chú ý của người Y-sơ-ra-ên khi sử dụng những tên biệt kích là những người đã rút hết các nguồn tiếp tế của họ và liên tục quấy rối dân sự bằng cách sử dụng các chiến thuật chiến tranh du kích. Ngoài ra, để tước vũ khí của người Y-sơ-ra-ên, người Phi-li-tin đảm bảo là Y-sơ-ra-ên không có thợ rèn để những vũ khí mới không được rèn.

Vì thế trong ngày chiến trận người ta không thấy trong tay ai ngoại trừ Sau-lơ và Giô-na-than có gươm hay giáo; chỉ Sau-lơ và Giô-na-than con trai ông có mà thôi. (1Sa-mu-ên 13:22)

Sau-lơ và Giô-na-than đang lãnh đạo một quân đội không được trang bị tốt để đối diện kẻ thù. Chỉ có hai thanh gươm giữa vòng 600 người. Với thanh gươm trong tay, Sau-lơ vẫn ở vùng ngoài ô và rút lui vào trong hang đá, đang khi Giô-na-than và người vác binh khí của mình lên vào và đi đến kê trại của kẻ thù.

Giô-na-than nói với người trẻ mang binh khí của chàng,

“Hãy đi, chúng ta hãy đến tiền đồn của những kẻ không được cắt bì kia; không chừng Chúa sẽ ra tay hành động giúp chúng ta, vì chẳng có gì có thể cản trở sự giải cứu của Chúa, bất kể chúng ta có nhiều người hay ít người.” Người vác binh khí đáp với chàng, “Hãy làm theo mọi điều trong lòng ông. Xin ông cứ đi. Lòng ông muốn thế nào, tôi đây quyết một lòng theo ông thế ấy.” (1Sa-mu-ên 14:6-7)

Bạn có nghe giọng nói can trường của Giô-na-than không? Ông biết không phải ông hay là thanh gươm của ông mang lại sự khác biệt. Sự thật khi người vác binh khí của ông không có vũ khí nào tức là họ sẽ chẳng có ảnh hưởng gì lớn trong cuộc chiến này. Kết quả nằm ở khả năng của Chúa. Giô-na-than biết không có gì có thể ngăn Đức Chúa Trời, Đấng Giải Cứu. Người vác binh khí ắt phải cảm nhận được đức tin trong những lời của Giô-na-than, bởi vì ông trả lời một cách rất quyết đoán. “Hỡi Giô-na-than, hãy làm nhiều hơn những gì ông nói. Hãy làm tất cả những gì dấy dứn trong lòng của ông, tất cả những gì ông dám ước mơ. Tôi không chỉ ở với ông bởi vì tôi đang có mặt đây... mà tôi ở với ông hết cả tấm lòng và linh hồn!”

Thình lình tia sáng lóe trong mắt họ và giọng điệu họ được tăng lên. Nhiều điều lớn lao xảy ra khi hai người chiến binh này đồng ý và dạn dĩ công bố sự thành tín của Đức Chúa Trời và sự kết ước của họ với chính nghĩa. Giô-na-than biết cần dồn hết sức tiến lên phía trước, nhưng ông cũng biết mình cần một chiến lược. Giô-na-than có một kế hoạch, sau đó ông để Chúa chọn kết quả. Kế hoạch như thế này: *Chúa ơi, chúng con sẽ đi ra khỏi chỗ ẩn núp và chỉ cho kẻ thù thấy chỗ của chúng con. Nếu chúng đuổi theo chúng con, chúng con sẽ chạy. Nhưng nếu chúng mời gọi chúng con đến với chúng, thì chúng con biết rằng Ngài đã lo liệu hết rồi.*

Theo như kế hoạch, họ tỏ mình và những người lính Phi-li-tin mời gọi họ vào trại quân của mình để đánh.

Nhưng lời mời của kẻ thù để đánh đòn hai thám tử thật ra là một lời mời bước vào sự chiến thắng cho Y-sơ-ra-ên. Không chút lưỡng lự Giô-na-than và bạn đồng hành ra tay hành động!

Giô-na-than nói với người vác binh khí của chàng, “Anh hãy bám theo tôi, vì Chúa sẽ phó chúng nó vào tay của Y-sơ-ra-ên.” Giô-na-than dùng cả hai tay và hai chân leo lên, và người mang binh khí của chàng bám sát theo sau. Chúng ngã gục trước mặt Giô-na-than, và người mang binh khí theo sát phía sau kết liễu đời chúng. Trong đợt tàn sát đầu tiên này, Giô-na-than và người mang binh khí của chàng đã giết khoảng hai mươi người trong một khoảng đất rộng khoảng nửa mẫu ruộng. Một cơn sợ hãi nổi lên khắp nơi: quân ở trong trại, quân đóng ngoài đồng và toàn thể đạo quân của địch đều run sợ. Các quân sĩ trú đóng trong đồn và ngay cả các đơn vị đột kích cũng đều run sợ. Ngay lúc ấy, một cơn động đất xảy ra, nên chúng lại càng run sợ hơn nữa. (câu 2-15)

Bạn biết gì không? Kẻ thù run sợ khi hai chiến binh hành động! Có điều gì đó nằm trong những động tác quyết đoán tiến về phía trước đã làm tê liệt kẻ thù. Kẻ thù lúc nào cũng bị rượt đuổi vì khi những cố gắng hăm dọa của nó bị ngăn trở.

Những người lính trước đó đã khoác lác trong ít phút bây giờ run rẩy trong sự kinh khiếp khi đất rung chuyển trong lúc Giô-na-than và người mang binh khí của mình lại gần.

Phải chăng hôm nay không phải là thời điểm để chúng ta cho phép Chúa hành động và để chúng ta đi ra khỏi chỗ ẩn núp của mình?

Nhưng chúng ta hãy quay lại một lát. Chuyện gì xảy ra nếu Giô-na-than không rời trại quân của cha mình và đi đến tiền đồn của người Phi-li-tin? Sẽ ra sao nếu ông không bao giờ nói những lời dạn dĩ, đức tin và đưa ra sự

xác nhận trước mặt Đức Chúa Trời? Có lẽ ông và người mang binh khí của mình chỉ có thể leo núi đủ cao để đếm số quân giặc hơn là đối đầu kẻ thù. Sau đó họ tự mình đi xuống, khi đã làm xong phép tính, và biết được kẻ thù vượt trội họ về quân số, một chọi mười. Sự nhận biết như thế có thể khiến họ lén lút trở lại trại quân. Nhưng không cần phải đếm quân số kẻ thù khi bạn có một sự khả thi về việc ai cùng đánh trận với bạn! Thay vì trở lại trại quân để lập hồ sơ báo cáo, Giô-na-than và người mang binh khí của mình tiến tới phía trước và làm nên lịch sử.

Có một điểm quan trọng ở tại đây mà tôi không muốn bạn bỏ lỡ: *các con gái của những người lính* có thể trở thành các chiến binh. Tôi không quan tâm là bạn đến từ đồng đội nhà lính lâu năm; tinh thần của một chiến binh cư ngụ bên trong bạn! Giống Giô-na-than, bạn phải nhận ra rằng mình không bị giới hạn bởi *bản chất của vấn đề*. Hãy ngược mắt lên và mở lòng bạn ra với tiềm năng trong tương lai. Sau đó bạn sẽ nhận thức vượt trên các hoàn cảnh của mình; bạn sẽ thoáng thấy *những gì Đức Chúa Trời muốn làm*.

Khi bạn đủ can đảm để bỏ lại sau những gì không đem lại hiệu quả (ví dụ, cắm trại trong hang), bạn sẽ tìm thấy chiến thắng trong những chỗ bạn không hề nghĩ tới (trại quân của kẻ thù). Đây là lúc chúng ta hãy liệu mình và tìm một hướng đi khác.

Các chiến binh không bao giờ nghĩ là họ được thuê mướn để làm một công việc, bởi vì họ biết họ được kêu gọi để thay đổi thế giới của mình.

Lắng Nghe Tiếng Gọi

Theo dòng lịch sử, chúng ta sống trên đất này trong một thời kỳ độc đáo khi mà cả một thế hệ anh hùng đang trỗi dậy theo lời chúc của các bậc cha mẹ. Tôi có thể thấy nền kinh tế, văn hóa, đạo đức, tôn giáo và môi trường của

thế giới đang gây áp lực lên bạn như cơn đau đẻ. Đừng để áp lực xung quanh làm bạn nản chí hay chán nản. Đừng để kẻ thù khiến bạn tưởng tượng đó là một lời mời để bạn bị đánh đập. Áp lực từ mọi phía là một phần của kế hoạch thiên thượng hầu như nặn và uốn nắn bạn trở thành một con người có thực thể và chiều sâu. Bạn sẽ đi ra khỏi cái lò tôi luyện đầy sức nóng này.

Ta sẽ bảo phương Bắc rằng, ‘Hãy thả chúng ra!’ và nói với phương Nam rằng, ‘Đừng giữ chúng lại!’ Hãy đem các con trai Ta từ chốn xa xăm trở về, tức tất cả những người được gọi bằng danh Ta; Ta đã dựng nên mỗi người vì vinh hiển của Ta; Ta đã tạo thành người ấy; phải, Ta đã dựng nên người ấy. (Ê-sai 43:6-7)

Đức Chúa Trời đang ở trong tiến trình hình thành và tạo dựng một dân tộc vì vinh hiển của Ngài. Áp lực có thể thay đổi tên của chúng ta từ người lính thành chiến binh và từ tôi tớ thành con gái. Đó là một phần trong quá trình tôi luyện chúng ta. Áp lực bên ngoài luôn luôn là một cơ hội để được biến đổi bên trong. Và khi Ngài xem thấy chúng ta đã sẵn sàng thì Ngài khai phóng những ngọn gió và vẫy gọi chúng ta bằng danh của Ngài.

Các chiến binh đã học cách tin cậy sự kêu gọi thì thầm trong lòng họ đang khi những người lính cảm thấy bị áp lực để đáp lại tiếng ồn ào xung quanh họ. Người lính và chiến binh xử lý áp lực theo những cách khác nhau. Những người lính sẽ chấp nhận cách tiếp cận chịu đựng-hay-chạy trốn. Họ làm việc chằng hạn như: ăn, uống, chạy, đột kích hay cướp bóc, mua sắm để làm dịu áp lực-bất cứ thứ gì để tâm trí không còn suy nghĩ về sự xung đột. Đó chính là lý do những người lính sẽ liên tục trải qua những áp lực kinh khủng và tàn khốc. Những gì họ trải qua sẽ hình thành con người họ và sẽ được thể hiện ra bên ngoài.

*Đức Chúa Trời không ban cho chúng ta sự sống đắc
thắng;
Ngài ban cho chúng ta sự sống khi chúng ta đắc
thắng.*

-Oswald Chambers

Các chiến binh phản ứng bằng cách để những áp lực xung quanh họ gia tăng mức độ áp lực bên trong họ cho đến khi có sự cân bằng. Họ luôn luôn nghĩ về những cách để phản công hay triệt phá những thủ đoạn của kẻ thù.

Các chiến binh sẽ trở nên lão luyện nhờ những cuộc chiến của cuộc đời, trong khi đó thì người lính chỉ chiến đấu trong một thời kỳ nào đó trong cuộc đời. Tôi hiểu tốt hơn hết là trở thành một người lính thời vụ còn hơn là một tên hèn nhát suốt cuộc đời, nhưng tính hèn nhát thậm chí không phải là một chọn lựa cho một người con gái-chiến binh.

Chuyện Kể Về Hai Vị Vua

Chúng ta đã so sánh sự tương phản giữa cuộc đời của các chiến binh và người lính, bây giờ chúng ta so sánh hai vị vua chiến trận -vua đầu tiên của Y-sơ-ra-ên, Sau-lơ, và vị vua cuối cùng và vua đời đời của họ, Chúa Giê-su.

Vị vua-lính của Y-sơ-ra-ên, là Sau-lơ, được xúc dầu để vừa làm vua vừa làm người giải cứu bởi vì Y-sơ-ra-ên muốn được như các nước lân bang khác. Họ muốn có một vị vua riêng-một người bù nhìn mà họ có thể lên mình kiêu hãnh.

Thay vì đầu phục Đức Chúa Trời Chí Cao, Đấng vô hình, vô địch và đời đời, họ lại muốn có một người họ có thể thấy và sờ được. Họ muốn con người làm lãnh đạo của họ và dẫn dắt họ vào cuộc chiến hơn là Vua thiên thượng là Đấng chiến trận thay cho họ. Đức Chúa Trời đáp lại lời

yêu cầu của họ và cho họ một người trẻ tuổi xuất chúng tên là Sau-lơ:

Họ liền đến đó và dẫn chàng ra, khi chàng đến đứng giữa dân chúng, chàng cao hơn mọi người từ vai trở lên. Sa-mu-ên nói với toàn dân, “Anh chị em đã thấy người Chúa chọn chưa? Trong toàn dân, không ai như người ấy.” Toàn dân chúng bật lên reo hò và nói, “Vua vạn tuế!” (1Sa-mu-ên 10:23-24)

Sau-lơ là một người nổi bật giữa vòng dân sự, vì ông cao hơn hẳn họ. Ông không chỉ khỏe mạnh; mà còn rất điển trai.

Đức Chúa Trời đã thiết lập sự trị vì của Sau-lơ bằng một sự bày tỏ quyền năng giải cứu bất ngờ. Thật buồn thay, chẳng lâu sau khi phô trương sức mạnh, Sau-lơ đã phạm một lỗi lầm chết người. Sa-mu-ên bảo Sau-lơ là hãy gặp những người Phi-li-tin trong cuộc chiến, nhưng ông phải chờ đợi và không được đánh quân Phi-li-tin cho đến khi Sa-mu-ên dâng những của lễ thích hợp thay cho dân Y-sơ-ra-ên trước cuộc chiến. Sau-lơ đã nhóm họp tiểu đội của mình tại Ginh-ganh, chuẩn bị để gặp các lực lượng của người Phi-li-tin, một lực lượng khổng lồ không thể đếm được.

Khi Sau-lơ chờ đợi, quân đội kẻ thù đã gia tăng thêm quân số. Do bị kinh khiếp, một đám lính của Sau-lơ đã bỏ đồn và trốn qua bên kia sông cho đến khi chỉ còn 600 người ở lại. Thay vì ngược mắt lên để có được cái nhìn của một người chiến binh của Đức Chúa Trời (tôi tin Đức Chúa Trời đã khiến cho tất cả những người Phi-li-tin tỏ mình để Sau-lơ có thể kết liễu chúng), Sau-lơ đã để những hoàn cảnh này lấn át ông, và ông đã quyết định tự mình xử lý vấn đề. Thay vì khích lệ quân lính của mình và nhắc nhở họ rằng Đức Chúa Trời có thể giải cứu dù ít người hay nhiều người, ông đã để cho sự sợ hãi của họ xúi giục ông đi đến chỗ bất tuân:

Bấy giờ Sau-lơ nói với Sa-mu-ên, “Tôi đã phạm tội. Tôi

đã vi phạm lệnh của Chúa và lời của ông, vì tôi sợ dân nên đã làm theo lời của họ.” (15:24)

Bạn sẽ phục vụ và vâng lời những thứ mà bạn sợ. Đức Chúa Trời đã đặt Sau-lơ làm lãnh đạo dân sự để họ có thể ngừa trông nơi ông, nhưng thay vào đó ông đã hạ thấp xuống mức của họ. Sau-lơ đã đánh mất vương quốc của mình do liên tục có những hành động bất tuân. Buồn thay, Sau-lơ lại là một người lãnh đạo không có sự an ninh, ông đo lường giá trị của mình bởi những gì dân sự nói về ông.

Sự xuống dốc của Sau-lơ bắt đầu bằng sự bất tuân và kết cuộc rơi vào thời kỳ đen tối và bị áp lực đè nặng do tà linh hủy diệt và đôi lúc là tà linh bạo lực gây ra. Sau-lơ dù sống nhưng đã chết, sợ những gì người khác có thể làm cho ông.

Bị thương bởi các mũi tên của kẻ thù và bị quân đội bao vây, Sau-lơ đã phản ứng lại bằng cách tự mình xử lý vấn đề. Để tránh sự tra tấn của kẻ thù, vị vua run sợ này tự kết liễu mạng sống bằng cách ngã mình trên gươm đang cắm xuống đất. Thanh gươm đeo bên hông Sau-lơ được rút ra để đối phó sợ hãi. Nỗi sợ duy nhất mà vua nên áp ủ đó là sợ Chúa.

Sau-lơ nói với người mang binh khí của ông, “Hãy rút gươm của người ra và đâm ta chết, kéo những kẻ không cắt bì đó đuổi kịp và ta sẽ bị chúng làm nhục.” Nhưng người vác binh khí của ông không dám làm, vì người ấy sợ. Do đó Sau-lơ lấy thanh gươm của ông và tự sát người vào nó mà chết. (1Sứ Ký 10:4).

Khi người mang binh khí từ chối, Sau-lơ đã tự kết liễu đời mình. Có hành động nào nói lên nỗi tuyệt vọng cuối cùng cho bằng sự tự tử không? Khi quân đội Y-sơ-ra-ên nghe được tin vua của họ và các con trai của ông đã chết, thì họ cũng mất luôn mỗi niềm hy vọng còn sống sót, họ đã rời bỏ thành mình, người Phi-li-tin đã chiếm lấy của cải, nhà cửa và đất đai của người Y-sơ-ra-ên.

Ngược lại thì Chúa Giê-su đã học vâng lời qua những gì Ngài đã chịu khổ, và nhờ đó Ngài đã dành được cho mình một vương quốc:

Dù Ngài là Con, Ngài đã học vâng lời bằng những điều Ngài chịu đau đớn, và sau khi đã được làm cho trọn vẹn, Ngài trở thành nguồn cứu rỗi đời đời cho tất cả những ai vâng lời Ngài. (Hê-bơ-rơ 5:8-9)

Chúng ta hãy so sánh nét tương phản thể nào những vị vua-chiến binh này đã đối diện cả những kẻ thù tàn bạo lẫn sự chết.

Sau-lơ tự giải quyết lấy vấn đề để tránh sự hành hạ của kẻ thù. Chúa Giê-su rút tay Ngài ra khỏi hoàn cảnh, Ngài nộp mình cho kẻ thù, Ngài biết những gì họ sẽ làm với Ngài.

Sau-lơ tự sấn vào gươm của mình để tránh chịu khổ cực. Chúa Giê-su căng mình ra trên thập tự giá để cất đi thập tự giá của chúng ta.

Việc tự tử của Sau-lơ đã lừa được kẻ thù. Cửa lễ của Chúa Giê-su đã lừa được sự chết.

Bạn sẽ đánh lừa ai? Điều nào là vĩ đại hơn - kinh nghiệm chiến thắng trên kẻ thù hay nhận ra sự chiến thắng khải hoàn trên kẻ thù của mọi kẻ thù?

Trong sự chết của mình vua-người lính Sau-lơ phơi trần sự thất bại của dân sự bằng cách bỏ rơi họ. Trong sự chết Chúa Giê-su đã phục hồi tất cả những gì đã mất và nhận chúng ta thuộc riêng về Ngài. Vua-Chiến Binh Giê-su đã làm tất cả điều này cho chúng ta ngay cả khi chúng ta phủ nhận Ngài. Sau-lơ sống bởi sự thừa nhận của dân chúng. Chúa Giê-su đã chết để Đức Chúa Trời thừa nhận chúng ta.

Vua Giê-su có Đức Chúa Trời làm Cha, được báp-tem bởi Giăng, được đầy dẫy Đức Thánh Linh và bị khước từ bởi chính dân tộc của mình. Chúa Giê-su đã tự phó mình cho sự tàn nhẫn của kẻ thù. Ngài để họ khinh dể và biến Ngài thành một trò chơi bạo lực khi họ đánh Ngài đến

nổi không còn nhận ra Ngài được nữa. Ngài đã chịu đựng những sự thẩm vấn, lời chứng gian trá và bị làm nhục công khai, bị thử thách, bởi đó Ngài bị kết tội chết bởi chính những con người Ngài đến để khiến cho sống lại.

Thế nhưng trải qua tất cả chuyện này, Ngài vẫn giữ im lặng. Chúa Giê-su không mang theo một thanh gươm bằng sắt bên hông Ngài. Chính lời của Ngài là thanh gươm hai lưỡi của Đức Thánh Linh, là lời mà Ngài đã nói ra xuất phát từ tình yêu thương. Vua Giê-su đã làm tất cả điều này cho những ai không công nhận Ngài.

Qua việc suy xét thập tự giá qua lăng kính của một người chiến binh, tôi học được rằng *không có vũ khí nào lớn hơn một cuộc đời xả thân*.

Đấng Cứu Thế của chúng ta không có sứ mạng đi tự tử. Ngài không phải là một người tôn giáo quá khích cột bom theo trên lưng, để xem thử có thể “cướp” được bao nhiêu mạng sống qua cái chết của mình. Ngài không chết để thoát khỏi khổ cực của trần gian hay để đánh lừa một kẻ thù tàn ác. Chúa Giê-su là một chiến con im lặng, không thể tự vệ, nhưng đã đánh lừa một con quái thú của sự chết đang gầm thét.

Không ai lấy đi mạng sống của Chúa Giê-su. Ngài đã phó nó và bởi sự chết, Ngài giải cứu mạng sống chúng ta. Ngài khước từ sự giải cứu và sự cứu viện để Ngài có thể trở thành Đấng giải cứu và cứu viện chúng ta.

Vua-Chiến Binh của chúng ta đã cầu nguyện khi kẻ thù của Ngài lại gần. Thay vì chiến đấu, Chúa Giê-su đã phó mình cho sự tàn ác của họ. Thay vì tự tay mình xử lý vấn đề và tự sấn vào gươm mà Phi-e-rơ mang theo, Ngài đã mang thập tự giá. Và khi Chúa Giê-su lên đến đỉnh đồi, nơi Ngài được định để chịu chết, Ngài đã nằm xuống trên thanh gươm là thập giá và để quân lính đóng đinh tay Ngài ‘tối cán.’ Rồi những người lính La Mã dựng thanh gươm bằng gỗ không ai mang nổi và cắm đầu gươm

tàn bạo như trồng cây xuống đất.

Ngài sẽ nhìn lại nỗi thống khổ của linh hồn mình và lấy làm mãn nguyện.

Nhờ những gì Ngài đã trải qua, Đầy Tớ ngay lành của Ta sẽ làm cho nhiều người được xưng công chính, và Ngài sẽ gánh lấy tội của họ. (Ê-sai 53:11-12)

Sự thật là Chúa Giê-su nạt mình cho sự chết cũng có nghĩa là Ngài có thể tránh khỏi nó. Ê-sai công bố lý do đằng sau thập tự giá. Chúa Giê-su hiểu con đường duy nhất để dành chiến thắng là đầu phục quyền năng cao cả nhất (ý muốn của Cha Ngài), bạn và tôi chính là phần thưởng của Ngài. Chúa Giê-su đã chịu đựng sự đau đớn và xấu hổ để chiến thắng của Ngài có thể được khai thị trong chúng ta. Nhờ nỗi thống khổ của Ngài, chúng ta kinh nghiệm được sự công chính. Chúng ta là sự thành công khả hoàn của Ngài.

Đức Chúa Trời sẽ luôn gọi đến ân sủng và sức mạnh chúng ta cần để làm theo ý muốn của Ngài. Các chiến binh nghe theo lệnh của chỉ huy, và khi họ thất bại (như tất cả mọi người), họ không đổ lỗi cho người khác. Chúa Giê-su đã mang lấy sự xấu hổ của chúng ta và Ngài đã làm theo ý muốn của Cha Ngài.

Hỡi độc giả yêu dấu, bạn là con gái của Vua-Chiến Binh khả hoàn. Gươm của người chiến binh mà bạn đang mang theo đại diện cho danh dự, đức hạnh, lòng can đảm, vẻ đẹp, sự trung thành và sự tự do khỏi sợ hãi. Trong phần tiếp theo chúng ta sẽ học cách để tung những mỹ đức này với mục đích rõ ràng.

Không một thánh đồ bình thường hay khỏe mạnh nào chọn sự chịu khổ; họ chỉ đơn giản chọn ý muốn của Đức Chúa Trời, như Chúa Giê-su đã làm, dù sự chọn lựa đó có nghĩa phải chịu khổ hay là không.

7

Luyện Gươm

*Thời khắc khó khăn không tạo nên anh hùng. Ấy
là qua những thời kỳ khó khăn mà “anh hùng”
trong chúng ta được bày tỏ.*

-Bob Riley

Quá trình tạo ra một thanh gươm rất giống tiến trình tạo thành một cuộc đời.

Lửa, nước và áp lực là những công cụ được sử dụng để tinh luyện kim loại, trui rèn thép và tạo thành những thanh gươm. Trong tiến trình luyện một thanh gươm, lực ép thường được sử dụng ngay sau khi sắt được đốt nóng. Lực ép có hiệu quả cao nhất khi vật thể ở trạng thái dẻo nhất, bởi vì nó sẽ dễ vỡ! Lúc rèn một thanh gươm người thợ phải liên tục dùng búa đập.

Câu chuyện ưa thích của tôi nói về việc chế tạo một thanh gươm là ở trong bản hùng ca của Stephen Lawhead tựa đề *The Warlords of Nin*. Một kẻ thù tàn bạo và đen tối đã xâm lược xứ sở và để chiến đấu chống lại kẻ thù hiếu chiến tàn ác này cần phải có một thanh gươm sáng. Chúng ta không có cách nào để có thể đánh giá đúng tiến trình được miêu tả trong sách của Lawhead, nhưng chúng

ta chỉ cần nói rằng lõi của thanh gương đó được làm bằng cách lấy những miếng kim loại khác nhau, ví dụ như thép, và chế tạo chúng thành một thể thống nhất. Tiến trình chế tạo một thanh gương nói chung không khác gì tiến trình dệt vải. Khi đã được đốt nóng, tức là phần cứng trở nên mềm dẻo đủ để bện chúng lại và uốn cong, qua đó tạo ra được áp lực hàn nối những sợi riêng biệt thành một miếng thép nguyên.

Sau đó kim loại được nung chảy với nhau được đưa đến nồi nấu kim loại bằng lửa để được đốt nóng. Sau đó nó được làm lạnh và dùng búa để đập và được căng duỗi ra một lần nữa. Việc đập tới đập lui này là một tiến trình được biết đến như là rèn.

Tiếp theo là dùng búa, tạo dáng và đánh bóng trước khi lưỡi gương xuất hiện và sẵn sàng để gắn vào một cái cán, cán đó cũng trải qua một tiến trình rèn để có thể được xử lý.

Tương tự, Đức Chúa Trời sử dụng các thành tố như lửa, nước và áp lực để tinh luyện con gái của Ngài để biến những điểm yếu của chúng ta thành sức mạnh, sự cứng nhắc thành sự linh hoạt. Ngài nắm một cuộc đời không có hình thù thành một cuộc đời có hình thù và mục đích tập trung.

Nước

Nước là một hợp chất gồm những chất có tính chất hóa học khác nhau. Tôi liếc nhìn qua từ của sổ khách sạn, và trong tầm nhìn giới hạn của mình, tôi thấy trẻ em cười và chơi đùa trong sự thanh bình bên bờ biển Thái Bình Dương. Cùng lúc đó xa xa hơn về phía chân trời, tôi thấy những con sóng sẫm màu đang va đập-dấu hiệu của thủy triều gây ra dòng chảy mạnh và biến động nguy hiểm. Bạn phải yêu Đức Chúa Trời lạ lùng của mình, Đấng đã tạo dựng nước như là một môi trường trong đó chúng ta

có thể chơi, nhưng cùng lúc nó có khả năng để giết chết chúng ta.

Nước có sức mạnh để làm tươi tỉnh hay làm choáng ngợp. Nó có thể nhẹ nhàng nâng chúng ta lên mặt phao cứu sinh hay đẩy chúng ta đổ nhào xuống những vực sâu của nó. Bạn không thể sống lâu nếu không có nước và bạn không thể sống lâu dưới nước. Nước có sức mạnh để rửa sạch cách nhẹ nhàng và tưới những cánh đồng hay quét sạch các thành phố bằng một cơn sóng thần.

Lửa

Rồi có một thành phần khác là lửa. Nó mời gọi chúng ta đến gần hơn với một lời hứa về sự ấm áp, nhưng lại gần quá thì nó sẽ đốt cháy bạn. Những ngọn lửa được kiểm soát thì tinh luyện, nhưng ngọn lửa rừng không được kiểm soát thì sẽ thiêu đốt. Lửa có thể chiếu sáng con đường cho bạn một cách an toàn hay để lại một vệt dài sự hủy diệt và tro bụi theo sau. Lửa cùng lúc là bạn hữu và là kẻ thù của con người, một sức mạnh của tự nhiên cần phải được kiểm soát và đừng bao giờ “đùa với lửa.”

Khả năng để tạo và giữ lửa là một trong những tài năng đã tách biệt loài người với thế giới loài thú. Trải qua nhiều thiên niên kỷ chúng ta đã học được để tăng cường nhiệt độ của ngọn lửa để tạo ra những hình hài khác nhau. Dưới sức nóng cao chất rắn trở thành chất lỏng, và chúng ta biết rằng đốt nóng lò rèn tới nhiệt độ 1800c là để tạo hợp chất sắt với các hợp kim khác nhằm tạo thành một sản phẩm cứng cáp và vững chắc giống như thép. Sự kết hợp các vật chất này tạo ra các kim loại có các đặc tính tốt nhất của các chất rắn. Khi đã được hòa trộn đều rồi, chúng sẽ được làm lạnh để trở lại trạng thái cứng để có thể đúc khuôn khi màu sắc đang lúc nóng chuyển từ màu lửa sáng thành màu cam và cuối cùng chuyển thành màu xám đậm.

Chúng ta thấy sự biến đổi này trong tiến trình thời kính và tạo ra pha lê. Những cái lọ tuyệt đẹp có khả năng đựng nước được tạo thành từ việc nấu chảy những mẫu rất nhỏ và rời rạc như cát chảy.

Nước và lửa cũng là những yếu tố hữu hình mang nhiều sắc thái trong đời sống thuộc linh của chúng ta.

Nhưng bây giờ, hỡi Gia-cốp, Chúa là Đấng dựng nên người; Hỡi Y-sơ-ra-ên, Đấng tạo thành người phán thế này: Đừng sợ, vì Ta đã chuộc người; Ta đã gọi đích danh người, người thuộc về Ta. (Ê-sai 43:1-2)

Đề ý là trước khi nước và lửa được giới thiệu, thì vấn đề sợ hãi đã được nói đến. Chúng ta không có lý do gì để sợ hãi, bởi vì Cha không chỉ cứu chuộc chúng ta, nhưng mỗi cá nhân chúng ta đều được đặt tên và được chấp nhận làm người thuộc riêng về Chúa. Điều quan trọng cần lưu ý là cách chọn từ ngữ của Ê-sai trong những câu Kinh Thánh này. Động lực để đi qua nước và lửa không phải là nói đến khả năng “nếu” nhưng nói rõ ràng là “khi” xảy ra.

Đôi khi tôi suy nghĩ điều này là thật xét theo mạch văn Kinh Thánh này. Nếu lời hứa được gắn liền với “nếu người đi qua nước, lửa, dòng sông hay ngọn lửa,” tôi có thể liều để rồi bị bắt lúc không cảnh giác. Bản chất của con người sẽ làm hết sức mình để tránh con đường *nếu*. Như Ê-sai viết ở đây, chúng ta biết trước dòng nước và lửa của cuộc đời là điều không tránh khỏi và không nhất thiết là hậu quả của những lỗi lầm của chúng ta.

Nói thêm về sự chắc chắn là sẽ có nước, dòng sông, lửa và ngọn lửa, dường như những kinh nghiệm này xảy ra rất nhiều lần. Tin mừng là bạn chỉ đi ngang qua. Đừng bị cám dỗ mà than phiền hay lằm bằm, bởi vì cả lửa và nước đều không phải là chỗ thân thiện để bạn cắm trại. Đó là những tiến trình để định vị sự thành công.

Suốt cả Kinh Thánh chúng ta thấy Đức Chúa Trời liên tục sử dụng khối lượng lớn nước như là biểu tượng

để chuyển trạng thái. Con cái Y-sơ-ra-ên bỏ lại phía sau những năm tháng nô lệ ở tại xứ Ai-cập trong những nơi sâu thẳm của Biển Đỏ và sau đó bỏ lại phía sau những năm tháng đi lang thang trong sa mạc tại bờ sông Giô-đanh trước khi vào thời kỳ lời hứa của họ.

Lửa cũng tượng trưng một sự tuyên bố về một giao ước. Đức Chúa Trời đã cung ứng lửa trong lần đầu Ngài lập giao ước với Áp-ra-ham. Sau đó khi Y-sơ-ra-ên đi lạc và nghe theo các tiên tri giả, Đức Chúa Trời đã trả lời bằng lửa khi Ê-li kêu gọi Y-sơ-ra-ên ăn năn. Lò lửa đã trở thành nơi ẩn náu cho con cái Y-sơ-ra-ên, những người không cúi trước thần tượng của Nê-bu-cát-nết-xa, nhưng lửa thiêu đốt những ai cúi lạy thần tượng đó.

Cơ hội là bạn đã trải qua một ít nước và lửa. Có thể điều này đã xảy ra và bạn không hề biết là có nước. Mỗi một chúng ta đi qua những dòng nước rất dịu dàng, ôn hòa và cẩn thận đến nỗi chúng rửa sạch tội lỗi chúng ta ngay cả khi về thể lý chúng ta không hề biết. Có lúc chúng ta bị nhận chìm trong nước khi chúng ta chôn đời sống cũ của mình và đứng lên khi được làm cho tươi mới, giống như lễ báp-tem vậy. Rồi có những dòng sông thịnh nộ chúng ta phải vượt qua, nó làm chúng ta sợ hãi khi nó đe dọa nhận chìm chúng ta, đó là những lúc chúng ta trải qua thời kỳ khó khăn.

Cuộc sống bắt đầu trong nước, nước duy trì sự sống. Đức Chúa Trời là Cha bắt đầu quá trình tạo dựng khi Thánh Linh của Ngài bay lượn trên mặt nước. Tương tự, cuộc sống của chúng ta trong một biển nước trong tử cung của mẹ. Nước là dung môi phổ biến và mục đích là để tẩy rửa. Nhưng nước có ích lợi hơn là việc chỉ rửa mà thôi; nó nâng lên. Nước có thể nâng những vật nặng trên đất qua những con tàu chở hàng xuôi dòng theo sông, đi qua các đại dương đến những vùng đất xa xôi.

Ở đây chúng ta nói về lửa và nước bởi vì chúng chính

là những phần rèn luyện nhuệ khí của cuộc đời chúng ta, giống như chúng là thành phần trong việc luyện một thanh gươm vậy. Khi chúng ta bàn về việc rèn gươm, chúng ta sẽ nhận ra rằng trước tiên nó diễn ra trong tiến trình xử lý chính con người mang thanh gươm đó. Trong những nền văn hóa cổ đại, trải dài từ thời của các Sa-murai cho đến thời của các hiệp sĩ trung cổ, trước khi con người được ban cho danh dự được sử dụng gươm, trước đó họ chỉ làm theo những quy tắc ứng xử đạo đức.

Vì trong thời kỳ cuối, sự tự do là một cuộc chiến cá nhân và đơn độc, một người đánh bại những nỗi sợ hãi của ngày nay để những người trong tương lai tham gia.

-Alice Walker

Tôi thấy thật buồn cười là để kiểm chế sự hung bạo của một Sa-murai, những chiến binh này được khích lệ là hãy cân bằng bản chất gây hấn của mình bằng cách học thuần thục nghệ thuật cắm hoa thông thường của nữ giới và trà đạo. Tương tự, tôi không nghĩ sẽ là quá căng nếu chúng ta, phụ nữ, thêm một chút nghệ thuật chiến đấu và xã giao vào đời sống của mình.

Này Ta đã tinh luyện người, nhưng không như người Ta luyện bạc, Ta đã rèn luyện người trong lò lửa khổ đau. Nhưng nay vì có Ta, vì chính Ta, Ta sẽ ra tay hành động; chứ lẽ nào Ta cứ để cho danh Ta bị sỉ nhục hay sao? Ta sẽ không nhường vinh hiển Ta cho một kẻ nào khác. (Ê-sai 48:10-11).

Chỉ thị “*Kìa*” là một lời mời gọi hãy nhìn sự việc từ trên cao. Bắt đầu câu này bằng chữ “*kìa*” (*này*) cho chúng

ta mạnh mẽ về sự thật rằng những người đi qua tiến trình trui rèn chắc chắn không hề biết là họ đang được trui rèn. Họ chỉ suy nghĩ mình đang đi qua cái tên đặc biệt gồm bảy ký tự (địa ngục) dành cho thế giới bên dưới.

Đức Chúa Trời ban cho chúng ta một nhãn quan mới từ cái nhìn lợi thế đời đời của Ngài. Ngài là Đấng tinh luyện cuộc đời chúng ta. Hãy nhớ, sự tinh luyện là một điều tốt. Nhưng tốt không có nghĩa là không có đau đớn và không có nan đề. Thí dụ, sinh con là một điều tốt, nhưng tôi chưa bao giờ thấy sinh con mà không có đau đớn. Cuộc đời này đầy đầy những lò lửa được gọi là hoạn nạn. Chìa khóa để thành công trong việc định vị nó là biết rằng Đức Chúa Trời chịu trách nhiệm trong việc cài đặt nhiệt độ và thời gian.

Trước khi chúng ta đi xa hơn, chúng ta hãy định nghĩa chữ *hoạn nạn*. Theo ngữ cảnh định nghĩa của Kinh Thánh, chủ yếu có nghĩa là chịu đau buồn về thể xác/tinh thần, chịu khó khăn, gánh nặng, nan đề, đau đớn, rắc rối, khổ sở, rủi ro và khắc nghiệt. Có một vài lần nó nói về ốm đau nhưng phần lớn nó xuất hiện khi nói về những lần dân sự của Đức Chúa Trời kinh qua cuộc chiến cay đắng.

Không những thế, chúng ta còn có thể vui mừng vì những gian khổ của chúng ta nữa, vì biết rằng gian khổ sinh ra chịu đựng, chịu đựng sinh ra bản lĩnh, bản lĩnh sinh ra sự hy vọng, và hy vọng sẽ không làm chúng ta thất vọng, vì tình yêu của Đức Chúa Trời đã đổ vào lòng chúng ta qua Đức Thánh Linh, Đấng Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta. (Rô-ma 5:3-5)

Chúng ta hãy nói lại vấn đề này. Mới đây tôi thăm dò dư luận trên Facebook, tôi bảo mọi người liệt kê ra ba vấn đề thử thách hay những lĩnh vực khó khăn vào thời điểm hiện tại. Đây là ba thử thách hàng đầu:

1. *Những thử thách về mối quan hệ* với người phối ngẫu, anh chị em trong nhà, con cái, người lãnh đạo hay bạn

bè. Có cả những người đã lập gia đình nhưng cô đơn lẫn những người chưa có gia đình nhưng vẫn đơn cô.

2. *Những thử thách về tài chính* là hậu quả của nạn thất nghiệp, dùng thẻ tín dụng và những khoản nợ khác do mua đồ không khôn ngoan hay các vấn đề về sức khỏe.
3. *Những thử thách trong việc tìm ra mục đích sống* và sự kỷ luật hàng ngày để theo đuổi những ước mơ trong lòng họ.

Thành thật mà nói... hoạn nạn thì không có gì vui vẻ cả. Lòng tôi đồng cảm với nhiều người khi tôi đọc những phản ứng của họ. Có hai loại hoạn nạn mà tất cả chúng ta đều trải qua- những thử thách do mình gây ra và những thử thách mà có Chúa đứng đằng sau. Tôi không tin Đức Chúa Trời lúc nào cũng gây ra các nan đề cho chúng ta, nhưng Ngài sử dụng chúng như là một cơ hội để tinh luyện chúng ta vì vinh hiển của Ngài. Trong cả hai trường hợp trên giải pháp đều giống nhau: quay về với Ngài! Ngài là nguồn của chúng ta, và Lời Ngài vừa là ý muốn của Ngài vừa là vũ khí Ngài hứa cho chúng ta.

Có một lý do tại sao cụm từ “ngồi trên đồng lửa” có một ý nghĩa sâu sắc: khi mọi sự trở nên khó chịu, thì bạn sẽ sẵn sàng di chuyển!

Điều này đúng trong đời sống mỗi ngày cũng như trong cuộc chiến: chúng ta được ban cho một cuộc đời và quyết định là của chúng ta; chờ đợi hoàn cảnh để đưa ra quyết định có nên hành động hay bắt đầu hành động để sống.

-General Omar N. Bradley

Những bài học chúng ta học qua những sự khó khăn luôn có giá trị bởi vì nó thường mang tính riêng tư.

Áp lực

Áp lực được thêm vào hỗn hợp lửa và nước.

Để khám phá xem tiến trình rèn luyện này trông giống như thế nào từ cái nhìn của Kinh Thánh, tôi sẽ trích nhiều từ những câu Kinh Thánh mà tôi thích, được tìm thấy trong sách Gia-cơ.

Bản dịch The English Standard Version mời gọi chúng ta “Hỡi anh em, hãy coi những sự thử thách trăm bề là sự vui mừng đầy trọn” (1:2). Tôi nghĩ là bạn đã biết những sự thử thách không nói cụ thể là dành cho giới tính nào. Bởi vì những cô gái cảm thấy mình có liên quan đến sự khuyển dạy này nên tôi sẽ thêm vào câu Kinh Thánh tương ứng từ bản dịch The Message: “Hỡi anh chị em, hãy xem đó hoàn toàn là một món quà khi những sự thử thách và thách thức đến với anh chị em từ mọi phía” (câu 2, có thêm vào phần nhấn mạnh).

Gia-cơ có nói nghiêm túc hay không? Có phải ông đang thành thật nói rằng hãy đếm những sự thử thách như là sự vui mừng hoàn toàn và xem những nỗi gian nan và thách thức đang đè nén trên chúng ta từ mọi hướng là những món quà? Hãy tưởng tượng thử là bạn gọi người bạn thân nhất của mình vào ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời của bạn, và sau khi bạn nói trong nước mắt cụ thể về những sự thách thức bất ngờ đến từ mọi hướng, rồi họ phấn khởi la lên, “Một món quà thật tuyệt vời! Chúng ta hãy ăn mừng đi. Bạn tôi ơi, bạn sẽ được bảo vệ đấy!”

Chắc chắn bạn sẽ không chơi với họ nữa và gọi điện cho một người bạn khác, là người ít ra sẽ nói rằng họ rất tiếc vì ngày của bạn rất là khủng khiếp và họ sẽ cầu nguyện để ngày mai sẽ tốt đẹp hơn. Đây có thể là chỗ khác biệt lớn giữa cái nhìn của loài người và lợi thế của thiên đàng. Đức Chúa Trời của chúng ta thích nhìn thấy sự chiến thắng trên những điều bất năng, vì vậy, Ngài gọi sự phục kích mà không có lối thoát là “một cơ hội.” Nói cho cùng,

Gia-cơ chính là em thuộc thể của Chúa Giê-su. Cho nên chắc ông phải có một số sự hiểu biết mà chúng ta không có bởi vì ông nói tiếp, “Bởi vì anh chị em biết rằng sự thử thách đức tin anh chị em sinh ra sự kiên định” (câu 3).

Bản The Message miêu tả tiến trình này: “Anh chị em biết rằng dưới áp lực, đời sống đức tin của anh chị em bị ép phải mở ra và bày tỏ những màu sắc thật của nó.”

Rồi, chân lý thật đúng lúc. Tôi biết rằng dưới áp lực đức tin của tôi bị ép phải mở ra và có những lúc tôi đã không thích những gì tôi thấy. Sức nặng của những hoàn cảnh trong cuộc sống đè nặng trên tôi, và thành linh tôi phơi bày những màu sắc giả tạo. Không phải mọi màu sắc là giả tạo, nhưng sự *kiên định* không phải là từ để miêu tả phản ứng của tôi.

Tôi không nghĩ Đức Chúa Trời có ý định dùng những sự thử thách để khiến những người nam dành chiến thắng và người nữ thì than khóc, rên rỉ, tôi biết giờ là lúc để tôi động viên.

Động lực của những sự thử thách khiến những sự vô hình thành hữu hình. Dưới áp lực, nhiều thứ xuất hiện mà bình thường nó vẫn được che giấu nếu không có khó khăn. Đức Chúa Trời muốn chúng ta thịnh vượng dù chúng ta đang ở dưới áp lực hay trôi nổi tự do.

Cuộc đời không giống như một chuyến thăm tới nhà trị liệu mát-xa, nơi bạn chọn mức độ cường độ mà bạn thích. Khi sự khó khăn tấn công, không ai hỏi bạn là bạn thích áp lực (áp suất) nhẹ, trung bình hay cao cả. Những cô con gái được rèn luyện của Đức Chúa Trời thật kiên cường. Chúng ta có khả năng để thịnh đạt dưới mọi loại thử thách trong mọi

Sự thật về đấu kiếm điểm yếu có thể cho thấy sức mạnh trong đấu kiếm, và sức mạnh có thể cho thấy điểm yếu.

thời kỳ.

Tôi sống ở tại Colorado là nơi mùa đông thì dài còn mùa xuân thì ngắn như là không tồn tại. Dưới những điều kiện thời tiết bình thường có thể chúng tôi sẽ có trận bão tuyết, rồi mùa hè đến thình lình. Nếu tôi muốn có một số loài hoa nào đó nở hoa dưới những điều kiện như thế này thì tôi phải thay đổi điều kiện. Tôi tạo ra mùa đông nhân tạo ấm áp bằng cách đặt những bóng đèn trong ngăn kéo tủ lạnh. Tôi cũng làm điều này để có được mùa xuân nhân tạo trên cửa sổ phòng giặt đồ của tôi. Và dùng một cái những bông hoa của tôi bị đánh lừa để mà nở hoa trái mùa. Tôi nghĩ Đức Chúa Trời cũng rất thích làm điều tương tự nhưng sử dụng một quá trình rất khác biệt: những sự thử thách và áp lực là những điều khiến chúng ta đâm chồi nảy lộc.

Gia-cơ tiếp tục ca tụng đức hạnh của việc chịu đựng những sự thử thách trong câu tiếp theo: “Khi khả năng chịu đựng đạt đến mức đầy đủ, anh chị em sẽ trưởng thành trọn vẹn, không thiếu điều gì” (Câu 4).

Đối với những ai trong chúng ta là người cần nghe câu này bằng từ ngữ rõ ràng hơn, thì có bản dịch The Message: “Đừng cố gắng thoát ra khỏi bất cứ điều gì trước khi trưởng thành. Hãy để nó làm công việc của nó để anh chị em có thể trưởng thành và phát triển đầy đủ, không thiếu thốn theo bất cứ cách nào” (câu 3-4).

Tất cả chúng ta đều trải qua những sự thử thách, vậy thì tại sao lại không để chúng thực hiện hết tác dụng? Tôi học được rằng nếu tôi rút lui khỏi điều gì đó quá sớm, thì có nghĩa là trong tương lai sẽ có sự thử thách lại. Người ta nói nếu bạn tập một phần cơ bắp nào đó, thì sự phát triển diễn ra khi bạn đẩy mình lên mức cơ bắp không thể chịu đựng được nữa. Khi bạn ban cho tất cả những gì bạn có thể thì bằng cách nào đó bạn rút ra từ Đức Chúa Trời, nguồn bên ngoài bản thân bạn và được ban cho thêm một

chút nữa-thêm một lời tử tế, sự quan tâm, sự hỏi thăm, lời tha thứ, lời cầu nguyện dâng lên hay cuộc gọi điện. Nói cách khác, sự kiên định trong những lúc thử thách sẽ trui rèn đức tin của chúng ta để nó đạt đến sự trưởng thành đầy đủ.

Sự tiếp cận này đòi hỏi sự khôn ngoan thiên thượng, nên Gia-cơ thêm câu 5: “Nếu ai trong anh chị em thiếu khôn ngoan, người ấy hãy cầu xin Đức Chúa Trời, Đấng ban cho mọi người cách rộng rãi và không hề phiền trách, thì người ấy sẽ được ban cho.” Bản dịch The Message vang vọng: “Nếu anh chị em không biết mình đang làm gì, hãy cầu nguyện với Cha. Ngài thích giúp đỡ. Anh chị em sẽ có sự giúp đỡ của Ngài, Ngài không khó chịu khi anh chị em cầu xin sự giúp đỡ.”

Đức Chúa Trời là nguồn khôn ngoan. Ngài hào phóng chứ không keo kiệt trong sự tư vấn của Ngài. Tôi tin là Ngài có chiến lược đặt để chúng ta để chúng ta phải cầu xin sự giúp đỡ của Ngài. Ngài không phải là ngòi khoanh tay ở thiên đàng mà không can dự gì hết, rồi nói với Chúa Giê-su, “Con có tin điều này không? Những điều này khó hiểu quá.” Không, Ngài thích khi chúng ta mời Ngài can dự vào! Vì Chúa kiểm soát cuộc đời tôi, tôi thấy mình thường thức dậy mà thậm chí không biết mình đang ở đâu, chứ chưa nói đến là tôi đang làm gì! Tôi nói, *Lạy Cha thiên thượng, ngày hôm nay con cần sự khôn ngoan của Ngài.* Và Ngài trả lời, *con gái, Ta luôn bao bọc con.* Nhưng dường như Chúa muốn nghe những lời cầu nguyện này được trình dâng cho Ngài cụ thể hơn.

Nhưng người phải lấy đức tin mà cầu xin, đừng nghi ngờ, vì người hay nghi ngờ giống như sóng biển, bị dôi lên dập xuống theo luồng gió. Người như thế đừng mong sẽ nhận được gì từ Chúa. Đó là một người hai lòng, không dứt khoát trong mọi đường lối mình. (câu 6-8)

Hãy cầu xin dạn dĩ, với sự tin cậy, không chút nghi

ngờ. Người “ngghi ngờ lời cầu nguyện của mình” giống như sóng biển bị gió đưa đẩy. Đừng nghĩ rằng anh chị em sẽ nhận được bất cứ điều gì từ Chúa, trôi dạt trên biển cả, lúc nào cũng phân vân. (Theo bản diễn ý The Message)

Đức Chúa Trời thích khi chúng ta cầu nguyện cách dạn dĩ mà không chút nghi ngờ. Tôi thích nghĩ như thế này: Đức Chúa Trời mời gọi chúng ta cầu nguyện theo cách mà nó xua đuổi những sợ hãi trong chúng ta! Trong vài năm qua, Chúa đã dan rộng nhà tôi là John và tôi cùng tất cả nhân viên của Messenger International. Chúng tôi không có chọn lựa nào ngoài việc hiệp một lòng, nắm tay nhau và cầu nguyện những lời cầu nguyện mà nghe đến cũng lấy làm kinh ngạc và khiến lòng chúng tôi nhảy múa khi những lời này phát ra khỏi miệng chúng tôi.

Có một trường hợp khi nhà tôi chia sẻ với đội lãnh đạo của chúng tôi là anh ấy thật sự cảm nhận được Đức Chúa Trời đang thách thức chúng tôi dâng hiến 250.000 cuốn sách trong thời gian một năm.

Tôi thiếu điều muốn bịt miệng lại! Trước đó số lượng sách nhiều nhất chúng tôi dâng hiến trong một năm là 70.000. Hai trăm năm chục ngàn cuốn dường như là một bước nhảy vọt. Nên tôi đã đưa ra giải pháp thứ hai.

“Sao chúng ta bắt đầu dâng 10.000 cuốn được không?”

Đó không phải là giây phút hay lắm của tôi.

John đã trả lời rất nhanh trước khi tôi để nghi ngờ lay lan khắp phòng họp.

“Lisa, đức tin của anh là dâng tới 250.000 cuốn sách.”

Đó là con số chúng tôi thống nhất. Tất cả chúng tôi đứng lên và cầu nguyện một lời cầu nguyện nghe rất lạ vào thời điểm đó. Nhưng thành thật mà nói, nếu bạn không cầu nguyện loại cầu nguyện làm cho bạn sợ hãi, thì những lời cầu nguyện của bạn chắc chắn không làm kẻ thù sợ hãi. Nhưng rõ ràng những điều cầu xin dạn dĩ của chúng ta chính là những gì mà thiên đàng chờ đợi

lắng nghe. Trong vòng vài ngày một kế hoạch đã bắt đầu bày tỏ, và những nguồn tài nguyên để thực hiện dự án được khai thị. Các hội thánh, bạn bè và thậm chí là một ngôi sao nhạc Rock đã cộng tác với chúng tôi trong nỗ lực nhằm nhìn thấy những sứ điệp mà chúng tôi, những người quản gia, ban phát miễn phí cho nhiều quốc gia. Những cuốn sách này đã được dịch sang tiếng Ả-rập, tiếng Farsi (ngôn ngữ chính thức của I-ran), tiếng Ác-mê-ni, tiếng Urdu (ngôn ngữ chính của Pakistan), tiếng Hoa, tiếng Việt, tiếng Khơ-me, tiếng Bun-ga-ri, tiếng In-đô-nê-si-a và nhiều ngôn ngữ khác. Những cuốn sách này được in bằng nhiều thứ tiếng mà thậm chí tôi không biết phát âm đã được trao vào tay của những nhà lãnh đạo và những anh chị em không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Gương thì có hai lưỡi nhưng bạn đừng bao giờ có hai lòng. Nếu chúng ta chọn tấn công, chúng ta phải tấn công thật sự.

Những tranh chiến trong đời phần lớn diễn ra trên đời, và muốn dành chiến thắng mà không chịu chiến đấu thì chắc khác nào muốn chiến thắng mà không muốn danh dự. Nếu không có khó khăn thì sẽ không có thành công; nếu không có gì để tranh chiến thì không đạt được gì cả.

-Samue Smiles

Vậy nên, hơi độc giả yêu dấu, điều này tùy thuộc vào bạn thôi. Bạn có thể chạy xa và lẫn trốn, chửi rủa, kêu khóc mong muốn thoát khỏi những sự khó khăn của cuộc sống và không tiếp tục giành lấy sự đắc thắng. Hay bạn có thể chọn để những nghịch cảnh trở thành một sự thử thách gặt gao trong cuộc đời bạn và nó trui rèn sức mạnh của bạn.

Vì Tin Mừng chúng tôi đã rao truyền cho anh chị em không chỉ đến bằng lời nói, mà bằng quyền năng, bằng Đức Thánh Linh, và bằng một niềm tin quả quyết. (1 Thê-sa-lô-ni-ca 1:5)

Để kết thúc chương này, đây là lời cầu nguyện của tôi dành cho bạn.

Lạy Cha thiên thượng,

Nguyện chúng con, những con gái của Ngài, được làm một với tấm lòng của Cha và mục đích của thiên đàng. Nguyện chính cuộc đời của chúng con là sự thể hiện và khế hiệp với tất cả những điều Cha muốn cho chúng con sống lấy, đụng đến, nhìn thấy, nghe ngóng và sở hữu. Xin khiến chúng con làm một. Chúng con đầu phục tiến trình của Ngài. Xin Cha làm theo cách của Ngài trong sự trui rèn bằng lửa và trong phép báp-tem nước. Hãy luôn đúc chúng con thành điều gì đó mãnh liệt và linh hoạt để mỗi khía cạnh của cuộc đời chúng con công bố ra tình yêu và quyền năng cứu rỗi của Ngài. Trong Danh Giê-su, A-men.

Trong phần tiếp theo chúng ta sẽ học cách sử dụng những điều này có mục đích.

PHẦN 3
ĐƯỢC TRANG BỊ

8

Gươm Của Lời Chúa

Dù chúng tôi đang sống trong xác thịt, nhưng chúng tôi không chiến đấu theo xác thịt, vì các vũ khí chúng tôi dùng trong cuộc chiến không phải là vũ khí xác thịt, nhưng là quyền năng thiên thượng để phá tàn mọi thành lũy, đánh đổ mọi lý luận.

-2Cô-rinh-tô 10:3-4

Gươm lưỡi cong mà chúng ta đã được tin thác để mang không phải được nâng lên bởi đôi tay của chúng ta, nó được nâng lên bởi lời nói của chúng ta. Chúng ta nói Lời Đức Chúa Trời như là một vũ khí đã được người ta nghe rất lâu trước khi người ta nhìn thấy nó. Lần cuối cùng thế gian thấy gươm hay Lời Đức Chúa Trời trong hình thức mạnh mẽ nhất của nó đó là khi Chúa Giê-su còn bước đi trên đất này. Ngài mong muốn chúng ta hết thấy tăng trưởng để bước vào mức độ đó.

Giống như Đấng Cứu Thế của chúng ta, chúng ta có quyền năng để rút thanh gươm của mình bằng những lời chúng ta chọn nói ra. Chúng ta nói những là những đại sứ của đức tin, hy vọng và tình yêu thương của Ngài để mọi người trên đất biết họ đã được phục hòa với Đức Chúa Trời của vạn vật qua sự chết của con Ngài. Chúng ta là đại sứ

hy vọng, lời chúng ta được nêm thêm muối và ánh sáng và âm thanh nghe rất khác lạ trong một thế giới đắm chìm trong bóng tối. Lời nói thì không thấy được, nhưng nếu sử dụng sai, nó có thể chứng minh là có thể đem đến sự chết.

*Lời nói là những vũ khí tiềm năng dành cho mọi
chính nghĩa, tốt hay là xấu.*

-Manly P.Hall

Chúng ta có sức mạnh để nói ra những lời có thể mở hay đóng cửa tấm lòng. Giờ là lúc để nói ra những lời của thiên đàng với chủ ý là phóng thích những người khác bằng lời nói và việc làm của chúng ta.

Ngôn ngữ lâu đời nhất mà chúng ta dùng nhằm liên kết tất cả những sự chia rẽ trước đây đó chính là Lời Đức Chúa Trời. Hãy suy nghĩ về điều đó: Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta ngôn ngữ của Ngài, và chúng ta không cần phải học ngữ pháp và chấm câu của thiên đàng thì mới sử dụng được. Ngài đã cơ cấu những lời ấy ở trong sức mạnh và cẩn thận kết cấu mỗi câu để mỗi âm tiết được đan xen bằng quyền năng và được chấm câu (nhấn mạnh) bởi lời hứa.

Cả Kinh Thánh đều được Đức Chúa Trời hà hơi soi dẫn, có ích cho sự dạy dỗ, khiển trách, sửa trị, đào tạo người trong sự công chính, để người thuộc về Đức Chúa Trời được trang bị đầy đủ, sẵn sàng cho mọi việc tốt đẹp (2Ti-mô-thê 3:16-17).

Để ý Kinh Thánh không nói một số câu Kinh Thánh được thần cảm và có ích, nhưng nói cả Kinh Thánh đều dạy dỗ, sửa trị, chuẩn bị và trang bị. Nếu chúng ta chọn lựa những gì mình nói và sống theo điều mình nói, chúng ta sẽ thấy mình được trang bị quá kém và không được chuẩn bị tốt cho những gì đang chờ đợi chúng ta trong tương lai. Kinh Thánh trở thành gương sáng của chúng ta.

Lời Đức Chúa Trời có quyền năng thay đổi chúng ta để chúng ta phản chiếu những gì là thật và phơi bày những gì là giả dối. Việc ngắm xem Lời khiến chúng ta thay đổi, không chỉ cách mà chúng ta nói nhưng thay đổi chính nguồn gốc của những lời ấy.

Đấng đến từ trên thì trên tất cả, người ra từ đất là thuộc về đất, và nói những việc thuộc về đất. Đấng đến từ trời thì trên tất cả. (Giăng 3:31)

Ngôn ngữ có sức mạnh để nâng đỡ hay hạ thấp, chúc phước hay rửa sả, chữa lành hay gây thương tổn. Chúng ta có thể nói theo kiểu thế gian hay theo khuôn mẫu của thiên đàng. Bản The Message diễn ý Giăng 3:31 cách này:

Đấng đến từ trên là trên hết những sứ giả khác từ Đức Chúa Trời đến. Người được sinh ra trên đất bị giới hạn bởi đất và nói ngôn ngữ của đất; người được sinh ra trên trời thuộc về liên minh của chính Ngài.

Chúng ta là người được sinh ra ở đất nhưng được sinh lại từ trời. Nếu tôi biết mình sẽ sống những ngày còn lại của đời mình trên đất ở tại Ý, thì sẽ thật là hợp lý khi học tiếng Ý. Chúng ta sẽ sống sự sống đời đời của mình trên thiên đàng, cho nên bây giờ thật là hợp lý khi học ngôn ngữ của thiên đàng. Giờ là lúc chúng ta nói ngôn ngữ của sự tái sinh, của xứ sở của Cha.

Lòng tôi tràn đầy những ý tưởng cao đẹp; tôi xin ngâm cho vua nghe những lời thơ tao nhã; lưỡi tôi như ngòi viết của một văn sĩ tài hoa. (Thi Thiên 45:1)

Đức Chúa Trời muốn bày tỏ quyền năng của Ngài trong và qua bạn. Ngài không bao giờ định cho chúng ta sống một đời sống bị giới hạn bởi ngôn ngữ và vì vậy bị giới hạn bởi lĩnh vực sức mạnh của con người. Lời cầu nguyện này mời gọi chúng ta nếm biết một sự can thiệp thiên thượng mà sẽ nâng chúng ta lên một lợi thế lớn hơn những giới hạn của ngôn ngữ con người. Trên cao mới ban cho chúng ta một cái nhìn mới phát hiện. Khi chúng ta

tôn cao Lời Ngài đó là lúc chúng ta giơ gươm lên: “sống và chết ở trong quyền của cái lưỡi” (Châm ngôn 18:21)

Lời Đức Chúa Trời là hoàn thiện và đầy sức sống. Nó được so sánh với thanh gươm sáng của chúng ta, thanh gươm chiếu sáng trong tối tăm. Ngài đã tín thác ngôn ngữ lâu đời, thánh khiết và quyền năng cho con cái của Ngài. Những lời sống này phải được sử dụng một cách tôn kính. Khi lời thánh của Ngài bị sử dụng sai hay vận dụng trong sự phán xét giận dữ, thì sự phản chiếu sẽ bị bóp méo, ánh sáng của thiên đàng bị bóng tối làm hỏng.

**Chúng ta sẽ sống
sự sống đời đời
của mình trên
thiên đàng, cho
nên bây giờ thật
là hợp lý khi học
ngôn ngữ của
thiên đàng.**

Tôi thích nói ngôn ngữ ngoại quốc. Sẽ thật là tuyệt vời khi biết được một số từ ngữ đang được sử dụng để qua đó tôi có thể đi đến một quốc gia khác. Như đa số người Mỹ, tôi bắt buộc phải học tiếng nước ngoài hai năm, nhưng nếu không có ai để nói chuyện, thì kỹ năng giới hạn của tôi về tiếng Pháp sẽ sớm phai tàn. Nếu họ đưa ra chương trình học tiếng Ý thì câu chuyện của tôi bây giờ chắc khác rồi. Dù cha tôi được sinh ra tại Mỹ, nhưng ngôn ngữ đầu tiên của ông không phải là tiếng Anh. Cha mẹ của ông được sinh ra trên đảo Sicily nên họ nói tiếng Ý. Trong thời đó người ta nghĩ người Ý là những người nhập cư nghèo, không có hiểu biết. Ngôn ngữ của họ kết nối họ với cộng đồng người Ý nhưng lại biệt lập họ khỏi người Mỹ nói tiếng Anh. Cha tôi đã nhanh chóng biết được rằng chất giọng của ông làm cho ông trở nên nổi bật ở trường, và rất khó để làm mất chất giọng khi ở nhà bạn nói một ngôn ngữ và mỗi ngày ở trường bạn lại nói một ngôn ngữ khác. Bà tôi là một góa bụa khi cha tôi mới mười tuổi. Là con cả, ông đã rất siêng năng dạy người mẹ của mình tiếng Anh để bà có thể nuôi gia đình.

Như cha tôi vẫn thường hay kể, khi còn trẻ ông đã bỏ tên cũ, thay tên của mình từ Venerando thành Joshep, phục vụ trong hải quân và chơi bóng tại đại học Indiana. Sau đại học ông làm việc cho hãng máy bay, cưới mẹ tôi, một tiếp viên hàng không, và ông đã tranh đấu rất nhiều để tự tách mình ra khỏi bất cứ sự kết nối nào với sự nghèo đói mà ông hấp thu được.

Trải qua nhiều thập kỷ, cha tôi đã trở thành một người làm ăn thành công. Tôi lớn lên và được gọi là một người Ý (một người nam Âu khác nữa) tức không có giấy tờ gì cả, nhưng thật ra tôi không biết những người Indiana (cũng là giống tôi) đang nói chuyện gì. Tất cả những gì tôi biết đó là khi chúng tôi họp mặt với gia đình của cha tôi tại nhà bà nội, những người anh em đã nói với nhau bằng một giọng điệu rất mô hồ và rất to trong một thứ ngôn ngữ du dương thánh thót mà tôi chưa bao giờ nghe trong gia đình của mình. Thật buồn thay, tôi chỉ được truyền lại một số ít ỏi những cụm từ và bài hát. Tôi ước gì mình biết để học thêm thêm nữa. Thậm chí bây giờ khi tôi đến Ý, tôi vẫn thấy nhớ giai điệu của những câu nói của bà tôi. Như thể tiếng mẹ đẻ của cha tôi đang vẫy gọi con gái của ông vậy.

Bạn có mong muốn được nói ngôn ngữ ngoại quốc không? Bạn đừng nghĩ là tôi đang nói đến việc học ngữ pháp nặng nhọc và nhàm chán. Ý tôi là có một sự hiểu biết thật, bẩm sinh sâu nhiệm đến nỗi bạn có thể nói từ lòng mình.

Có lẽ bạn đã thành thạo một ngôn ngữ ngoại quốc. Nếu vậy, tôi không cần phải nói cho bạn thể nào khả năng này mở ra những cánh cửa và tạo ra những sự kết nối gần gũi giữa những người xa lạ từ những miền đất khác nhau. Sự kết hợp nhanh chóng này của ngôn ngữ, mục đích chung kết nối những cư dân của những đất nước khác nhau rất là mạnh mẽ.

Khi chúng tôi dịch những cuốn sách của mình sang nhiều thứ tiếng khác nhau, chúng tôi ngỡ ngàng bởi cách mà những sứ điệp này có thể đến tay của nhiều người. Những người trước đó bị cô lập nay cảm thấy mình được để ý, những người nhận sách cảm thấy nhu cầu của họ đã được trân trọng khi có người muốn ban tặng cho họ. Họ không chỉ nhận Lời Đức Chúa Trời trong tiếng của mình, nhưng họ đã nhận lãnh trong khuôn khổ của những kinh nghiệm chung của con người để họ có thể áp dụng nó vào thế giới thực của mình.

Khi tôi viết cuốn sách Nurture (nuôi dưỡng), tôi đã phát họa thuộc tính này như là ngôn ngữ của tấm lòng và phụ nữ ai cũng có. Giống như ngôn ngữ, sự nuôi dưỡng tự thể hiện nó qua lối diễn tả bằng lời lẫn không nói. Đó là một thí dụ về việc tiếng mẹ đẻ phổ thông của chúng ta cũng như tiếng bản địa đều thể hiện nguồn gốc của đất nước chúng ta được sinh ra.

Cả hai ngôn ngữ này đều quan trọng, với cuốn sách này tôi hy vọng đào thêm một tầng nữa. Tôi muốn khai quật sâu thêm chút nữa và nói ngôn ngữ thậm chí quyền năng hơn ngôn ngữ bản địa của chúng ta hay ngôn ngữ mẹ đẻ của lòng chúng ta.

Khung ngôn ngữ này có quyền năng di chuyển vượt qua sự kết nối con người với nhau. Chính những lời của ngôn ngữ đó được đan xen với quyền năng thực sự để di dời những điều không thấy thành thấy và tạo dựng cái gì đó từ chỗ không có gì.

Khi Cha của chúng ta phán, tạo vật được chuyển động. Từ khoảng không tối tăm hỗn độn vô hình xuất hiện một trật tự và ánh sáng. Nếu chúng ta muốn trở thành những người con gái đáng kính làm những công việc đáng quý để tôn trọng Đức Chúa Trời lạ lùng của chúng ta, chúng ta cần lời của Ngài và danh của Ngài.

Giống như Cha, các tư tưởng của chúng ta được phóng

thích khi chúng ta nói ra. Đức Chúa Trời đã tạo dựng chúng ta có một sự hiểu biết thân mật về cách để đón nhận, gánh vác và sản sinh ra sự sống khi đến kỳ. “Lòng đầy dẫy mà miệng nói ra” (Ma-thi-ơ 12:34). Chúng ta thường nghe điều này được nói đến như là một sự khuyên dạy hầu giữ tấm lòng hay đánh giá những gì được giấu trong lòng chúng ta bằng cách lắng nghe những gì ra khỏi miệng chúng ta. Nhưng lần này tôi muốn xem câu Kinh Thánh này qua một lăng kính khác, bởi vì từ sự đầy dẫy của tấm lòng Đức Chúa Trời mà Ngài phán để vũ trụ, các dải ngân hà tồn tại và hiện hữu.

Thật vậy từ khi dựng nên trời đất, qua những gì đã được dựng nên, con người đã thấy rõ và nhận biết những gì không thấy được về Ngài như quyền năng đời đời và thần tánh của Ngài, vì thế họ không còn lý do để bào chữa. (Rô-ma 1:20).

Bạn thậm chí còn gây húng khởi và phức tạp hơn là đại dương, núi đồi và sư tử! Hỡi độc giả, bạn phản chiếu thuộc tính của Đức Chúa Trời vô hình.

Khi thì thâm ngôn ngữ này, khoảng cách xa vời lập tức được kết nối và linh vực trời và đất được hiệp một. Và phần chúng ta là nói ra bởi vì đó là ngôn ngữ của Cha chúng ta.

Ngoài việc thu thập những thành văn của Đức Chúa Trời hình thành những thanh gương, Kinh Thánh là ngôn ngữ sống, hà hơi vào ngôi nhà thật của chúng ta. Vì lẽ đó, mỗi câu nói đầy dẫy hình ảnh và sự dạy dỗ cho cả hành trình trên đất hiện tại và hành trình thuộc linh tương lai.

Lời Ngài vượt trên tất cả những ngôn ngữ chúng ta từng biết, bởi vì Lời Ngài là sự khởi nguyên của tất cả những gì mà bây giờ chúng ta thấy. Ngôn ngữ của Cha chúng ta ai cũng có thể nói hoàn hảo, dù tiếng bản địa hay chất giọng người đó là gì không quan trọng. Những đoạn Kinh Thánh rất lâu đời nhưng đầy quyền năng này đều để

đọc đối với mọi bộ lạc và thổ ngữ.

Tiềm năng của các thứ tiếng ngoại quốc được ra đời khi Đức Chúa Trời làm tản lạc một dân tộc bất tuân, lúc đó dùng chung một thứ tiếng. Sau đây là câu chuyện về tháp Ba-bên.

Chúa ngự xuống xem thành và ngọn tháp do con cái loài người đang xây cất. Bấy giờ Chúa phán, “Nầy cả nhân loại đều là một dân, và chúng nói một ngôn ngữ. Đây chỉ mới là việc chúng khởi sự làm, từ nay chẳng có gì chúng trù tính mà sẽ không thực hiện được. Hãy đến, chúng Ta hãy xuống và làm rối loạn ngôn ngữ của chúng, để chúng không thể hiểu tiếng nói của nhau. Vậy, Chúa đã làm cho họ phải từ đó tản mát khắp mặt đất, và họ đành phải ngưng công cuộc xây dựng thành. Vì thế, người ta gọi thành ấy là Ba-bên, vì nơi đó Chúa đã làm lộn xộn ngôn ngữ của mọi người trên đất, và từ đó Chúa đã phân tán họ ra khắp nơi trên mặt đất. (Sáng Thế 11:5-9)

Điều thú vị cần để ý là dự án xây dựng này tưởng chừng là không thể đã có thể thực hiện được bởi vì hai nhân tố: một dân hiệp một và một ngôn ngữ chung. Sự nỗ lực của họ có thể đã thành công nếu đó không phải là điều Chúa cho phép. Những kế hoạch của họ được thúc đẩy bằng sự bất tuân công khai lời dạy của

Chúa trong Sáng Thế 1. Sự lộn xộn ngôn ngữ không chỉ dừng công việc của họ mà còn làm tan lạc tứ xứ một dân tộc hiệp một. Câu chuyện về sự tồn tại của con người đã bắt đầu với một ngôn ngữ, và sẽ kết thúc với một ngôn ngữ...ngôn ngữ tuyệt vời của Đức Chúa Trời.

Nghe tiếng ồn ào, họ kéo đến thành một đám đông và

**sự thật về đấu
kiếm thời điểm
và động tác chặn
đứng thủ tiêu sức
tấn công của tay
kiếm thậm chí là
hung hãn nhất.**

lấy làm lạ, vì mỗi người đều nghe các môn đồ nói tiếng bản xứ của họ. Họ ngạc nhiên và sửng sốt nói với nhau, “tất cả những người đang nói đó chẳng phải là người Ga-li-lê sao? Thế sao mỗi chúng ta đều nghe họ, nói tiếng bản xứ của chúng ta? Nào người Pạc-thi, người Mê-di, người Ê-lam và những người sống ở Mê-sô-pô-ta-mi, Giu-đê, Cáp-pa-đô-xi-a, Pôn-tô, A-si-a, Phy-ry-gi-a, Pam-phi-li-a, Ai-cập và dân ở những vùng Li-by-a gần Sy-rê-nê, nào những khách hành hương đến từ Rô-ma, gồm người Do-thái và những người ngoại quốc theo Do-thái giáo, nào người Cờ-rét và người Ả-rập; chúng ta thấy đều nghe họ nói những việc quyền năng kỳ diệu của Đức Chúa Trời trong ngôn ngữ của chúng ta.”(Công Vụ 2:6-11)

Những đám đông đã tụ họp lại khi thiên đàng tìm thấy tiếng nói trên đất. Khi chúng ta thật sự có điều gì đó để nói, thì Chúa tìm cách để thông dịch nó cho tất cả những ai cần nghe. Khi chúng ta đầu phục và nói lời của Ngài bằng quyền năng của Thánh Linh thì nhiều điều lạ lùng có thể xảy ra. Tôi rất khao khát sự thể hiện hiệp nhất về sự tuyệt vời của Đức Chúa Trời.

Bạn há không thích sự kiện rằng Đức Chúa Trời chọn lựa những con người đến từ một khu vực được coi là dốt nát mù chữ (Ga-li-lê) để công bố những sự phi thường vinh hiển của Ngài cho người sốt sáng và có học là những người đã tụ tập về Giê-ru-sa-lem từ mọi nước sao? Không ai bị loại ra ngoài lề. Quan trọng hơn việc có chung một ngôn ngữ, ngôn ngữ nghe như là giống nhau đó lại chính là sức mạnh tập hợp khi nói cùng một điều. Vào Ngày Lễ Ngũ Tuần, những lời tuyên bố của thiên đàng đã xâm chiếm quả đất, và tất cả những người có mặt biết được điều đó.

Đức Chúa Trời chí cao của chúng ta là Đấng Khải Hoàn. Tình yêu thương sáng chói và lòng thương xót lạ lùng của Ngài không biết giới hạn. Món quà cứu rỗi là chỉ bởi đức tin nơi Ngài mà thôi, và hết thấy ai tìm kiếm Ngài

đều tìm được ân sủng và hy vọng.

Vấn đề ở đây không phải là bạn có tin vào việc nói tiếng lạ hay không. Có những câu hỏi lớn hơn cần được trả lời: Liệu chúng ta có chọn sử dụng lời nói theo một cách nào đó mà gạt bản thân sang một bên và chỉ tôn vinh Đức Chúa Trời mà thôi? Liệu chúng ta nói một cách lộn xộn hay nói về những công việc toàn hảo của Ngài? Chúng ta sẽ đồng một tiếng nói bằng cách để Thánh Linh của Ngài đầy dẫy chúng ta?

Tôi chưa bao giờ thấy một sự kết ước nhằm hiệp một trong công việc trừ phi tất cả các bên tham gia được khế hiệp với một chính nghĩa cao cả hơn. Việc hiệp một bản thân chúng ta với các mục đích và ngôn ngữ của Chúa Cha sẽ khởi nguồn hay tái khởi đầu kế hoạch của Chúa và kết hợp người ta xoay quanh mục đích của Ngài.

Vì có quá nhiều mảnh của thanh gươm (thân thể và Lời Ngài) không được kết nối lại và được dời đi khỏi tầm nhìn của chúng ta nên chúng ta chỉ biết phần của mình... một phần! Để hiểu chức năng của một bộ phận thì điều tốt nhất chính là có được một ý niệm về hình ảnh tổng quát.

Những mảnh thất lạc chính là những bộ phận mà chúng ta biết...và những phần khác là chỗ mà Thánh Linh và Lời Đức Chúa Trời điền vào chỗ trống (khỏa lấp). Chúng ta nói tiên tri và nói một lời đức tin để tạo ra thực thể cho những gì mà chúng ta chưa thấy của phần kia. Ngài là mọi sự trong mọi loài; chúng ta là một phần của cái tổng thể.

Đã quá lâu rồi Lời Chúa chỉ được giải nghĩa mà không được công bố. Chúng ta đã quen sàng lọc Lời qua những kinh nghiệm của con người, ưu tiên xã hội, thành kiến đương đại và trí khôn hữu hạn của đầu óc con người hơn là chỉ đơn giản công bố những gì Chúa đã phán và

**Đã quá lâu
rồi Lời Chúa
chỉ được giải
nghĩa mà
không được
công bố.**

đã được ký thuật một cách quyền năng và đời đời. Chúng ta đã giải nghĩa Phúc âm thay vì bày tỏ Phúc âm.

Sự cảm dỗ là giải nghĩa Lời Chúa theo những vai trò nhỏ bé mà chúng ta đảm nhiệm hay có được thay vì công bố Lời Chúa trong sự huyền nhiệm nguyên thủy của nó. Cần đức tin để công bố một ngôn ngữ mà chúng ta không hiểu.

Nhờ đức tin chúng ta biết vũ trụ đã được dựng nên bởi Lời Đức Chúa Trời, và những gì thấy được đã đến từ những gì không thấy được. (Ê-bơ-rơ 11:3).

Đức Chúa Trời đã dựng thế giới hữu hình bởi những lời mà chúng ta không thấy được. Khi chúng ta hành động như Cha của mình và lặp lại những lời của Ngài thì thanh gương sẽ tìm thấy thực thể của nó. Khi chúng ta công bố những gì vốn sẵn được chế tác một cách quyền năng và đời đời trên thiên đàng, thì trái đất vốn đã được tạo dựng sẽ nhận ra những lời ấy và nó sẽ tự khế hiệp mình với ý muốn của Đấng Tạo Hóa nó.

Trong sự giải nghĩa Lời Chúa có quá nhiều phần đã bị mất đi khi chúng ta truyền lời của thiên đàng qua chiếc bình bằng đất thay vì “uốn nắn” đất theo lời của thiên đàng. Chúng ta lãnh hội tốt nhất sự khôn ngoan của Đấng Thượng Cổ thay vì lãnh hội từ con người của thời đại chúng ta. Thành thật mà nói, tôi đã luôn nghĩ bạn bè của ông Gióp thật thông minh cho đến khi Chúa xuất hiện!

Ngài hỏi, “Kẻ không hiểu biết này là ai mà dám làm che khuất ý định của Ta?” Thật vậy, con đã thốt ra những lời khi con chưa hiểu thấu; có nhiều việc diệu kỳ quá đối với con mà con chẳng biết gì. (Gióp 42:3).

Những bản dịch Kinh Thánh khác dùng những chữ *che mờ, làm mập mờ* và *đặt nghi vấn* để làm rõ chữ *che khuất* ở đây. Khi chúng ta nỗ lực giải thích hay biện hộ làm cho vấn đề trở nên ít nghiệm trọng những gì chúng ta không hiểu thì chúng ta đang làm che mờ hay làm tối đi sự sáng của sự mưu luận của Đức Chúa Trời. Khi chúng

ta làm cùn đi các góc cạnh Lời thiên thượng của Ngài là chúng ta đang nghi vấn sự vĩ đại của Ngài.

Nếu tôi sai một trong những đứa con trai tôi đến nói với các anh nó, “Mẹ muốn các anh xuống dưới nhà ngay,” thì tôi mong là nó lặp lại y như tôi đã nói. Nhưng sự truyền thông bị mập mờ khi nó bỏ sót điều tôi nói hay thêm vào cái tôi không nói. Thí dụ, “Mẹ muốn các anh xuống nhà ngay để dọn bàn.” (Có lẽ nó được thêm vào bởi vì con tôi muốn anh nó dọn bàn.) Nếu tôi gọi nó xuống để dắt con chó đi dạo hay đơn giản là dành thời gian với nó, sẽ có sự lộn xộn. Hoặc giả nếu sứ điệp được lặp lại “Mẹ muốn các anh xuống dưới nhà,” mà không có thời gian quy định, thì con trai tôi có thể nói, “Được rồi.” Nhưng không biết yếu tố “ngay lập tức,” nó có thể trì hoãn việc đồng ý của nó. Đây là những ví dụ nhỏ, chúng có thể trở thành ví dụ chính trên một quy mô lớn hơn.

Đức Chúa Trời là Đấng duy nhất biết tất cả mọi sự. Ngài biết chúng ta không biết tất cả, đó là lý do Ngài ban cho chúng ta sự khôn ngoan để biết đường lối và ý tưởng của Ngài về tất cả những điều quan trọng. Nhưng, giống như các con trai tôi, chúng ta thường giả định rằng lý do đằng sau sự mưu luận hay thời điểm của Ngài là không quan trọng.

Điều này trùng khớp với mạng lệnh mà Phao-lô giao cho người con thuộc linh của ông là Ti-mô-thê như thế nào?

Hãy giảng đạo, hãy sẵn sàng bắt luận gặp thời hay không gặp thời, hãy thuyết phục, khiển trách, khuyên bảo và dạy dỗ với tất cả lòng nhẫn nại. Vì sẽ có lúc người ta không muốn nghe giáo lý lành mạnh, nhưng muốn nghe theo dục vọng mình, quy tụ quanh mình các giáo sư để nghe những lời làm đã ngựa lở tai. Họ sẽ ngoảnh tai khỏi chân lý, nhưng hướng tai về những chuyện hoang đường. (2Ti-mô-thê 4:2-4)

Thay vì giảng dạy *những lời nhạt nhẽo*, hãy giảng dạy *những lời sự sáng!* Tôi hiểu là đã có một thời điểm trong quá khứ gương tức Lời Chúa được nói ra mà không có sự sáng, khi nó được vận dụng theo chủ nghĩa luật pháp. Việc thêm vào chương trình của chúng ta sẽ luôn luôn bóp méo ánh sáng rực rỡ của Lời Chúa. Khi người ta đã bị tổn thương bởi những gì được định để đem đến sự chữa lành, họ sẽ nghi ngờ ảnh hưởng của nó.

Để làm cho người ta sợ hãi, nhiều mục sư và nhà lãnh đạo giáo hội đã rút lại một ít, và trong một nỗ lực trở thành người tìm kiếm có sự nhạy cảm, họ đã thêm vào ngôn ngữ lai căn, một dạng tiếng lóng của Lời Đức Chúa Trời. Tôi nghĩ những phương pháp thu hút người tò mò rất hay, nhưng chúng ta sai lầm khi để phương pháp học thỏa hiệp với sứ điệp của Đức Chúa Trời.

Nói chung, lời ngắn gọn là tốt nhất và lời xưa là tốt hơn cả.

-Winston Churchill

Winston Churchill là một nhà truyền thông phi thường, lời của ông đã vượt xa hơn phạm trù của ông và thời đại của ông và vẫn tiếp tục nói với thời đại của chúng ta.

Tôi muốn nghĩ câu trích này giải thích thế nào những lời ngắn gọn, súc tích có thể nói rõ ràng và thế nào những lời xa xưa vượt qua sự tàn khốc của thời gian. Dù lời nói của con người đều có thời điểm, nhưng cuối cùng nó sẽ được đánh dấu ngày tháng trong sự hiện diện của cõi bất định.

Trong thời của Chúa Giê-su người Do-thái đã sử dụng hai ngôn ngữ. Tiếng Hê-bơ-rơ chỉ được dùng trong đền thờ và nghiên cứu các nguyên bản Kinh Thánh. Tiếng A-ram là ngôn ngữ để sử dụng hàng ngày trong gia đình và ngoài

chợ búa. Chúa Giê-su đã đem đến những lời thánh, kín giấu và quyền năng của Đức Chúa Trời cho những con người ở ngoài đường, gia đình và chợ búa. Nhưng Ngài không để cái thánh thiện bị xem như là cái tầm thường, dẫu Ngài đối xử với những con người bình thường như là người thánh.

Trong nỗ lực trở thành mọi sự cho mọi người, chúng ta có để lời của chúng ta trở nên tầm thường hay trần tục và làm giảm đi sức nặng đời đời của lời thánh? Cho phép tôi lấy bản thân mình làm thí dụ. Trong nhiều năm tôi hay bảo thính giả của tôi là hãy bỏ đi những vết tích của quá khứ bởi vì với Đức Chúa Trời “quá khứ của bạn không phải là tương lai của bạn.”

Đó là một cụm từ mà Chúa đã ban cho tôi năm 1994 đang khi cầu nguyện. Đó là câu mà những người tham dự thường hay nhớ như là một cụm từ đáng nhớ. Quả đúng như vậy, câu nói này có thời hạn sử dụng. Nó có quyền năng biến đổi khi được công bố kèm theo những câu Kinh Thánh hỗ trợ nó. “Quá khứ của bạn không phải là tương lai của bạn” là một phiên bản “nén” của câu Phi-líp 3:13-14.

Nhưng tôi làm một điều: quên những sự nằm đằng sau và nhắm tới những sự đằng trước, tôi nhắm mục đích mà chạy để giết giải về sự kêu gọi từ trên của Đức Chúa Trời trong Chúa Giê-su Christ.

Những gì tôi đã nói trước đó là *đúng* nhưng nó sử dụng ít quyền năng hơn lẽ thật. Tiếng lóng sao chép lẽ thật đánh mất đi quyền năng nguyên bản của nó. Chúng ta không thể sống nhờ vào những lời vô quyền năng, cho rằng những lời Kinh Thánh không còn cần thiết trong bài giảng của chúng ta nữa. Chúng ta sẽ thấy lúc nào cũng thiếu kém khi chúng ta tìm kiếm để nói đúng Kinh Thánh nhưng lại không có câu Thánh Kinh nào kèm theo.

Những câu nói hay rất dễ nhớ bởi vì nó nhớ . . . rất dễ. Trong thời đại này khi mà phương tiện truyền thông

được kết nối mạnh mẽ, nếu câu nói đủ súc tích, nó có thể đi khắp hoàn cầu chỉ trong giây phút. Nhưng nó để lại gì phía sau? Facebook và Twitter có quyền năng biến đổi hay không? Tôi hy vọng thế, bởi vì nhiều triệu người đang dành rất nhiều thời gian trong vòng ảnh hưởng của chúng. Tôi cầu nguyện để nó không sản sinh ra một thế hệ khôn mà dại, thứ gì cũng biết nhưng không biết thứ gì cả.

Tại sao chúng ta lại nghĩ lời mời gọi để “Selah” (hãy yên lặng và đầy lòng thán phục) được chèn thường xuyên trong suốt sách Thi Thiên? Việc ngừng lại làm cho lời thánh có thời gian để chọc thủng bất cứ lĩnh vực tư tưởng tối tăm nào qua vẻ rục rờ đời đời của nó. Nơi nào không có tiếng của Đức Thánh Linh, nơi đó không có sự cáo trách tội lỗi và cuối cùng chẳng có lời khuyên khôn ngoan nào.

Tôi thắc mắc những từ gì chúng ta đã nói đưa chúng ta đến thực tại trong hiện tại. William Booth, người sáng lập hội Cứu Thế Quân (Salvation Army), đã được phỏng vấn và được hỏi mối bận tâm của ông dành cho hội thánh trong thế kỷ tiếp theo là gì. Đây là những gì ông nói:

Để trả lời câu hỏi của quý vị, tôi xét thấy những mối nguy chính mà chúng ta sẽ đối đầu trong thế kỷ tới sẽ là tôn giáo mà không có Đức Thánh Linh, Cơ Đốc Giáo mà không có Đấng Christ, sự tha thứ mà không có sự ăn năn, sự cứu rỗi mà không có sự tái sinh, chính trị mà không có Đức Chúa Trời và thiên đàng mà không có địa ngục.

Khi tôi đọc những lời cảnh báo mang tính tiên tri này, tim tôi bị “đâm thủng” như thể là bị gươm đâm. Tôi không đau đớn vì những lỗi lầm của người khác nhưng vì lỗi lầm của chính tôi. Giờ không phải là lúc để “phân chia nhóm nhánh” và chỉ tay chỉ trích. Tình trạng của hội thánh Chúa đang hấp hối.

Nếu những gì chúng ta đã công bố trong vài thập kỷ qua tạo ra thực tại hiện tại này, chúng ta hãy tập trung xây dựng một ngôi nhà được trên vàng đá là Lời Đức Chúa Trời.

Lưới bừa bãi như gươm đâm quàng chém bậy, lưới ngõoôi khoan ngoan laïi chữa lành. (Châm Ngôn 12:18)

Chúng ta hãy công bố sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời và xem sự chữa lành bắt đầu.

Những Lời Cảnh Báo

Nhiều thứ trong xảy đến với cái “mác” cảnh báo, và lời nói chắc chắn cũng xuất hiện với những lời cảnh trọng. *Cảnh báo*: sống và chết nằm ở sức mạnh của lời nói của bạn. *Cảnh báo*: hãy chậm nói. *Cảnh báo*: các tư tưởng và lời tạo ra thực tại của bạn.

Hãy canh chừng các tư tưởng, chúng sẽ trở thành lời nói. Hãy canh chừng lời nói, chúng sẽ trở thành hành động. Hãy canh chừng hành động, chúng sẽ trở thành thói quen. Hãy canh chừng thói quen, chúng sẽ trở thành một nhân cách. Hãy canh chừng nhân cách; chúng sẽ trở thành định mệnh.

-Vô Danh

Dù câu trích này rất hay, nhưng nó khiến chúng ta sống liên tục trong trạng thái canh chừng tư tưởng, lời nói, hành động và thói quen của mình! Tiến trình này là đúng, nhưng chúng ta không cần phải sống trong “đồn cảnh sát” nơi mà mọi ý tưởng của bạn liên tục bị tra tấn. Thay vào đó, Chúa mời gọi chúng ta đổi các tư tưởng của chúng ta và lấy tư tưởng của Ngài, là điều dễ dàng hơn cho chúng ta rất nhiều thay vì phải tự mình mài mòn.

“Vì ý tưởng Ta chẳng phải ý tưởng các người, đường lối các người chẳng phải đường lối Ta”, Chúa phán. “Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, đường lối Ta cao hơn đường lối các người, và ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các người cũng bấy nhiêu. Vì như mưa và tuyết từ trời rơi

xuống đất, và không trở lại cho đến khi gọi nhuần đất, khiến cây cối đâm chồi nảy lộc, ban giống cho người gieo, ban bánh cho người ăn thể nào, thì lời của Ta cũng vậy; những lời đã ra từ miệng Ta sẽ chẳng trở về không, nhưng chúng sẽ làm xong mọi điều Ta muốn, và hoàn tất những gì Ta sai khiến chúng. (Ê-sai 55:8-11)

Khi chúng ta đọc Lời Ngài, nó đổi mới tâm trí chúng ta. Khi tâm trí chúng ta được đổi mới, các tư tưởng của chúng ta thay đổi. Sự thay đổi trong lối suy nghĩ của chúng ta sản sinh một sự thay đổi trong những gì mình nói về bản thân, về thế giới và về những người khác. Sự thay đổi trong ngôn ngữ của chúng ta sản sinh ra một sự thay đổi trong các hành động của chúng ta và kết nối chúng ta với các mục đích của thiên đàng dành cho trái đất này. Những lời của chúng ta bắt đầu vang vọng lại ý muốn của Cha chúng ta trên thiên đàng, và vườn nho bắt đầu đâm hoa nảy lộc.

Lời hằng sống của Đức Chúa Trời là nguồn gốc của tất cả những lẽ thật quyền năng, có khả năng biến đổi. Xét cho cùng, Lẽ Thật không phải là một lý thuyết để tranh cãi; Ngài là Ngôi Lời được trở nên xác thịt - tức Chúa Giê-su.

Đức Chúa Giê-su nói với ông, “Ta là con đường, chân lý và sự sống. Không ai đến cùng Cha mà không qua Ta.” (Giăng 14:6)

Có một sự khác biệt rất lớn giữa việc Ngài nói lẽ thật và Ngài là lẽ thật. Chúng ta phải làm theo tấm gương của Ngài, tấm gương sống lẽ thật. Ngài là lẽ thật bất biến, bởi vì Ngài sống đời đời! Một đàng thì nó khích lệ bạn ở hiện tại, đàng kia nó biến đổi bạn bằng ánh sáng và sức đẩy của nó.

Câu nói hay của tôi – “Quá khứ của bạn không phải là tương lai của bạn!” – có thể được ví sánh với một cánh cửa hé mở; Lời Ngài là một cánh cổng mở toang. Lẽ thật

của Đức Chúa Trời có quyền năng để biệt riêng bạn ra và mặc lấy sự sáng cho bạn. Thật là tuyệt vời vì Cha chúng ta không chỉ ban cho chúng ta một ngôn ngữ nhưng còn ban Chúa Giê-su, tấm gương về cách chúng ta sống và làm theo những gì mình nói.

Vì thế Đức Chúa Giê-su cất tiếng nói với họ, “Quả thật, quả thật, Ta nói với các ngươi, Con chẳng tự mình làm việc gì nếu chẳng thấy Cha làm, vì Cha làm sao, Con làm vậy. (Giăng 5:19)

Lời Ngài không chỉ sống động...lời ấy là ý muốn của Ngài. Làm sao tôi có thể nói điều này? Bởi vì Chúa Giê-su đã bày tỏ ý muốn của Chúa Cha, và Ngài là Lời Đức Chúa Trời được thể hiện trong con người xác thịt.

Cho nên, khi Đấng Christ đến trong thế gian, Ngài phán,

“Chúa không muốn con vật hiến tế và lễ vật, nhưng Chúa đã chuẩn bị một thân thể cho con. Của lễ toàn thiêu và của lễ chuộc tội, Chúa đã chẳng vui lòng. Bấy giờ con nói, “Lạy Đức Chúa Trời, này, con đến-trong sách có viết về con-để thực hiện ý muốn của Ngài.” (Hê-bơ-rơ 10:5-7)

Câu hỏi dấy lên -ở trong cuộn sách đó điều gì đã được viết về chúng ta? Theo Công Vụ 2, các con gái của Đức Chúa Trời sẽ là một phần của những kỳ công được thiên đàng hà hơi này: chúng ta sẽ đồng nói tiên tri với các con trai của Ngài khi chúng ta kinh nghiệm sự tuôn đổ của Thánh Linh Chúa. Chúng ta sẽ phục vụ Ngài ở bầu trời kì diệu đang khi chúng ta bước đi trên đất và được đầy dẫy các dấu lạ của Ngài. Trong thời của chúng ta tất cả những ai kêu cầu danh Chúa sẽ được cứu (xem câu 17-21). Những lời hứa này tóm tắt ý muốn hào phóng của Ngài đối cùng chúng ta.

Bạn có muốn làm theo ý muốn của Ngài để tất cả những gì được viết về bạn sẽ là điều chúng ta ngắm xem không? Tôi tin là có. Chúng ta nắm lấy giây phút này và

đóng ấn phần này bằng lời cầu nguyện sau.

Lạy Cha thiên thượng,

Xin hãy ngắm xem con gái của Cha. Con đã đến để làm theo ý muốn của Cha. Nguyện tất cả những gì được viết về con, con sẽ nhận biết được trong cuộc đời của mình khi con nắm chắc Lời Ngài bằng cách công bố và thể hiện nó qua đời sống con. Trong Danh Giê-su, Amen.

9

Gươm Để Gặt Hái

Này Ta nói với các ngươi, hãy ngược mắt lên và nhìn vào cánh đồng. Kìa đồng lúa đã chín vàng, sẵn sàng để được gặt.

Giăng 4:35

Chỉ có một con dao (thanh gươm) quen thuộc với đất Bắc Mỹ, và theo đúng phong cách của Châu Mỹ, nó đa năng, với hơn hai mươi cách sử dụng. Những ứng dụng đa dạng của con dao này có thể được chia thành 4 phạm trù chính: dọn và bảo dưỡng những con đường mòn, thay đổi môi trường, thu hoạch mùa gặt và giết chết hay phòng thủ.

Đây là các mẫu về cách con dao phát cỏ có thể được sử dụng. Nó mở các con đường và duy trì các con đường mòn, băm phân trộn để chăm sóc khu vườn hay chặt bụi nhùi hay gỗ để nhóm lửa. Dao phát có thể phát quang một khu vực để làm chỗ cắm trại, tạo ra một lùm cây, và đa dạng hóa nơi sinh sống bằng cách dời đi bãi cỏ và phát quang bờ rào. Nó được biết đến với vai trò để tỉa cây và cắt tỉa những cành mọc không đúng hướng và thúc đẩy sự tăng trưởng trong tương lai; làm những cái sào, làm lều, làm hệ thống giàn giáo và xây dựng chỗ ở. Dao phát được sử dụng

để gặt lúa, thu hoạch mía, bắp, lúc mạch đen, hạt kê, lúa mạch, kiều mạch, yến mạch và cỏ khô cho gia súc, cũng như chặt và bửa quả dứa, quả hạch và nhiều nữa. Dao phát thật là lý tưởng để cắt hay thu hoạch thực vật trên mặt đất và để lại ụ rễ cho những lần thu hoạch trong tương lai.

Cuối cùng, đó là sức mạnh bảo vệ và giết chết. Dấu đó không phải là mục tiêu nguyên thủy, dao phát là một vũ khí ghê gớm để tự vệ, có khả năng phòng thủ khỏi kẻ tấn công và thú hoang và giết những con rắn độc. Nó cũng có thể được sử dụng để giết thú săn hay gia súc.

Ai biết... nào?

Dao phát có thể ví như là sự kết hợp của một con dao, rìu và thanh gươm, và bởi vì nó có rất nhiều ứng dụng nên thanh gươm này là một phần trong đời sống hằng ngày tại nhiều nơi trên thế giới. Nghiêm túc mà nói, với danh sách ứng dụng ấn tượng như vậy, tôi thắc mắc làm sao tôi có thể tồn tại lâu như vậy mà chẳng có một thanh gươm nào!

Trong những trang tiếp theo, tôi sẽ tập trung vào những gì có thể xảy ra khi chúng ta phát quang những lối đi, thay đổi môi trường và thu hoạch mùa màng. Bạn có thể tìm đường, tạo nơi trú ẩn và hưởng bông trái của công lao mình. Và, trên dọc đường, có thể bạn sẽ gặp rắn và bạn cần một cú ra tay chớp nhoáng.

Dọn Sạch Lối Đi Và Bảo Trì Lối Mòn

Không có điều gì soi sáng con đường thuộc linh nhiều đáng kể cho bằng Lời Đức Chúa Trời. Đạo qua toàn bộ sách Châm Ngôn, và bạn sẽ phát hiện rõ ràng điều gì trước bạn và điều gì sau bạn. Các lối đi không chỉ là một phương tiện để đi đến cuối cùng. Các lối đi và những cuộc hành trình đều có mục đích. Đôi khi việc đi đến nơi quá nhanh lại bất lợi. Thật là nguy hiểm khi đến nơi mà nhân cách của chúng ta không có trưởng thành hay còn nguyên vẹn. Nhân cách và sức mạnh thường đến khi chúng ta ở

trong tiến trình. Châm Ngôn 20:21 cảnh báo chúng ta rằng cái gì mà chúng ta có được cách nhanh chóng thì lúc cuối cùng không phải lúc nào cũng là phước lành.

Với đủ loại phương tiện đi lại, chúng ta đã không còn có liên hệ gì đến mục đích của con đường. Một cuộc sống giàu có và một mối quan hệ phong phú không được xây dựng bằng cách nhảy vọt từ điểm A tới điểm B càng nhanh càng tốt, mà bằng sự lượm lặt những bài học suốt cuộc hành trình.

Trong thời đại mà chúng ta chỉ bước bộ trên lề đường, đường đi nhỏ hơn những con đường đất hay những con đường tắt đi ngang qua khu rừng hay cánh đồng. Dầu trong những ngày tháng đã trôi qua, người ta hiểu rằng những con đường lộ thì vận chuyển con người còn các lối mòn kết nối họ. Buồn thay, chúng ta đã trở thành những con người đi từ nơi này đến nơi khác quá nhanh đến nỗi không thực hiện được sự dẫn đầu (chiếu sáng lối mòn) để kết nối với người khác. Và sự di chuyển theo chiều ngang trên trần gian này thường phải đánh đổi bằng lối mòn theo chiều đứng của chúng ta.

Không có gì là tình cờ khi một chiến lược mà La-mã đã sử dụng để xâm chiếm thế giới chính là việc xây dựng cầu đường. Điều này cho họ khả năng để di chuyển quân đội và xuất khẩu văn hóa của họ. Theo thiết kế, đường xá, cầu cống là trung lập, nhưng trong thời của La-mã, các lực lượng thù địch có thể sử dụng các con đường này dễ dàng như các đồng minh thân thiện có thể sử dụng. Trong thời của chúng ta những con đường kỹ thuật số bao quanh cả hoàn cầu. Internet và truyền thông xã hội được dùng như là những con đường và lối mòn thật sự. Nhưng những con đường truyền thông xã hội phải được trui rèn cực kỳ cẩn thận và không được sử dụng thay thế cho sự liên hệ (tương tác) cá nhân. Nhiều hôn nhân đã bị thỏa hiệp; người phối ngẫu nằm một mình trên giường trong khi người kia đang

dú tình cảm với người bạn mới gặp trên Internet. Ai là người đã không chơi với bạn bè mà không còn nói chuyện với nhau bởi vì họ không thể gác điện thoại sang một bên?

Mỗi ngày là một hành trình trôi theo thời gian. Chúng ta di chuyển qua dòng thời gian dẫu chúng ta chưa bao giờ rời nhà mình. Giống như thời gian, nghề nghiệp và định mệnh đều có lối đi, tình bạn cũng có chu kỳ, gia đình cũng có hành trình. Ngoài những thử thách của lối mòn, cũng cần phải giữ cho những gì đã được trui rèn được thông suốt. Điều này đảm bảo là những người khác sẽ không bị lạc lối hay trở nên bối rối vì sự sao lãng của chúng ta.

Chúng ta hãy đơn giản hóa vấn đề. Theo Thi Thiên và Châm Ngôn, chỉ có hai con đường trong dòng đời này mà thôi: một dẫn tới ánh sáng và sự sống và con đường kia dẫn tới bóng tối và sự chết. Không có con đường dung hòa. Sự chọn lựa dường như rõ ràng...chọn con đường của Chúa để đến sự sáng và sự sống. Nhưng có những mùa trong đời lúc mà chúng ta cần thêm ánh sáng để có thể chọn con đường đúng.

Thí dụ, trong thời trai trẻ, về tự nhiên đúng là chúng ta thiếu kinh nghiệm. Trong lúc đầu đốn, chúng ta có thể đánh mất tầm nhìn. Trong lúc tối tăm ngập tràn, chúng ta có thể lạc lối. Đôi lúc cửa vào chỉ được đánh dấu sơ sài hay hành trình chỉ được chiếu sáng mờ mờ, và nhu cầu cần thêm ánh sáng trở nên quá rõ ràng. Lấy sự khôn ngoan từ trước giả Thi Thiên, chúng ta học được, “Bước vào lời Ngài ban cho sự sáng, nó ban sự thông hiểu cho người đơn sơ” (Thi Thiên 119:130 - KJV).

Điều này có nghĩa là chúng ta không bị giới hạn bởi mức độ ánh sáng của môi trường. Khi Lời Chúa bước vào lòng chúng ta, nó không chỉ hướng dẫn tâm hồn chúng ta, nhưng còn cung cấp sự sáng nữa. Những gì là nguy hiểm trong bóng tối sẽ được phơi bày trong sự sáng.

Những Con Đường Mới Và Cũ

Hơn bao giờ hết Đức Chúa Trời đang bảo chúng ta hãy ban bằng để làm những lối đi mới và khai thông những đường mòn cũ. Vì dân sự của Đức Chúa Trời đã đi lang thang quá lâu trên xa lộ để đến sự thánh khiết (Xem Giê-rê-mi 18:15). Chúng ta cần Lời Ngài để đi con đường phía trước mặt chúng ta. Như một con dao phát dọn sạch những lối mòn nơi hoang dã thì thanh gươm là Lời Chúa có quyền năng để cắt đứt những gì vương mắc chúng ta.

**Hơn bao giờ
hết Đức Chúa
Trời đang bảo
chúng ta luyện
những lối mòn
mới và tái
thông những
đường mòn
thượng cổ**

Điều này có nghĩa là chúng ta có thể được dẫn đi trên những con đường mòn mà lúc đầu trông có vẻ khó khăn hơn nhiều, nhưng chúng ta có thể sử dụng Lời Chúa để dọn sạch và chiếu sáng các bước khi chúng ta. Nếu bạn là một Cơ Đốc Nhân, kẻ thù không thể ngăn cản lối đi của bạn vào sự cứu rỗi, nhưng nó sẽ làm việc cật lực để khiến bạn đi trạch hương. Sự sáng của Lời Chúa ban cho sự sáng suốt, có khả năng..

giải thoát con khỏi đường lối gian tà,
cùng cứu con khỏi kẻ nói những lời xảo quyệt, tức
những kẻ bỏ cá đường ngay nẻo chánh,
để bước vào những đường bất hảo tối tăm;
ấy là những kẻ ham thích điều gian ác, lấy làm vui
trong xảo quyệt gian tà.

Đường của chúng là những đường lươn lẹo;
lối chúng đi luôn cong queo. (Châm Ngôn 2:12-15)

Từ những câu này, chúng ta biết những lời nói gian ác cuối cùng dẫn đến những đường lối gian tà và cong queo, và những con đường này rốt cuộc sẽ tách bạn ra khỏi con đường sự sống. Câu Kinh Thánh này cho thấy ba điều:

tội ác có một lối đi, một con đường và một ngôn ngữ. Cho nên thật là hợp lý cho rằng sự công chính cũng có một lối đi, một con đường và một ngôn ngữ (và tất nhiên là bạn biết rồi!)

Từ ngữ con đường nói về phương pháp, phong tục, thể cách, kỹ thuật, chiến thuật, phong cách hay kiểu cách. Tiêu biểu cho các phương pháp hay cách thức của tội ác bao gồm sự kiêu ngạo, bất tuân, ô nhục, vu khống, gian ác, nói dối, dâm dục, ngoại tình, thờ hình tượng, thù hận, ganh ghét, ghen tỵ, thịnh nộ và phù phép.

Chữ lối đi khác với con đường bởi vì con đường là cách bạn đi lại, còn lối đi là chỗ bạn hướng tới. Con đường dẫn bạn tới một nơi nào đó có thể phân bổ từ việc đi bộ cho đến đi máy bay, trong khi lối đi lại có thể là từ hướng tây sang hướng đông. Xét theo mạch văn Kinh Thánh, cách đi trên con đường công chính đó là nói ra lẽ thật thay vì nói dối.

Động lực thứ ba trong câu này là ngôn ngữ. Dù chúng ta có nhận ra hay không, những gì chúng ta nói sẽ quyết định cả phương thức đi lại lẫn điểm đến của chúng ta. Ngôn ngữ có quyền năng kết nối và vận chuyển chúng ta tới con đường và lối đi công chính cũng như lời nói của chúng ta có sức mạnh để tách chúng ta ra khỏi điều gian ác.

Nói tóm lại, cách thức sẽ miêu tả hành trình của bạn như thế nào, lối đi là lối mòn của bạn, và cả hai điều này thường được định đoạt bởi sức mạnh của những lời mà chúng ta nói ra. Ngôn ngữ hay chọn từ ngữ của chúng ta có sức mạnh để thiết lập lối đi cho cuộc đời chúng ta.

Nhưng điều gì xảy ra nếu bạn đang cố gắng tìm đường? Chuyện gì xảy ra nếu con đường cũ đã trở nên quá rộng hay bạn muốn duy trì một con đường để người khác có thể tìm thấy con đường của họ? Làm sao bạn định vị những con đường mòn này? Giả dụ như vậy, nhiều người đã lạc con đường của mình vì họ bị dẫn đi lạc. Chủ nghĩa luật

pháp đã làm nhục chí quá nhiều người, đẩy họ ra khỏi sự tin kính thật, đang khi con đường vô đạo đánh bẫy những ai đi trên cuộc hành trình bằng những đam mê dâm dục và tham dục. Thật là vô lý khi lại dẫm chân lên chính những con đường đã từng chẳng đưa ai tới đâu cả. Chúng ta có cơ hội để bước đi trên con đường mới và sống (xem Hê-bơ-rơ 10:20).

*Đừng đi tới chỗ nào mà đã con đường dẫn bạn đi,
hãy đi đến chỗ nào chưa có lối đi và để dấu vết cho
hậu thế.*

-Ralph Waldo Emerson

Tôi không có ý nói điều này nghe mâu thuẫn quá, nhưng đôi khi con đường công chính đòi hỏi một sự tiếp cận khác thường. Chúa Giê-su không bao giờ trệch khỏi con đường công chính, nhưng Ngài thật sự là một người tiên phong mở đường. Ngài đã giao sứ mạng cho những ai đi theo Ngài làm điều tương tự khi Ngài sai các môn đồ đi khắp đất để môn đồ hóa các nước. Trước thập tự giá, mọi con đường đến sự cứu rỗi đều dẫn tới đền thờ tại Giê-ru-sa-lem. Sau sự phục sinh vinh hiển của Ngài, đời Gô-gô-tha đã trở thành trung tâm cho các đền thờ làm bằng thịt và huyết khắp mặt đất. Cả Martin Luther và Mẹ Teresa đã từ bỏ một con đường mong đợi hầu để lại một con đường mòn cho người khác.

Cách bạn rời một con đường cũng là cách bạn trở lại con đường ấy-bạn chờ đợi sự hướng dẫn của Chúa, sau đó đi đến nơi Ngài dẫn dắt cả trong lời nói lẫn việc làm. Chúng ta đọc Lời của Ngài, suy gẫm các đường lối Ngài và nói ngôn ngữ của Ngài, và những gì chúng ta tìm kiếm sẽ mở ra trước mặt chúng ta. Qua quyền năng của Lời Ngài, Ngài đã mở một con đường ở nơi dường như không có

lối đi. Đức Chúa Trời của chúng ta biết cách định hướng trong một vùng rộng lớn, không có đường xá ngay ở sa mạc cát nóng hay biển cả mênh mông.

Xin đem con ra khỏi con đường giả dối, và đủ lòng thương ban cho luật pháp của Ngài. Con đã chọn con đường chân thật; con quyết để mạng lệnh Ngài hằng ở trước mặt con. Con bám chặt vào các chứng ngôn Ngài; Chúa ôi, xin đừng để con bị hổ thẹn, con sẽ chạy theo con đường các điều răn Ngài chỉ dạy, cầu xin Ngài khai tâm mở trí con. (Thi Thiên 119:29-32)

Thay Đổi Môi Trường

Một chức năng khác của dao phát là khả năng hình thành một môi trường mới.

Nhiều năm trước tôi và John đã xây một ngôi nhà ở giữa lô đất có cây rậm rạp tại Florida. Khi người ta ủi và dọn dẹp lô đất, tất cả các loài gặm nhấm, thú cưng, rắn và bọ cạp từ khu vực của chúng tôi đã dồn lên các sườn núi. Chúng tôi mở ra địa điểm cho ngôi nhà và bãi cỏ bằng cách thay đổi môi trường gần đó, nhưng điều này không có nghĩa người dân trước đây ở khu vực chúng tôi đã đi xa... họ đã được thay thế.

Sau khi ác quỷ đã dùng mọi cách để cám dỗ Ngài, nó rời bỏ Ngài, chờ một cơ hội khác. Đức Chúa Giê-su trở về miền Ga-li-lê trong quyền năng của Đức Thánh Linh. Danh tiếng Ngài được đồn ra khắp miền phụ cận. (Luca 4:13-14)

Chúa Giê-su không chỉ kiêng ăn trong đồng vắng, nhưng Ngài đã đối diện với Satan. Ngài có mệt nhưng cạn kiệt. Ngài trở về và được đầy dẫy quyền năng của Đức Thánh Linh. Kiêng ăn còn hơn là không ăn. Đó là thời gian chúng ta quyết định điều gì là quan trọng và có tiếng nói trong cuộc đời chúng ta. Chúng ta làm ra mình trống rỗng để Ngài có thể đầy dẫy chúng ta.

Đôi khi bạn cần phải thay đổi môi trường triệt để-tất tìvì của bạn, không vào mạng Internet và cúp điện thoại. Khi tất cả những tiếng nói này bị câm nín, bạn cũng có cơ hội để yên tĩnh. Tuy nhiên, đây không phải là một lời mời để bạn suy gẫm về sự khải thị sâu hơn về bạn nhưng để kinh nghiệm một sự khải thị sâu nhiệm hơn về Ngài.

Người nào ở nơi kín đáo của Đấng Tối Cao, sẽ được hằng ở dưới bóng của Đấng Toàn Năng. Tôi thưa với Chúa rằng, “Ngài là nơi ẩn náu của con và là thành trì của con; Ngài là Đức Chúa Trời của con; con tin cậy Ngài.” (Thi Thiên 91:1-2)

Bạn có thể nhìn cuộc sống của mình tương tự như thế. Khi Chúa Giê-su bước vào và dọn sạch ngôi nhà cuộc đời bạn, kẻ thù không có biến mất, nó chỉ ân núp đầu đó. Nó không có đi khỏi; nó chỉ khuất tầm nhìn thôi, tìm kiếm một cơ hội để tái vũng lập mình. Để tránh một sự tái xâm chiếm gây hại, bạn phải vũng lập chắc chắn một lối sống và một môi trường mới. Hãy lắng nghe đường lối mà Đức Chúa Trời đã hướng dẫn Y-sơ-ra-ên đi tới khi họ bước vào môi trường là Xứ Hứa.

Hãy làm những điều ngay thẳng và tốt đẹp trước mặt Chúa, hầu cho anh chị em được phước và có thể vào nhận lấy xứ sở tốt đẹp mà Chúa đã thề với tổ tiên anh chị em sẽ ban cho anh chị em. Chúa sẽ đuổi tất cả quân thù của anh chị em bỏ xứ ra đi trước mặt anh chị em, như Ngài đã hứa. (Phục Truyền 6:18-19)

Chúa chúng ta xua tan sự chống đối và ban cho chúng ta nhiệm vụ là chiếm hữu xứ. Điều ác được thắng hay bị thay thế bởi điều thiện, như bóng tối bị thay thế bằng ánh sáng vậy. Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế của thế giới, việc nắm lấy Phức âm này và xâm chiếm cũng như chiếm hữu quả đất của chúng ta bằng tình yêu thương của Ngài đều tùy thuộc vào chúng ta.

Này, Ta ban cho các ngươi quyền năng để giày đạp

rắn độc, bò cạp, và mọi quyền lực của kẻ thù, không gì sẽ làm hại các ngươi. Tuy nhiên, đừng vui mừng vì điều ấy, tức các tà linh chịu khuất phục trước các ngươi, nhưng hãy vui mừng vì tên các ngươi đã được ghi trên thiên đàng.” (Luca 10:19-20)

Rất thường câu này đã được dùng để giải thích việc “bắt rắn” để chứng minh thẩm quyền thuộc linh của một người. Sự thực hành này là kiêu ngạo, ngu xuẩn và dẫn tới mất mạng. Chúng ta không cần phải để rắn quấn vào mình cũng như không cần quấn mình trong quyền lực của kẻ thù nữa. Chúng ta có thẩm quyền để giày đạp, chứ không phải giỡn với rắn! Chúng ta phải đề bẹp chứ không phải âu yếm.

Thu Hoạch Mùa Gặt

Trong thời gian mùa gặt, các con đường phải được dọn dẹp và bảo trì để những con gặt có thể đến cánh đồng.

Các người chẳng nói rằng, “Còn bốn tháng nữa là đến mùa gặt” sao? Nay, Ta nói với các ngươi, hãy ngược mắt lên và nhìn vào cánh đồng. Kìa đồng lúa đã chín vàng, sẵn sàng để được gặt. Người đi gặt lãnh tiền công và thu hoa lợi vào sự sống đời đời, để cả người gieo và người gặt đều vui mừng. Rồi đây câu tục ngữ ‘Người này gieo, kẻ khác gặt’ là đúng. Ta sai các ngươi đến gặt nơi các ngươi không tốn công sức làm việc. Người khác đã lao công vất vả, và các ngươi vào gặt lấy công lao của họ.” (Giăng 4:35-38)

Mùa gặt là một khoảng thời gian khẩn cấp ngắn ngủi, và tất cả những gì chúng ta nắm trong tay mình phải được sử dụng cho nhiều mục đích. Thời đại của chúng ta có thể được ví sánh như thời của Nê-hê-mi khi ông vừa bảo vệ vừa xây thành. Tương tự, chúng ta bảo vệ khi chúng ta thu hoạch mùa gặt.

“Hãy rao báo điều này giữa các dân, và hãy chuẩn bị chiến tranh.” Hãy động viên tinh thần các chiến sĩ. Hãy

kéo toàn bộ quân đội đến gần, hãy để chúng xông lên. Hãy biến các lưỡi cày thành các lưỡi gươm. Hãy rèn các lưỡi liềm thành các lưỡi giáo; hãy để những kẻ yếu đuối nói rằng, ‘Ta là dũng sĩ.’ (Giô-ên 3:9-10)

Thường những người không tham gia mùa gặt sẽ cố gắng tìm sự tranh cạnh từ những người tham gia. Những sự tranh cạnh đã là một nan đề từ khi Cain và A-bên đánh nhau để xem Chúa ủng hộ ai. Sự tranh tài có chỗ tại Olympic nhưng không có chỗ trong nhà Chúa. Chúa Giê-su và Giăng báp-tít là những người đồng công, họ không đọ sức với nhau. Họ hiểu rằng những gì mình làm là quan trọng hơn sự nổi tiếng của mình.

Khi Chúa Giê-su xuất hiện tại bờ sông Giô-đanh, Giăng báp-tít kêu lớn tiếng và hướng dẫn dân Giu-đe về con đường ăn năn qua phép báp-tem và sự xưng tội. Khi Chúa Giê-su đi ra để được Giăng làm báp-tem, Giăng đã biện bạch (xem Ma-thi-ơ 3:13-15). Giăng hiểu ông chỉ là sứ giả và Chúa Giê-su là Đấng đã được báo trước. Khi hai người quy phục tiến trình này, các tầng trời đã mở ra, người ta nghe tiếng của Đức Chúa Trời và Chúa Giê-su được công bố là Con của Đức Chúa Trời (xem câu 16-17).

Sau khi Chúa Giê-su ở 40 ngày trong đồng vắng, Ngài và các môn đồ bắt đầu làm phép báp-tem cùng với Giăng và các môn đồ của ông. Người Pha-ri-si và Sa-đu-sê đi ra xem và giữ điểm số.

Khi Chúa được báo rằng người Pha-ri-si đã nghe đồn, “Đức Chúa Giê-su đã thu nhận môn đồ và làm báp-tem nhiều hơn giăng,” (thật ra, không phải chính Đức Chúa Giê-su làm phép báp-tem, nhưng các môn đồ Ngài làm). Ngài rời miền Giu-đe và trở lại miền Ga-li-lê. (Giăng 4:1-3)

Trong lúc mùa gặt thà bỏ cánh đồng hơn là để những ai không thuộc dưới thẩm quyền của Chúa của mùa gặt khiến bạn trở thành người tranh cạnh.

Chúa Giê-su đã quyết định trở lại miền Ga-li-lê và

Ngài phát hiện một cánh đồng đã chín vàng trên đường đi! Bị kiệt sức và khát nước, Chúa Giê-su đã dừng lại bên một giếng nước nơi một người phụ nữ chung chạ thấy Ngài khi bà đi lấy nước. Sau đó lời chứng của bà đã mở toang thành Sa-ma-ri tên là Si-kha. (xem câu 4-30)

Sự thật về đấu
kiếm trong đấu
kiếm, giữ đội hình
là thiết yếu. Nếu
không, các đồng
minh sẽ gặp nguy
hiểm từ lẫn nhau,
bởi vì họ đang
chiến đấu trong
phạm vi hẹp.

Khi các lãnh đạo tôn giáo không thể khiến Giăng và Chúa Giê-su tranh cạnh với nhau, họ tự đặt mình là những người tranh cạnh giữa vòng dân chúng. Sự tranh giành và tranh tài luôn luôn nỗ lực đặt con người vào vị trí mà họ buộc phải nghiêng về nhóm này hay nhóm kia.

Giăng là người đi trước, ông hiểu được thời kỳ và mục đích của mình.

Những người đi trước không phân chia cánh đồng. Giống như ông, chúng ta nên loan báo về Đấng sẽ đến.

Tiêu Diệt hay Phòng Thủ

Khi môi trường được thay đổi và những con đường mòn được chia cắt thành những đồng vắng trước đây, thì thường rấn sẽ xuất hiện. Nếu chúng ta thấy ma quỷ được phơi bày, chúng ta không xử lý nó bằng sức mạnh của chúng ta. Chúng ta kết liễu nó bằng dao phát là Lời Chúa...*như có lời chép rằng!* Chính các hành động chiếm xứ và giải phóng dân chúng chính là giày đạp lên rấn và bò cạp.

Nói thêm về việc đồng vắng và bất cứ môi trường nào mà có quá nhiều tán lá, những cánh đồng thường là nơi trú ẩn cho những con rấn độc. Những thân cây lúa cao che

đậy hang ổ và giấu kín các cử động của chúng.

Bạn có thể nói rằng mùa gặt là sự kết hợp giữa thay đổi môi trường và tạo ra những con đường. Những con gặt làm việc để tách hạt ngũ cốc trên luống phía trước mặt họ, trong khi đó những con gặt theo sau nhặt số thóc rớt. Khi một con thú dữ xuất hiện trên cánh đồng và đe dọa cả con gặt lẫn mùa gặt, người ta phải giết nó. Công việc này dành cho con gặt, không phải là người gom lúa, bởi vì bạn không thể chiến đấu nếu không rảnh tay. Điều này có nghĩa việc thu hoạch nhanh gọn sẽ trở thành công cụ để tự vệ. Ngay cả khi con rắn không ở tư thế tấn công, nó cũng phải bị loại bỏ.

Đừng bao giờ phớt lờ hay không thông báo mỗi nguy nào ảnh hưởng cánh đồng của người khác mà đang khi gặt hái bạn phát hiện ra được. Nếu bạn thấy, hãy xử lý nó. Nếu bạn không được trang bị để xử lý, thì hãy cảnh báo người khác là có một con rắn ở trên cánh đồng.

Cho nên chúng ta hãy mang Lời Đức Chúa Trời giống như một con dao phát quay lại cánh đồng và dọn sạch con đường trước mặt chúng ta, thay đổi môi trường thành một môi trường dẫn tới mùa gặt, và xử lý bất cứ con rắn nào chần chừ cản con đường của chúng ta.

Lạy Cha thiên thượng,

Hãy dẫn dắt đường lối con bằng ánh sáng của Lời Ngài, và dạy dỗ con theo những đường lối để con có thể để lại một con đường mòn mà để lại dấu vết rõ ràng cho người khác. Con muốn sử dụng Lời Ngài để tạo ra các môi trường thúc đẩy người khác nhân cấp lên. Con chọn giữ tấm lòng mình để con không nhầm lẫn người đồng công là kẻ tranh giành. Xin mở mắt con để con thấy những cơ hội đồng xung quanh cuộc đời con đang chín vàng và sẵn sàng cho mùa gặt. Trong Danh Giê-su, Amen.

10

Gương SỰ SÁNG

Bây giờ chúng ta thấy không rõ như nhìn vào tấm gương mờ, nhưng khi ấy chúng ta sẽ thấy rõ như mặt đối mặt. Bây giờ chúng ta hiểu biết chỉ có hạn, nhưng khi ấy tôi sẽ biết tận tường.

-1Cô-rinh-tô 13:12

Trong thế giới thực, thanh gương sáng không tồn tại ngoại trừ dưới hình thức là tia la-de. Tuy nhiên, trong vũ trụ *chiến tranh các vì sao*, có một hình ảnh thuộc về tương lai mà tôi muốn vay mượn- lưỡi kiếm cong chói sáng. Vũ khí này khai phóng những gì nó soi sáng.

Chúa Giê-su là sự sáng của chúng ta ở phía cuối đường hầm dài và tối tăm, và khi chúng ta thấy Ngài, chúng ta sẽ giống như Ngài.

Lợi thế của chúng ta từ lĩnh vực giới hạn trên đất tạm này thì mờ ảo, giới hạn và xa xôi, nhưng khi sự đời đời nuốt lấy thời gian, chúng ta sẽ thấy đầy đủ, mặt đối mặt, trong một vương quốc không có bóng sự tối tăm. Có nghĩa bây giờ chúng ta không thể thấy hết bức tranh. Tuy nhiên có một nhu cầu chưa từng có đây đó là chúng ta cần hiểu rõ hay phân biệt rõ những gì chúng ta là chính xác.

Như tục ngữ có câu “Thấy vậy mà không phải vậy”,

vì vậy chúng ta cần gương của sự sáng và phân biệt. Tôi khám phá được nhiều hơn khi mắt tôi mở to ra thay vì chỉ liếc nhìn. Thường những điều mà tôi thấy khi tôi không bị ám ảnh bởi những gì thấy trước mắt lại chính là điều đúng nhất.

Chúng ta đang sống trong một thời kỳ được thai nghén bởi lòng mong đợi và lời cảnh báo.

Chúng ta sống trong thời điểm sự sáng được nêu bật lên nhờ bóng tối bao trùm. Suốt cả Tân Ước các tín hữu được cảnh báo rằng những ngày cuối cùng của đất sẽ sinh ra một môi trường đầy dẫy tội phạm, tà giáo và mọi thứ lừa dối. Phao-lô đã miêu tả thời đại của chúng ta cho Ti-mô-thê như thế này:

Con phải biết điều này; trong những ngày cuối cùng sẽ có những thời khó khăn, vì người ta sẽ vị kỷ, tham tiền, khoe khoang, kêu ngạo, phạm thượng, không vâng lời cha mẹ, vô ơn bạc nghĩa, bất kính, không có tình người, cố chấp, vu khống, buông tuồng, hung dữ, ghét điều tốt, phản bội, ngang bướng, tự phụ, ham vui thú thế gian hơn yêu mến Đức Chúa Trời, bề ngoài giữ hình thức của sự tin kính đạo đức nhưng trong lòng chối bỏ quyền năng của sự tin kính đạo đức ấy, con hãy tránh xa những kẻ như thế! (2 Ti-mô-thê 3:1-5)

Nếu Ti-mô-thê cần biết về tình trạng của chúng ta hai ngàn năm trước, thì chúng ta lại càng cần một sự nhận thức gia tăng về thời đại của chúng ta hơn là đường nào phải không? Để ý Phao-lô không nói những sự khó khăn của chúng ta sẽ do sự sụp đổ của nền kinh tế, động đất và chiến tranh. Tình trạng của quả đất, các quốc gia hay các ngân hàng không phải làm cho thời đại của chúng ta căng thẳng. Sự tranh chiến của chúng ta phát sinh từ tình trạng tối tăm của lòng người.

Được lồng vào suốt cả Kinh Thánh Tân Ước là những lời cảnh báo để chúng ta *cảnh giác, để ý, canh chừng,*

canh giữ, tỉnh thức và để ý cẩn thận Lời Chúa và giáo lý của chúng ta. Chúng ta không chỉ được cảnh báo để chống lại các giáo sư giả; chúng ta được cảnh báo về những mối nguy hiểm của sự tự lừa dối.

Nhưng việc sống liên tục trong sợ hãi của sự lừa dối sẽ dẫn bạn đến con đường sai trật. Sống trong sợ hãi dẫn tới những quyết định tồi tệ, bởi vì sợ đưa ra lời khuyên kinh khủng (trừ khi có sự kính sợ Chúa). Đức Chúa Trời không bao giờ ban cho bạn linh sợ hãi. Ngài đã ban cho bạn “linh của... quyền năng, tình yêu thương và tâm trí tỉnh táo” (2Ti-mô-thê 1:7). Món quà thuộc linh này chính xác có ba phẩm chất mà bạn sẽ cần để bước đi trong ơn phân biệt và vận dụng Lời Đức Chúa Trời một cách phù hợp.

Lời Chúa là ngọn đèn chiếu sáng đường lối chúng ta đang khi nó phán xét các hành động của chúng ta cũng như dò xét lòng chúng ta. Không có sự sáng của Lời Chúa, tất cả chúng ta sẽ chạy lòng vòng trong bóng tối, sợ những gì mình không thể thấy.

Sự giải thích của lời Ngài ban sự sáng, nó ban sự hiểu biết cho người đơn sơ. (Thi Thiên 119:130)

Tôi thích hình ảnh được ghi lại ở tại đây. Khi chúng ta phơi bày hay dàn trải Lời Chúa ra như mở một tờ bản đồ kho báu, chúng ta có tầm nhìn và sự hiểu biết. Các bản dịch Kinh Thánh khác dịch cụm từ “giải thích” này là “Mở toang ra,” “Sự dạy dỗ,” hay “Cửa vào.”

Không có sự hiểu biết về Lời Chúa, rất dễ nhầm lẫn một kẻ thù là bạn và quá khứ của ai đó thành tương lai của họ, bởi vì vương quốc tối tăm sẽ làm méo mó tầm nhìn của chúng ta. Nhưng khi sự sáng được chiếu vào hoàn cảnh, bạn sẽ thấy điều gì là thật ngay phía trước bạn.

Vì Lời Đức Chúa Trời là sống và linh nghiệm, sắc bén hơn mọi gươm hai lưỡi, xuyên thấu vào đến nỗi có thể chia hồn và linh, cốt, tủy, phân biệt những tư tưởng và ý định trong lòng. (Ê-sai 48:12)

Chính vì vậy, sự trui rèn của chúng ta phải đi sâu hơn những gì chúng ta có thể thấy. Điều này có nghĩa là phần cốt lõi của chúng ta phải được làm cho mạnh mẽ. Vậy thì có ích lợi gì khi mà dùng đôi tay mạnh khỏe cầm thanh gươm để kê cổ của người bạn và dùng đôi chân khỏe mạnh đá vào người đang bị thương? Chúng ta chẳng là gì nếu tấm lòng và tâm hồn của chúng ta không theo ý chúng ta, nếu chúng ta chỉ dùng sức của chúng ta mà thôi.

Khi tôi nghiên cứu nghệ thuật đấu kiếm. Tôi biết những tay kiếm giỏi thấy những gì đang diễn tiến. Một cách rõ ràng họ biết được động tác di chuyển tiếp theo của đối thủ và điều chỉnh tư thế để tấn công phản đòn. Trong những câu dưới đây Phao-lô viết cho hội thánh tại Cô-rinh-tô và bảo họ tái xác chứng tình yêu của họ dành cho một người anh em trước đó đã bị kỷ luật- “Để Satan không thừa cơ để đánh phá chúng ta, vì chúng ta không lạ gì mưu chước của nó.” (2Cô-rinh-tô 2:11)

Đặc Trưng Mưu Kế Của Satan

Các mưu kế của kẻ thù được tính toán để làm gì? Để tách chúng ta khỏi Đức Chúa Trời và khỏi nhau qua các chiến thuật cô lập: sự định tội, sự phán xét, sự xấu hổ và sự nghi ngờ. Chúng ta chống lại sự tấn công này bằng tình yêu thương, quyền năng và tâm trí tỉnh táo.

Trước tiên, *tình yêu thương*:

Điều tôi cầu nguyện là tình yêu của anh chị em mỗi ngày một gia tăng, để anh chị em có một kiến thức sâu sắc và những nhận xét chính xác. (Phi-líp 1:9)

Nơi nào tình yêu thương bị nẹt ngòi thì bóng tối lừa dối tràn lan; nơi nào tình yêu thương đâm hoa kết trái, sự tri thức và phân biệt gia tăng theo tỷ lệ cân xứng. Tôi có thể nói thật rằng chưa bao giờ có ai nói về sự tri thức và phân biệt cho cuộc đời tôi mà trước hết họ không yêu thương tôi.

Ai nói mình ở trong ánh sáng mà còn ghét anh chị em mình thì còn ở trong bóng tối cho đến bây giờ. Ai yêu thương anh chị em mình thì ở trong ánh sáng, và nơi người ấy không có điều chi gây vấp ngã. Nhưng ai ghét anh chị em mình thì đang ở trong bóng tối và bước đi trong bóng tối, người ấy không biết mình đi đâu, vì bóng tối đã làm cho mắt người ấy đã bị mù. (1Giăng 2:9-11)

Điều này thật đơn giản: ghen ghét sống trong bóng tối; yêu thương sống trong ánh sáng. Người ganh ghét vấp ngã khi họ đi trong tối tăm, không biết mình đang đi đâu bởi vì họ bị che mắt (tự lừa dối). Người yêu thương bước đi trong ánh sáng, biết mình đi đâu và đến nơi mà không hề vấp ngã.

Trong những lĩnh vực làm đẹp và trực giác, phụ nữ có lợi thế. Một trong những cách các con gái của Đức Chúa Trời có thể cất tiếng nói từ bản chất trực giác của mình và giữ sự cân bằng của sự phân biệt là . . . thực hành yêu thương. Đây là một số cách huấn luyện cốt lõi để phân biệt (từ 1Cô-rinh-tô 13:4-7)

1. Tình yêu thương không phản ứng lại; nó kiên nhẫn và tử tế.
2. Tình yêu thương không ghim gút tội lỗi trong quá khứ.
3. Tình yêu thương tin cậy Đức Chúa Trời, nên nó linh động.
4. Tình yêu thương vui mừng vì lẽ thật.
5. Tình yêu thương không soi mói quá khứ.
6. Tình yêu thương tìm kiếm điều tốt nhất.
7. Tình yêu thương hướng tới tương lai.
8. Bước thứ hai là *thẩm quyền* hay *năng quyền*.
9. Không có năng quyền thì không có thẩm quyền; và không có quyền năng hợp pháp nào mà không có thẩm quyền. Xét cho cùng, cả hai đều là tặng phẩm từ Chúa. Để nhận ra cả hai, bạn phải biết địa vị của mình.

Nhưng anh chị em là dòng giống được tuyển chọn, là dòng tư tế hoàng gia, là dân tộc thánh, là dân thuộc riêng về Đức Chúa Trời, để anh chị em có thể rao truyền những việc kỳ diệu của Ngài. Đáng đã gọi anh chị em ra khỏi nơi tối tăm để vào ánh sáng diệu kỳ của Ngài. (1Phi-e-rơ 2:9)

Bất kể lai lịch tự nhiên hay việc làm của bạn như thế nào cũng không quan trọng, đây là phận việc đúng của bạn. Trong Đáng Christ, bạn là dòng dõi được tuyển chọn gồm những cô gái, hậu duệ của thầy tế lễ hoàng gia, các đại sứ của một vương quốc thánh. Bạn là tài sản có giá trị của Ngài, được cứu chuộc để công bố tất cả những gì Ngài đã làm khi Ngài kêu bạn ra khỏi đời sống tối tăm để sống mãi mãi trong vinh hiển sáng láng của Ngài. Đó là sức mạnh của lời làm chứng của bạn.

Sau đó là thành phần thứ ba tức là *một tâm trí tỉnh táo và trong sạch*.

Có một tâm trí tỉnh táo có nghĩa là gì? *Merriam-Webster* định nghĩa *tỉnh táo* là được tự do khỏi tổn thương, bệnh hoạn, thói xấu, lỗi lầm, hay thiếu sót; khả năng để lý luận hợp lý; lô-gích, được thiết lập và lập nền cách chắc chắn. Chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể ban cho dân sự của Ngài tầm nhìn giữa một thế giới tan nát, bệnh hoạn và bị lây nhiễm trong tất cả tiến trình lý luận của nó. Lời Đức Chúa Trời có quyền năng đổi mới tâm trí bạn và thay đổi bạn từ đầu óc rối loạn thành tỉnh táo. Sự gặp gỡ Lời Chúa có thể thay đổi bạn như thể một người gặp gỡ Chúa Giê-su được thay đổi từ một người trần truồng, bạo lực thành người ăn mặc chỉnh tề, điềm tĩnh và có tâm trí tỉnh táo (xem Mác 5:1-15).

Không thể phân biệt được khi tâm trí của bạn bị choa đảo. Sự phân biệt có nghĩa chế độ ăn uống của chúng ta đi

**Rất đơn giản:
ghen ghét
sống trong
bóng tối; yêu
thương sống
trong sự sáng.**

từ sữa của Lời Chúa đến chế độ ăn uống gồm thức ăn cứng hơn, ban sức mạnh cho ai biết tiêu hóa nó. Điều này đến khi tâm trí bạn được đổi mới bằng ánh sáng của Lời Chúa, cũng như qua việc thực hành sự phân biệt.

Nhưng thức ăn đặc dành cho những người trưởng thành, tức cho những người nhờ thực hành đã luyện được khả năng phân biệt điều tốt và điều xấu. (Hê-bơ-rơ 5:14)

Đã có lúc tôi nhìn ý nghĩa câu Kinh Thánh này với lòng ngờ vực. Trước khi bạn sa vào vũng lầy của việc hiểu sai như tôi đã sa vào, hãy biết rằng câu này không đánh đồng sự phân biệt với sự phán xét. Có ý tưởng quan trọng hơn ở đây hơn chỉ là việc đánh giá người này có tội hay không có tội. Sự trưởng thành, sự phân biệt và sức mạnh có thể được tìm thấy trong Lời, và chúng ta sẽ cần tất cả những điều này cùng làm việc nếu chúng ta muốn định vị những dòng nước này một cách an toàn và phân biệt được giữa thiện và ác.

Thấy Vậ Mà Không Phải Vậ

Sự phân biệt đến khi chúng ta trưởng thành, tức là nói đến cách tiếp cận cuộc sống của chúng ta. Thật ra, chúng ta có thể trưởng thành hay không trưởng thành ở bất cứ độ tuổi hay giai đoạn nào của cuộc đời. Chúng ta không tăng trưởng trong sự phân biệt qua việc xếp loại người này người kia hay việc này việc kia. Như thể tốc độ đánh bàn phím của tôi luôn chậm lại mỗi khi tôi nhìn lên các chữ cái trên bàn phím, thì việc xếp loại cũng ngăn cản chúng ta tự do di chuyển trong đức tin và tin rằng có điều gì đó vô hình sẽ kéo chúng ta đi. Sau một thời gian ngắn, chỉ cần sờ bàn phím thay vì nhìn bàn phím là đánh được.

Sự thật thì lúc nào cũng có một cái gì đó tiềm ẩn đằng sau cái rõ ràng. Chúng ta biết rằng tất cả những gì chúng ta thấy hiện tại đã được tạo dựng bởi những gì mà chúng ta chưa thấy.

Mỗi sự thật theo quy luật tự nhiên là một biểu tượng của sự thật thuộc linh.

-Ralph Waldo Emerson

Tương tự, sự phân biệt trong cuộc đời này không phải là một bài tập xếp loại hạng người này, sỏi vật này hay kinh nghiệm này là “tốt,” còn hạng người kia, sự vật kia hay sự kiện kia là “xấu.”

Sự phân biệt là biết chuyện gì đang thật sự xảy ra để những cô gái anh hùng của Chúa có thể biến cái mà người xem là bất lợi thành một lợi thế. Chiến binh có khả năng phân biệt sẽ biết cách biến điều ác diễn ra xung quanh thành điều ích lợi.

Sự phân biệt có thể so sánh với việc phân biệt một ánh sáng từ xa. Trong văn hóa hiện tại ranh giới giữa thiện và ác dường như không rõ nét. Trước mặt chúng ta có quá nhiều sự tối tăm che mờ đi ánh sáng nơi chân trời.

Để nhìn thấy cách chính xác, chúng ta phải nhìn vào bên trong và nghe tiếng nói nội tại của tấm lòng. Ấy từ chỗ đó mà chúng ta múc ra mưu luận của Thánh Linh. Để ý là phân biệt là một sức mạnh cần được huấn luyện qua sự thực hành liên tục. Chỉ khi đó chúng ta mới có thể tách ly hay phân biệt giữa điều thiện và điều ác.

Hãy đối xử với con người như thể họ đã là những gì họ phải trở thành trong tương lai, và giúp đỡ họ trở thành hữu thể mà họ có khả năng để trở thành.

-Johann Wolfgang Von Goethe

Để tôi chia sẻ những chương của cuộc đời tôi làm ví dụ. Trong quá khứ tôi sống một đời sống vô đạo đức và bừa bãi tình dục. Những ai giỏi “gắn mác” sẽ nhìn tôi và

dán mác “đồ gái hư”. Nhưng dán mác bên ngoài gói hàng không có nghĩa là bên trong như vậy. Trong nhiều năm cuộc đời tôi đã bị gắn mác và bị che phủ bởi những gì tôi đã làm. Nhưng tôi rất vui mừng, Đức Chúa Trời đã đặt để hình ảnh một người cha trong cuộc đời tôi, là người rất giỏi về nghệ thuật phân biệt.

Ông và vợ đã tiếp tôi vào nhà của họ. Khi tôi qua đêm ở nhà của họ, tôi cảm nhận được sự tiếp đón và an toàn, khi ở nhà họ tôi cảm thấy mình được canh phòng. Ông và vợ đã nhìn vượt qua hình ảnh rõ ràng là một cô gái hư hỏng và thấy được trong linh vực mà tôi có thể trở thành trong tương lai.

Họ hiểu được rằng dẫu tôi đã đi sai trật trong đời sống tình dục của mình, nếu được đặt trở lại đúng đường ray, quá khứ của tôi có thể chiếu sáng con đường cho người khác. Thay vì hành động như thể quá khứ của tôi chưa bao giờ xảy ra, họ đã khích lệ tôi thấp sáng ngọn đuốc dẫn đường cho người khác. Nơi người khác chỉ thấy sự thất bại, họ thấy một người với ngọn lửa tiềm năng có thể được sử dụng để cứu người khác!

Thời gian trôi qua tôi đã có thể rút ra điều thiện từ điều ác. Tôi chuộc lại những sự chọn lựa của mình bằng cách làm gương để người khác không đi cùng con đường tôi đã đi qua.

Chúng ta cần trưởng thành trong khả năng phân biệt. Sự phân biệt thật hiểu rằng bóng tối quá khứ của ai đó có thể được dùng như ánh sáng từ xa cho tương lai của ai khác. Các chiến binh nhìn vượt ra khỏi quá khứ tối tăm và hiện tại rõ ràng để nhìn thấy một sự khởi thị vinh hiển trong tương lai cho chính họ và cho người khác! Chúa Giê-

**Sự thật về dấu
kiếm thời điểm
là một yếu tố
quan trọng nhất
trong dấu kiếm**

su đã đến như là “ánh sáng soi đường cho các dân ngoại, và là vinh hiển của Y-sơ-ra-ên là dân Ngài” (Luca 2:32).

Tuy nhiên, xin đừng mừng tượng tôi ngây thơ và không biết rằng cần phải phân biệt khi bóng tối giả dạng ánh sáng. Khả năng để phân biệt trái lành với trái dữ là một kỹ năng cần thiết:

Vì người ta xem trái biết cây. Không ai hái trái vãi nơi bụi gai, cũng không ai hái trái nho nơi lùm cây dại. Người tốt do tích lũy điều tốt trong lòng mà lộ ra điều tốt, người xấu do tích lũy điều xấu trong lòng mà lộ ra điều xấu, vì do sự đầy dẫy trong lòng mà miệng nói ra. (Luca 6:44-45)

Rõ ràng dấu chỉ chính xác nhất về những gì được cất trữ trong chúng ta là những gì tuôn ra khỏi môi miệng chúng ta! Đôi khi một người có thể nói điều gì đó nghe có vẻ đúng, nhưng ta lại cảm thấy không đúng. Lúc khác một người sẽ nói điều gì đó nghe có vẻ sai trật, nhưng ta lại cảm thấy đúng (đối với những Cơ Đốc Nhân non trẻ, mới tin). Hãy nghe bằng tấm lòng - sau đó hãy lắng nghe lòng bạn. Đừng chống lại cảm giác bên trong của bạn.

Cho nên, việc chấp thuận điều rõ ràng, kiêu đáp ứng này không được phát triển qua sự luyện tập thân thể; nó sâu nhiệm hơn nhiều. Đó là một sự đáp ứng trực giác, có nhận thức. Và đây là lĩnh vực mà phụ nữ có thể chiếu sáng. Khi những tấm lòng đã được trui rèn và nọc độc nghi ngờ đã được thanh lọc, chúng ta sẽ ở vị thế thấy được những điều mà không cách nào khác có thể thấy được.

Sự Phân Biệt và Cầu Nguyện

Sự cầu thay trông giống như thế nào? Có phải đơn giản đó chỉ là vấn đề cầu nguyện?

Tôi tin cầu thay nên luôn luôn bắt đầu với sự cầu nguyện, nhưng sự cầu thay thật hiếm khi chấm dứt tại đó. Một số chữ hình thành lối định nghĩa của *cầu thay* là “can thiệp, suy gẫm, thương lượng, phân xử”-và chữ yêu

thích của tôi- “đứng lên.” Cho nên một số cách chúng ta cầu thay đó là nói hộ cho người khác như là một người biện hộ, can thiệp vào một sự xung đột cần giải pháp và đứng lên vì kẻ bị áp bức và người bị nạt. Lời Chúa bày tỏ cho chúng ta khi nào nên can thiệp vào, nơi nào nên tìm câu trả lời, và cách để sửa sai những sai lầm, và nó hướng dẫn chúng ta tới ánh sáng ở cuối con đường.

Đức Chúa Trời không bao giờ ban cho chúng ta sự phân biệt để chúng ta chỉ trích, nhưng để cầu thay.

-Oswald Chambers

Hiểu được cầu thay là gì, chúng ta nhận thức đầy đủ hơn ý nghĩa thế nào là cầu thay. Tôi tin sự cầu thay xảy ra bất cứ khi nào sự sáng chạm trán với bóng tối.

Chúa Giê-su đã đến như là người trung bảo giữa Đức Chúa Trời và loài người, Ngài can thiệp bất cứ khi nào Ngài chạm trán với các thế lực tối tăm, tức là bệnh tật, việc quý ám, sự băng hoại về tôn giáo và sự áp bức. Ngài đắc thắng lối nói nước đôi mang tính tôn giáo của các chuyên gia kinh luật khi Ngài phân xử một cách tài tình bằng sự khôn ngoan kinh ngạc. Và thậm chí trước khi Ngài từ mồ mả sống lại, Ngài đã xử lý mọi trường hợp để nâng đỡ người khác.

Khi Chúa Giê-su đương đầu với trường hợp một người đàn bà bị buộc tội ngoại tình, Ngài đã đứng lên trong sự cầu thay, bởi vì Ngài phân biệt các lãnh đạo tôn giáo đã đem bà tới để đánh lừa và gài bẫy Ngài. Họ đang bóp méo Lời Chúa thành một dụng cụ để phán xét. Trong sự thách thức cầu thay này, Ngài đã phân biệt vấn đề thật sự và chiếu ánh sáng vào tấm lòng đen tối của họ.

Nhưng vì họ cứ hỏi Ngài mãi, Ngài đứng dậy và nói với họ, “Ai trong các người là người không có tội, hãy làm

người đầu tiên ném đá bà ấy đi.” (Giăng 8:7)

Sau đó Chúa Giê-su cúi xuống, chờ đợi cho đến khi tất cả những kẻ kiện cáo đi hết và Ngài lại đứng lên:

Đức Chúa Giê-su đứng lên và nói với bà, “Này bà, những người tố cáo người đầu rồi? Không ai lên án người sao?” Bà ấy đáp, “Lạy Chúa, không ai cả.” Đức Chúa Giê-su nói, “Ta cũng không lên án người. Hãy đi và đừng phạm tội nữa.” Đức Chúa Giê-su lại nói với họ rằng, “Ta là ánh sáng của thế gian, người nào theo Ta sẽ không đi trong bóng tối, nhưng sẽ có ánh sáng của sự sống.” (câu 10-12)

Ngài thêm sức để bà bước đi vô tội theo ánh sáng tương lai của bà - chính là điều bà không bao giờ làm được trước đó khi bị mắc kẹt và tàn tạ bởi sự định tội đen tối của quá khứ của bà. Những viên đá không thể nào tiễn đưa người đàn bà vô danh tiểu tốt này tới nấm mồ.

Hỡi chị em, hãy gác lại những hòn đá của sự phán xét và nhật thanh gươm của sự sáng lên. Sự phân biệt có quyền năng để chiếu sáng thế giới cho người khác.

Chúa Giê-su cũng đã cầu thay khi Ngài đứng trước lối vào của một ngôi mộ bằng đá và khiến La-xa-rơ sống lại từ cái chết. Chúa Giê-su đã than khóc xuất phát từ sự đau đớn của tình yêu thương dành cho một người bạn. Sau đó Ngài cầu nguyện:

Vậy họ lăn tảng đá ra, Đức Chúa Giê-su ngược mắt lên và nói, “Lạy Cha, Con cảm tạ ơn Cha vì Cha nhận lời Con. Dù Con biết Cha luôn nhậm lời Con, nhưng Con nói ra như vậy để đám đông đứng quanh đây tin rằng chính Cha đã sai Con.” Sau khi nói như thế, Ngài kêu lớn tiếng, “Hỡi La-xa-rơ, hãy ra!” Người chết bước ra, tay chân còn quấn vải liệm, và mặt vẫn còn phủ khăn. Đức Chúa Giê-su phán, “Hãy gỡ ra, và để anh ấy đi.” (Giăng 11:4-44)

La-xa-rơ để lại bóng tối của ngôi mộ, ông tìm thấy được sự buông tha trong sự sáng của một ngày mới. Sự phân biệt và cầu thay thật có quyền năng để phóng thích

những người nô lệ bị giam cầm để bước vào định mệnh của họ.

Trong suốt những ngày sống trên đất, Chúa Giê-su đã phân biệt công việc của ma quỷ, sau đó cầu thay bằng cách đem sự sáng, lẽ thật và sự chữa lành vào trong những ngày tối tăm của đất. Theo quan điểm của tôi, công việc ấn tượng nhất của sự phân biệt là khi Chúa Giê-su nói, “Cha ơi, xin tha thứ cho họ, vì họ không biết điều mình làm” (Luca 23:24).

Sự phân biệt nhận ra khi người khác mờ mắt và sau đó cầu thay dựa vào sự ngu dốt của họ thay vì dựa vào hành động của họ. Thập Tự Giá kết thúc sự phân cách giữa chúng ta với Đức Chúa Trời, nhưng sự cầu thay của Ngài đã không dừng lại tại đó. Chúa Giê-su không chỉ sống lại khỏi nắm mồ; Ngài còn thăng thiên về trời.

Ai sẽ kiện cáo những người Đức Chúa Trời đã chọn? Đã có Đức Chúa Trời, Đấng xác nhận họ là công chính. Ai sẽ kết án họ chẳng? Đã có Đức Chúa Giê-su Christ, Đấng đã chết, đúng hơn là Đấng đã sống lại, Đấng đang ở bên phải Đức Chúa Trời và cầu thay cho chúng ta. (Rô-ma 8:33-34)

Và nhờ tư thế phân biệt, thẳng đứng và đời đời của Ngài mà chúng ta được hứa,

Ai có thể tách rời chúng ta khỏi tình yêu của Đấng Christ? Có phải hoạn nạn, khốn cùng, bách hại, đói khát, trần truồng, hiểm nguy, hoặc gươm giáo chẳng? Như có chép rằng, “Vì có Ngài, chúng con bị giết suốt ngày; chúng con bị xem như chiên để làm thịt.” Tuy nhiên, trong mọi sự ấy, chúng ta đều chiến thắng tất cả nhờ Đấng yêu thương chúng ta. (câu 35, 37)

Hỡi độc giả yêu dấu, giờ là thời điểm để thêm sức cho bản thân mình trong Lời và chiếu sáng thế gian này bằng sự phân biệt thật và dấy lên trong ánh sáng của những hành động cầu thay.

Lạy Cha thiên thượng,
Con sẵn sàng gác lại hòn đá của sự phán xét và trở thành cô con gái biết phân biệt. Con sẽ đổi mới tâm trí mình bằng cách đọc, công bố và sống theo Lời Ngài trong sự sáng. Con muốn thấy ánh sáng và sự mưu luận của thiên đàng xâm lược sự tối tăm của đất. Con ôi sẵn sàng buông tha những người phu tù của tội lỗi, bằng cách công bố sự sáng và tình yêu thương cho tương lai của họ. Con sẵn sàng than khóc cho những ai đang bị chôn cất trong mồ mả là những nạn buôn bán người, nạn nô lệ tôn giáo và sự tuyệt vọng. Con sẽ cất tiếng, dang rộng đôi tay mình, đứng lên và dấn thân thay cho người khác. Trong Danh Giê-su, amen.

11

Thanh Gươm Ca Hát

*Hỡi ái nữ của Si-ôn, hãy ca hát và vui mừng! Vì
này, Ta sẽ đến và ở giữa người.*

-Xa-cha-ri 2:10

Một thanh gươm được làm cho ổn định giống như một dụng cụ lên dây đàn...đôi khi tất cả những gì cần thiết đó là một bài ca được hát lên trong cuộc chiến để mang lại ích lợi cho bạn.

Bạn không cần phải trở thành một người hướng dẫn thờ phượng thì mới có thể thờ phượng, và bạn không cần phải là ca sĩ thì mới có thể hát. Bạn chỉ cần là một cô con gái, đó là một điều tốt đẹp, bởi vì có rất nhiều cuộc chiến mà bạn chiến thắng nhờ một bài ca.

Tôi đã rất thích thú khi tìm ra một thanh gươm có hình dạng và chức năng miêu tả được hình ảnh những gì xảy ra khi chúng ta hát. Đó là một thanh gươm cổ có tên The Flamberge, nghĩa đen là “lưỡi kiếm lửa.” Hai cạnh của thanh gươm này hình dạng nhấp nhô hay gợn sóng. Khi lưỡi gươm này chạm vào lưỡi gươm kia của một người khác, thì thiết kế của The Flamberge sẽ truyền rung động tới thanh gươm của đối thủ, khiến cho nó lắc lư và rung

trong tay của người kia. Điều này sẽ làm suy yếu sức nắm chặt gươm của đối thủ, va chạm càng lâu sẽ tạo ra lợi thế cho người mang thanh The Flamerge.

Điều đó thật là quá phấn khởi phải không?

Tôi thật sự tin điều đó, khi chúng ta hát, điều tương tự xảy ra...đặc biệt khi chúng ta hát Lời Chúa! Tần số phát thanh bắt đầu rung lên cùng với âm thanh, sức nắm của kẻ thù bị tuột ra khi sự va chạm giữa sự sáng và bóng tối gia tăng. Sự tấn công dữ dội của kẻ thù bị trì hoãn tiến độ, những sự rửa sạch và buộc tội bị tóm lấy hay gây ra lộn xộn. Sự kết hợp cuồng nhiệt này giữa các dụng cụ âm nhạc và bài ca có sức mạnh để thay đổi, để gây dựng hay phá đổ chính môi trường xung quanh chúng ta.

Theo kinh nghiệm riêng của tôi, có những lúc thờ phượng cảm giác như thời gian đã thật sự được làm cho chày chậm lại và gần như là đứng luôn.

Thật là mỉa mai, một thanh gươm chói lòa quay mọi hướng chặn đường trở lại của A-đam vào vườn Ê-đen (xem Sáng Thế 3:24). Dường như qua động lực của bài ca và sự thờ phượng, một thanh gươm tương tự mở lối vào cho chúng ta.

Hãy cảm tạ mà vào các cổng Ngài; khá ngợi ca mà vào các sân Ngài; khá tạ ơn Ngài, khá chúc tụng Danh Ngài!
(Thi Thiên 100:4)

Sự thật về dấu kiếm “phòng thủ” không chỉ nói đến thái độ phòng thủ nhưng cả tấn công. Đó là, nói về hiệu quả, một tư thế sẵn sàng.

Khi chúng ta sử dụng lời ca tụng và biết ơn- thường được phổ nhạc- thiên đàng mở ra, và khán giả được vào các hành lang của Cha chúng ta. Chúng ta đã xây nhịp cầu giữa khoảng rộng bao la của thế giới vô hình và bước đi trên hàng lang của thiên đàng-đàng khi đôi chân

chúng ta vẫn còn “bám rễ” vững chắc trên đất. Tôi không thể nói cho bạn là có bao nhiêu lần tôi thật sự cảm thấy lân lân khi tôi vừa đi lại trong phòng nhà tôi vừa ca hát.

Chúng ta không cần một chìa khóa hay thư mời để bước vào hàng lang Chúa. Tất cả những gì chúng ta cần là một bài ca!

SỰ KHỞI ĐẦU CỦA BÀI CA

Xuất Hành 15 là chỗ đầu tiên đề cập tới bài ca mạnh mẽ. Trước sự kiện này, Kinh Thánh có nói đến các nhạc cụ nhưng không nói lời bài hát.

Bấy giờ Môi-se và dân Y-sơ-ra-ên hát bài ca này dâng lên Chúa: “Tôi ca ngợi Chúa, vì Ngài đã chiến thắng về vang, chiến mã và kỵ binh đều bị Ngài quăng xuống biển. Chúa là bài ca và sức mạnh của tôi; Ngài là Đấng giải cứu tôi; Ngài là Đức Chúa Trời của tôi; tôi ca ngợi Ngài; Ngài là Đức Chúa Trời của tổ tiên tôi, tôi tôn ngợi Ngài. Chúa là một chiến sĩ, Danh Ngài là Chúa. (Xuất 15:1-3)

Trong bài ca chiến thắng này, Môi-se đã công bố Đức Chúa Trời là bài ca sức mạnh của ông. Hát tôn cao Đức Chúa Trời sẽ công bố sự cai trị của Ngài trên cuộc đời của bạn. Việc hát cho Ngài mở cửa lòng bạn và mở rộng cuộc đời bạn bằng sự diệu kỳ của Ngài. Tôi thậm chí không thể đếm những lần sự thờ phượng thay đổi toàn bộ tầm nhìn của tôi. Có những lúc tôi cảm thấy quá nản lòng vì đời “ném đá” tôi từ mọi hướng. Có thể tôi vừa nghe những tin tức khủng khiếp hay một báo cáo đáng sợ đe dọa làm cho tôi sợ hãi. Nếu cường độ sự tấn công đủ mạnh, tôi sẽ ở trong phòng và không chỉ hát mà còn múa nữa cho đến tôi cảm nhận một bài ca che phủ hoàn cảnh của tôi.

Những lúc khác tôi cảm thấy không được ấn tượng, thậm chí là thờ ơ. Đôi khi cuộc sống hơi mất định hướng, nhưng có một sự kiên định. Khi tôi trở về phòng sau khi đi máy bay và xe hơi cả ngày, tôi tấn công bầu không khí

đó bằng sự thờ phượng. Tôi cầu nguyện cho phòng của tôi và đeo tai nghe vào càng nhanh càng tốt.

Bằng sự ngợi khen và những bài ca thờ phượng, tôi có thể kinh nghiệm bầu không khí của thiên đàng dẫu trên đất tôi đang ở chỗ nào đi chăng nữa. Tôi biết rằng vào những lúc tôi đi hầu việc Chúa, tôi không để phòng khách sạn ảm đạm trong một thành phố xa nhà làm tôi nhụt chí. Hay có thể căn phòng thật đáng yêu, nhưng tôi cảm thấy mệt lử, tinh thần và sức mạnh thì cạn kiệt, và thay vì đi đến để giảng trong một buổi nhóm, tôi chỉ thích chợp mắt một chút. Lúc đó tôi biết đó là lúc phải khơi dậy ân tứ.

Đừng say rượu, vì rượu xui cho nông công, nhưng hãy đầy dẫy Thánh Linh, hãy dùng những bài thánh thi, thánh ca, và linh khúc mà đối đáp với nhau. Hãy đem hết tâm hồn hát ca và tôn ngợi Chúa. Trong mọi sự, hãy nhân danh Đức Chúa Giê-su Christ, Chúa chúng ta, luôn luôn cảm tạ Đức Chúa Trời là Đức Chúa Cha. (Ê-phê-sô 5:18-20)

Khi chúng ta hát, Đức Chúa Trời được tôn cao. Quyền cai trị của Ngài được công bố trên hoàn cảnh của bạn. Vì Ngài ngự giữa những sự ngợi khen của dân sự Ngài, chúng ta ở trước mặt Ngài ngay cả khi Ngài ở trong chúng ta. Lòng chúng ta bắt đầu đầy dẫy sự dạn dĩ của Ngài khi chúng tuôn tràn sự tạ ơn.

Bài Ca Chiến Trận

Có thời điểm ban hát chi phái Giu-đa đánh bại ba quân đội hùng mạnh vô địch đang nhóm lại để tiêu diệt họ (xem 2Sử Ký 20). Khi dân thánh Chúa la lớn tiếng và ca ngợi Đức Chúa Trời bất khả chiến bại của họ, Ngài đã ném các quân đội kẻ thù vào sự rối loạn và khiến họ giết lẫn nhau. Lời kêu cầu đánh trận mang tính chiến lược của họ là gì?

Hãy cảm tạ Đức Chúa Trời, vì tình yêu thương của

Ngài còn đến đời đời. (2 Sử Ký 20:21)

Quân đội nào có thể chống lại quyền năng của tình yêu thương đời đời? Không quân đội nào, bởi vì tình yêu thương không thể thất bại.

Một ví dụ khác mà tôi thích nói về việc Đức Chúa Trời chiến đấu vì cơ chúng ta ở giữa một cuộc chiến được nói đến trong Ê-sai:

Các người sẽ hát một bài ca, như trong đêm cử hành thánh lễ; lòng các người sẽ vui như người bước theo nhịp sáo, tiến lên núi của Chúa, vầng đá của Y-sơ-ra-ên. Chúa sẽ cho người ta nghe tiếng oai nghiêm của Ngài; Ngài sẽ cho họ thấy cánh tay Ngài giáng xuống, trong cơn nóng giận phừng phừng, như ngọn lửa hùng đang sẵn sàng thiêu đốt, cùng với mưa gió, bão tố và mưa đá. Quân A-sy-ri sẽ cực kỳ kinh hãi khi nghe tiếng Chúa, khi Ngài lấy roi đánh phạt chúng. Nơi nào có roi Chúa đánh phạt chúng, nơi đó sẽ có tiếng trống tiếng đàn; Ngài sẽ giao chiến với chúng trong những trận đánh đầy âm thanh hỗn loạn. (Ê-sai 30:29-32)

Phần của tôi trong sự đối đầu này là *mở miệng ra ca hát!* Nhưng không phải bài hát nào cũng hiệu quả. Tôi sẽ hát như thể đó là đêm mà tôi trèo lên núi của Đức Chúa Trời, và từ độ cao ngất ngất tôi tìm lại được cái nhìn của Ngài và nhớ rằng Đấng Chí Cao thật tuyệt vời làm sao. Khi tôi hát với sức mạnh vui mừng này, Chúa thật sự mở đôi tai và đôi mắt tâm linh tôi để nghe tiếng nói oai nghiêm của Ngài và nhìn thấy cánh tay quyền năng Ngài giơ lên trong chiến trận. Tiếng Ngài đánh đổ các đôn lủy, ngay cùng lúc cây gậy của Ngài tấn công kẻ thù. Tất cả những điều này xảy ra cùng với sự liên hệ chặt chẽ với những khí cụ âm nhạc của thời đại chúng ta.

Tại sao chúng ta chỉ tuốt gươm ra một nửa? Khi chúng ta thờ phượng trong sự vui mừng hiệp một bằng cả năng lực, sức mạnh của chúng ta, Đức Chúa Trời sẽ đánh kẻ thù tan tác bằng gươm của Ngài.

Như bạn biết đó, chúng ta không chiến đấu với kẻ thù bằng thịt và máu. Sự tranh chiến của chúng ta là với các thế lực vô hình của tối tăm đang điều khiển mọi hành động trên quả đất này, trái ngược với sự sáng, tình yêu thương, lẽ thật, đức tin, hy vọng và sự can đảm.

Một trong những bộ sưu tập hay nhất về Lời Hứa của Chúa là trong Ê-sai 54. Trong một chương này thôi chúng ta thấy sự cung ứng của Đức Chúa Trời bao gồm di sản, sự thịnh vượng, sự phục hồi, sự cứu chuộc, lòng trắc ẩn và một nền tảng chắc chắn, tự do khỏi sợ hãi, con cái được Chúa dạy dỗ và sự biện hộ khỏi kẻ thù. Và bạn có thể cho tất cả điều này trong một bài hát!

Hãy hát lên, hỡi người phụ nữ hiếm muộn, hỡi người phụ nữ không sinh con! Hãy cất lên tiếng hát, và trỗi giọng reo mừng. Hỡi người phụ nữ chưa hề kinh nghiệm cơn đau lúc lâm bồn, vì con cái của người vợ bị hất hủi sẽ đông hơn con cái của người phụ nữ đang sống với chồng,” Chúa phán.

Khi bạn hát, chính những cánh cổng của cuộc đời bạn mở ra với sự cung ứng của thiên đàng. Khi tôi cảm thấy bị bó buộc, bị vây hãm, bị gò bó và thậm chí là bị giới hạn bởi thế gian này, tôi rút kiềm của mình ra tức là bài hát và rồi cất tiếng hát.

Tôi cũng nhảy múa nữa. Tại sao lại không chứ? Nhảy múa là hành động lạ đời khiến cho vua Đa-vít, người của Chúa, khác biệt người ta, và cùng lúc đem đến sự son sẻ cho vợ của ông là Mi-canh.

Khi rương của Chúa vào trong thành Đa-vít, Mi-canh con gái của Sau-lơ nhìn qua cửa sổ và thấy vua Đa-vít đang nhảy nhót quay cuồng trước mặt Chúa, lòng bà thâm khinh ông. (2 Sa-mu-ên 6:16)

Con người không phải là khán giả của bạn...mà là Chúa. Đa-vít đã không thể kiềm chế mình. Sự vui mừng của ông không thể đè nén được, nên ông đã nhảy múa

quay cuồng. Rương đã được mang trở về, và lời hứa của Chúa dành cho ông đã được làm trọn. Âm nhạc mời gọi thân thể của bạn di chuyển, nhưng hãy nhớ rằng tất cả những gì Chúa đã làm cho bạn sẽ di chuyển bạn. Khi bạn mở các cánh cổng của lòng bạn qua sự biết ơn chủ ý và những sự xác chứng với sự cảm tạ về mọi điều Ngài đã làm, bạn sẽ chạm ãõõic heát baùn theả của Ngài. Các bài hát của chúng ta giữa đêm tối đưa Ngài bước vào ban ngày của chúng ta. Khi bạn hát, môi trường cuộc đời bạn thật sự sẽ rung động với một tần số mong đợi mới, và tiến trình của kẻ thù sẽ bị làm cho chậm lại khi bạn được dẫn vào sự hiện diện của Đức Chúa Trời.

**Khi bạn hát,
chính những
cánh cổng của
cuộc đời bạn
mở ra với sự
cung ứng của
thiên đàng.**

Khi chúng ta hát, Ngài nghe, và chúng ta bắt đầu thấy những lời hứa của Đức Chúa Trời được thực hiện trong cuộc đời mình.

Lạy Cha thiên thượng,

Con sẵn sàng hát trong những sự tan vỡ, sự son sẻ của cuộc đời con. Con tin rằng, khi con hát, Cha sẽ đầy dẫy lòng con bằng sự trông đợi của hy vọng, và đức tin sẽ dấy lên khi con thể hiện tình yêu với Cha. Chỉ mình Ngài có quyền năng phá vỡ những lời nói dối và đồn lũy của kẻ thù bằng quyền năng tế trị và sự cai trị vua chúa của Ngài. Xin tha thứ cho con vì đã giữ lại vinh hiển mà chỉ thuộc về Danh Cha. Từ nay trở đi con chọn để trở thành thanh gươm chói lòa quay sang mọi hướng. Và dù hoàn cảnh của con có như thế nào, con sẽ hát sự ngợi khen Ngài và hát về tình yêu thương và lòng thương xót còn đến đời đời của Ngài. Trong Danh Giê-su, Amen.

12

Thanh Gươm Nín Lặng

Gươm này giữ gươm kia ngay trong vỏ.

-George Herbert

Gươm nín lặng được diễn tả hay nhất trong hình ảnh của một thanh gươm vẫn còn nằm im trong vỏ. Đó là một thanh gươm được bọc trong vỏ và không hề rút ra. Tay cầm của thanh gươm này có thể thấy được, tỏ cho biết nó có thể được cầm nắm, nhưng lưỡi gươm lại bị che giấu, cho thấy người giữ nó chọn cứ giữ trong vỏ.

Một thanh gươm bị che giấu là gươm im lặng bởi vì nó không nói một lời nào hay thực hiện một hành động nào. Khi nào cần sự im lặng, các vũ khí bạn mang nên được che giấu. Thanh gươm này rất thích hợp trong hoàn cảnh khi chúng ta gác qua bản thân hay khi chúng ta tìm cách biện bạch cho mình. Đó là điều sẽ xảy ra khi thân thể và linh hồn chúng ta được đặt dưới chân của Vua chúng ta.

Im lặng nói lên nhiều điều lắm. Nó có nghĩa là bạn thật sự không muốn đáp trả lại những thắc mắc, những lời kiện cáo hay công kích. Đôi khi sự việc đến với chúng ta và chúng ta thật sự không hiểu và do đó cũng không biết cách phản ứng lại. Im lặng cũng có nghĩa bạn có thể phản ứng nhưng bạn chọn không nói gì cả. Nếu thanh

gươm không được rút ra, có thể bởi vì có điều gì đó đã làm “tê liệt” tay chúng ta. Tôi không nói đến việc bị nỗi sợ hãi làm cho trì trệ nhưng nói đến tiếng thì thầm của Chúa, “Hãy để điều này cho Ta.” Việc vẫn giữ sự nín lặng thường đòi hỏi nhiều sức mạnh hơn là tấn công.

Bình thản và im lặng là tư thế hay nhất mà chúng ta cần có khi chúng ta cần nghe từ Chúa.

Có những lúc thế đứng này trở thành tư thế tốt nhất mà chúng ta có thể chọn để Đức Chúa Trời được khải thị cho người khác. Cả hai chiến thuật này đòi hỏi chúng ta cai trị hồn của mình. Trong văn hóa hiện tại của chúng ta điều này nói đến sự tự chủ: “Người nào chẳng chế-trị lòng mình, khác nào một cái thành hư nát, không có vách ngăn.” (Châm Ngôn 25:28)

Nếu bởi những lời và việc làm bất cẩn của chúng ta đã khiến cho hồn chúng ta không được bảo vệ, thì một khoảng thời gian phản chiếu và ăn năn trong im lặng có thể bắt đầu sửa sai lại những gì bị mất mát.

Có những lúc chúng ta thấy mình ở giữa những hoàn cảnh nguy hiểm mà không do chúng ta tạo ra. Chúng ta đã vâng lời Chúa và làm theo sự dẫn dắt của Ngài, mà chúng ta chỉ toàn thấy mình cứ mãi tranh chiến giữa ánh sáng và bóng tối.

Có lẽ thí dụ Kinh Thánh hay nhất về cuộc chiến của “những nghịch cảnh chống lại bạn” và “việc này quá lớn nên không thể xử lý được” đó là khi dân Y-sơ-ra-ên rời Ai-cập, xứ nô lệ của họ.

Sau một loạt cuộc tranh cãi gay go qua lại với nhiều tai vạ và thương thảo, Đức Chúa Trời đã bước vào và cho phép kẻ hủy diệt, là kẻ giết các con đầu lòng của xứ Ai-cập. Vua Pha-ra-ôn đang bị tác động bởi sự sâu thẳm nên đã thả tự do cho người Y-sơ-ra-ên đi lên và thờ phượng Đức Chúa Trời của họ. Nhưng một lần nữa Chúa làm cho ông cứng lòng, Pha-ra-ôn đã đổi ý và sai toàn bộ lực lượng

quân đội chống lại người Y-sơ-ra-ên đang vui mừng.

Về tự nhiên, người Y-sơ-ra-ên hơi sợ khi họ thấy các xe chiến mã và ngựa đang xông tới họ. Thay vì đổ tội cho Pha-ra-ôn, họ đã cáo buộc Môi-se vì đã đem họ vào sa mạc để giết họ! Mọi sự dường như mất hết, và không có lối thoát nào. Với tất cả những đánh giá hợp lý, họ đã bị mắc kẹt, biển rộng hiện ra lù lù trước mặt họ và quân đội tinh nhuệ nhất thế giới dàn trận phía sau họ. Tôi cá là bạn nhớ Đức Chúa Trời lạ lùng của chúng ta xem những cuộc phục kích không có lối thoát là những cơ hội. Dân Y-sơ-ra-ên đã ở đúng nơi Chúa muốn, lúc đó Môi-se dặn dĩ công bố:

Chớ sợ chi, hãy ở đó, rồi ngay nay xem sự giải cứu Đức Giê-hô-va sẽ làm cho các ngươi, vì người Ai-cập mà các ngươi thấy ngày nay, thì chẳng bao giờ ngó thấy nữa. Đức Giê-hô-va sẽ chiến sự cho, các ngươi hãy yên lặng. (Xuất 14:13-14)

Bạn có đồng ý rằng im lặng là một việc làm đầy thử thách khi rơi vào sự kinh khiếp phải không?

Khi tôi đọc những lời này, tôi nhớ một hình ảnh bi hùng về cuốn phim *Mười Điều Răn*. Trụ lửa xoáy cuộn cuộn đang dẫn dắt họ đã được phát lên phía sau lưng dân sự để ngăn quân đội Ai-cập. Suốt đêm bức tường lửa đã giữ quân đội Ai-cập tại bờ. Trong lúc ấy, ngọn gió của Đức Chúa Trời đang bện rện rẽ Biển Đỏ và làm khô đáy biển, để tạo ra một con đường trốn thoát khô cứng.

Là một người quan sát, tôi suy nghĩ, *đây là điều tuyệt vời không nói nên lời!*

Nhưng điều tuyệt vời của cảnh trạng này không dừng lại tại đó. Sau khi người Y-sơ-ra-ên vượt qua cách an toàn tới bờ bên kia, người Ai-cập cảm thấy được thúc giục là phải đuổi theo. Vào đúng lúc đó Chúa đã thả nước Biển Đỏ ra và chôn toàn bộ quân đội Ai-cập trong một con sóng.

Chính sự chiến thắng ngoạn mục này mà truyền cảm

húng cho Môi-se bật lên bài ca, Mi-ri-am và tất cả những người nữ khác cùng tham gia với điệu nhảy cùng trống cơm!

Rõ ràng, khi Chúa chiến trận thay cho bạn, tất cả những gì bạn phải làm là đứng yên và im lặng cho đến lúc vui mừng. Nghe thật đơn giản phải không? Vâng. Nhưng tôi không nói là nó sẽ dễ dàng đâu.

Nhiều lần tôi gần như bị nghẹt thở với những gì mình đã không nói ra. Như bạn đã biết, hầu hết các cuộc chiến chúng ta đối diện không có sự bày tỏ oai hùng của lửa và nước. Không có cơn gió nào mở ra một con đường qua biển. Không có trụ lửa để chiếu sáng ban đêm và ngăn quân đội kẻ thù xâm nhập. Kẻ thù không đuổi theo chúng ta bằng các chiến xa và ngọn giáo. Những cuộc tấn công rất tinh vi và nó được trang bị bằng những lời dối trá, những tin đồn thất thiệt và những nỗi sợ gây tê liệt.

Chỉ duy có “nước biển” chảy cuộn chính là những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt chúng ta, và “trụ lửa” là ngọn lửa phát ra từ trong tim chúng ta. Và chúng ta được hứa rằng Ngài sẽ giúp đỡ chúng ta, không phải vì Ngài sai phái các thiên sứ, nhưng bởi vì Ngài là Đấng hậu thuẫn chúng ta. Chúng ta có sự bảo đảm của Ngài rằng Ngài sẽ không bao giờ từ bỏ chúng ta.

Chúng ta xem lại lời khuyên của Môi-se từ góc cạnh khác.

Môi-se nói với dân sự: “Đừng sợ hãi. Hãy đứng vững và xem Đức Chúa Trời làm công việc cứu rỗi của Ngài cho các người ngày hôm nay. Hãy nhìn kỹ người Ai-cập ngày nay vì các người sẽ không bao giờ thấy chúng nữa. Đức Chúa Trời sẽ đánh cuộc chiến cho các người. Còn các người ư? Hãy im miệng lại! (Xuất Hành 14:13-14 theo MSG)

Và một lần nữa,

Môi-se đáp với dân sự, “Đừng sợ hãi. Hãy đứng vững và các người sẽ thấy sự giải cứu Chúa sẽ đem đến cho các

ngươi ngày nay. Người Ai-cập mà các ngươi thấy ngày hôm nay, cá ngươi sẽ không bao giờ thấy nữa. Chúa sẽ đánh trận cho các ngươi; các ngươi chỉ cần yên lặng. (câu 13-14, NIV)

Có một khuôn mẫu tái diễn ở đây. Trước nhất, chúng ta không được sợ hãi. Chúng ta phải xua đuổi mọi vết tích sợ hãi khỏi tâm trí chúng ta và không cho phép nó làm hoen ố tư tưởng chúng ta. Tiếp theo, mạng lệnh bảo chúng ta hãy đứng vững và đứng yên ngay tại chỗ. Điều này có nghĩa chúng ta không chạy trốn, không đầu hàng, không rút lui nhưng thay vào đó vẫn đứng vững ngay tại chỗ. Khi đã làm hai việc này rồi, chúng ta bước vào vị trí ngắm xem Đức Chúa Trời làm những điều kỳ diệu. Ngài mời gọi chúng ta ngắm xem, hay nói khác hơn là sẵn sàng kinh ngạc khi chúng ta chứng kiến sự giải cứu và cứu rỗi của Chúa vì cố chúng ta.

Tôi thích cách Môi-se thay đổi tầm nhìn của cả một quốc gia bằng một hình ảnh. “Hãy nhìn kẻ thù lần cuối bởi vì anh chị em sẽ không thấy lại chúng nữa. Và đang khi Chúa bày tỏ sức mạnh và sự thành tín của Ngài thì anh chị em được bảo là hãy đứng im và im lặng. Đừng có chế nhạo, la hét, hay thắc mắc - chỉ việc im lặng khi anh chị say sưa ngắm xem tất cả việc này.”

Khi cuộc chiến và kẻ thù quá sức chúng ta, Đức Chúa Trời có một cơ hội để bày tỏ chính mình Ngài là Đấng Giải Cứu. Chúng ta lùi lại, và Ngài sẽ bước vào bày tỏ sức mạnh, sự thành tín và quyền năng của Ngài.

Từ câu chuyện này trong sách Xuất Hành, chúng ta học được rằng Đức Chúa Trời liên tục chủ ý làm cứng lòng Pha-ra-ôn để bày tỏ vinh hiển của Ngài cho

**Sự thật về đấu
kiếm, nghệ
thuật đấu kiếm
là việc kiểm soát
chính các hành
động của bạn,
đó là vấn đề sự
tự kỷ luật.**

Ai-cập và làm cho Danh Ngài được cả thế gian biết đến. Sự giải cứu khỏi Ai-cập đã làm cho Chúa và con cái của Ngài nổi tiếng. Chỉ một trường hợp này thôi đã công bố một Đức Chúa Trời của sức mạnh và của giao ước với các nước và con cháu Áp-ra-ham suốt cả cõi đời đời. Trước sự kiện này, Y-sơ-ra-ên là một quốc gia nô lệ được giấu trong nước Ai-cập tự do, thịnh vượng và siêu cường.

Sau đó trong lịch sử của Y-sơ-ra-ên, đất nước lại một lần nữa đối diện với những sự xung đột không thể vượt qua - lần này là trong tay của vua Si-ri. Ông đã mời con cái Y-sơ-ra-ên bước vào một liên minh tội lỗi với ông và hứa sẽ cung cấp dư dật bánh và rượu tại một xứ bị phu tù. Hãy nghe những sự đe dọa của ông ta, và để ý thể nào sự khoe khoang của ông ta đã đặt Chúa vào vị trí bày tỏ chính Ngài một cách mạnh mẽ vì cơ dân sự của Ngài.

Chớ để Ê-xê-chia thuyết phục các người, bảo rằng, ‘Chúa sẽ cứu chúng ta.’ Trong các thần của các dân, đã có thần nào giải cứu họ khỏi tay vua A-si-ri chẳng? Há có thần nào trong tất cả các thần của các nước đã giải cứu được đất nước họ khỏi tay ta chẳng? Thế thì Chúa của các người há có thể giải cứu Giê-ru-sa-lem khỏi tay của ta được sao? (Ê-sai 36:18, 20).

Vua Ê-xê-chia đã bảo dân sự của mình trả lời với kẻ xâm lược kêu ngạo và tàn nhẫn này như thế nào?

Nhưng họ đều im lặng và không đáp lại hắn một lời, vì nhà vua đã truyền lệnh, “đừng trả lời hắn.” (câu 21)

Chỉ vì dân sự im lặng không có nghĩa họ quẫn trí. Sau khi họ đi khỏi ông vua hay bắt nạt này, họ đã xé áo mình trong sự tuyệt vọng và họ sai các sứ giả đem trình những lời đe dọa này cho vua của nước mình biết. Ê-xê-chia đã trình dâng tất cả những cả điều đó cho Chúa và ông kết thúc lời cầu nguyện như thế này:

Vậy bây giờ, ôi lạy Chúa, Đức Chúa Trời của chúng con, xin cứu chúng con khỏi tay hắn, để tất cả vương quốc

trên đất có thể nhận biết rằng chỉ một mình Ngài là Chúa mà thôi. (Ê-sai 37:20)

Tôi thích điều này. Nó cho thấy cuộc chiến thật quá sức chúng ta có thể tưởng tượng ra. Đây không phải là một sự đối đầu giữa hai quốc gia mà là một sự khải thị khác về một Đức Chúa Trời chân thần. Hai quốc gia này chưa bao giờ gặp nhau nơi chiến trường, bởi vì Chúa có một chiến lược khác trong tâm trí.

Ta sẽ sai một thân linh đến với nó, nó sẽ nghe một tin đồn và sẽ rút quân về. Ta sẽ khiến nó ngã chết bằng gươm trong đất nước của nó. (Ê-sai 37:7)

Chỉ kẻ đã khoe khoang về danh tiếng của mình giữa các nước cảm thấy bị ám ảnh bởi sức mạnh của một tin đồn. Tôi thích thí dụ này, bởi vì chúng ta thường bị cám dỗ để biến các cuộc chiến thành của riêng mình bằng cách phản ứng lại với các tin đồn, nhưng khi chúng ta làm vậy, chúng ta thất bại dấu chúng ta tưởng tượng là mình thắng.

Nói là bạc, im lặng là vàng.

Tục ngữ cổ của Ai-cập

Hãy nhớ rằng, khi Chúa đứng phía sau bạn, tương lai của bạn là vàng.

Những Tranh Chiến Cá Nhân

Chuyện gì xảy ra khi cuộc chiến mang tính cá nhân?

Thật ra tôi thắc mắc không biết có bao nhiêu lần Chúa đã trang bị và sẵn sàng chiến trận thay cho tôi và tôi thì lại làm hỏng sự giải cứu kỳ diệu của Ngài bằng chính môi miệng của mình?

Thành thật mà nói, thanh gươm im lặng này có thể là một thanh gươm khó sử dụng nhất đối với tôi, dấu tôi thấy

có một nhu cầu được bảo vệ ngày càng tăng về lưới gươm đó. Giữ im lặng khi bị đe dọa dường như mâu thuẫn với tư thế bảo vệ, đặc biệt khi yên lặng thường là thế đứng đòi hỏi nơi bạn khi bạn bị buộc tội hay bị hạ thấp.

Sách Châm Ngôn hứa với chúng ta, “Khi hết củi, lửa bèn tắt lụi, khi không còn ai đâm thọc, cuộc cãi vả cũng thôi.” (26:20)

Sự thách thức đó là giữ yên lặng cho đến khi miếng gỗ cuối cùng hoàn toàn cháy rụi và ngọn gió thời gian thổi bay đi những tàn tro của sự xung đột.

Yên lặng đôi khi có nghĩa rút khỏi cuộc đối thoại mà gây nguy hại đến bạn. Lúc khác nó có nghĩa không mở miệng khi người khác dường như cứ nói liên hồi. Những vũ khí có sức mạnh nhất thường là vũ khí khó cầm giữ nhất. Lưới của chúng ta có thể là một vũ khí hủy diệt ở phạm vi rộng hay là tác nhân mang lại sự chữa lành. Tôi không nói đến việc im lặng để chữa bệnh. Tôi biết rất rành cách làm chuyện này. Tôi muốn nói đến việc là rút lui, không nói hay không làm bất cứ điều gì mà bạn muốn.

Gần đây John và tôi đã tái khám phá sức mạnh của sự yên lặng. Giống như mọi người, chúng tôi không được miễn khỏi sự đàm tiếu. Con người thì ai bàn tán. Đôi lúc nó xuất phát từ ác ý, và lúc khác thì người ta chỉ cố nhận ra vấn đề. Đó là trường hợp khi một vấn đề không được giải quyết mà có liên hệ đến chúng ta, sờ sờ ngay trước mặt chúng ta. Vấn đề được bàn tán xôn xao ngay bạn bè và người lạ. Lúc đầu chúng tôi giữ im lặng. Sau đó chúng tôi thận trọng và thậm chí dè giữ với lời nói của mình, nhưng khi tần suất và cường độ của sự đàm tiếu gia tăng, thì việc cẩn thận với lời nói dường như có cảm giác không ổn khi người khác ăn nói bừa bãi. Tại sao chúng ta lại không nói ra mặt trái của vụ việc chứ?

Một ngày nọ lại có thêm một trường hợp khác. Theo quan điểm của tôi thật là bất công khi đưa ra kỳ hạn.

Tôi cảm thấy lời nói đã gây xúc phạm, và tôi lập tức nói thẳng.

Tôi có thể nói thật với bạn được không? Lúc đầu, việc nói ra công khai cảm thấy dễ chịu! Nói được những gì mình suy nghĩ thật là một sự nhẹ nhõm tuyệt vời. Người khác thậm chí dường như được nhẹ nhõng khi nghe cái nhìn của chúng tôi về vụ việc. Tin tôi đi, giai đoạn này rất ngăn ngử khi tôi vấp từ chỗ dè chừng và cẩn thận trong những gì mình nói đến chỗ thốt ra những lời bất cần. Nó như thể xả nước một cái đập, và tôi trải qua một thời gian tồi tệ để kiểm soát “dòng chảy”. Nó chảy mạnh và biến thành sông thành suối, rồi chảy tứ tung ngoài ý muốn của tôi.

Bây giờ người khác đang lội qua dòng sông đầy bùn lầy mà tôi đã gây ra và họ mất luôn đôi giày dưới dòng bùn của tôi. Sự rối rắm càng lớn, tôi càng muốn đổ lỗi cho người khác vì đã giẫm bùn. Không lâu trước khi tôi nhận ra mình đã ngập tới đầu gối. Chồng tôi và tôi đều đã nói quá nhiều, và chúng tôi bị chìm dưới vũng bùn.

Chúng tôi đều đã nhận ra điều này đang khi chúng tôi ở hai tiểu bang khác nhau. Chúng tôi đã gọi điện thoại và cầu nguyện cho nhau quan điện thoại. Ăn năn, chúng tôi xin lỗi và xưng nhận các việc làm sai của mình, nhưng từ lúc đó trở đi *nín thinh* là từ yêu thích mà chúng tôi mới phát hiện ra.

Thanh Gươm Im Lặng của Đa-vít

Chúng tôi không biết chắc là mình có quyết định đúng hay không, ngày hôm sau tức là vào buổi nhóm Chủ nhật vấn đề đã được giải quyết. Ngày hôm đó chúng tôi có một vị diễn giả mà tôi chưa bao giờ nghe trước đó. Ông bắt đầu chia sẻ một số bài học nổi bật về Đa-vít và Sau-lơ - thể nào Đa-vít đã xoay sở được khi bị Sau-lơ xuyên tạc về mình, rồi sau đó bị Sau-lơ hiểu lầm, rồi bị Sau-lơ đuổi theo, rồi được Sau-lơ tha thứ, rồi lại bị hiểu lầm, rồi lại bị

Sau-lơ đuổi bám từ hang hổ này đến hang hổ nọ, từ chỗ trú này tới chỗ ẩn nọ. Đa-vít có thể chứng minh sự vô tội và lòng trung thành của ông, nhưng ông cứ để người ta nói dối về mình và bị rượt đuổi hết lần này tới lần khác.

Tôi biết câu chuyện này rất rõ và tôi cảm thấy như mình đã liên tục sống trong viễn cảnh này.

Vị diễn giả không dừng lại ở đó. Ông tiếp tục giải thích thế nào Đa-vít gần như trở thành chính điều mà ông đang lẩn trốn. Mệt mỏi do tất cả những rắc rối này, Đa-vít hy vọng ông có thể tìm thấy một nơi ẩn náu bằng cách bảo vệ người và chiên của Na-banh. Đa-vít đã sai một số người trai trẻ của mình đến hỏi xem họ có thể tham gia lễ hót lông chiên không. Tại điểm này bạn phải thắc mắc liệu Đa-vít có thật sự muốn tham gia hay không.

Yêu cầu của ông đã không được tiếp nhận. Họ không chỉ bị cấm đến dự lễ hội mà tự cách của Đa-vít cũng bị đặt câu hỏi:

Na-banh trả lời các tôi tớ Đa-vít và nói, “Ai là Đa-vít? Ai là con trai của Giê-se? Thời buổi này có nhiều đầy tớ bỏ chủ trốn đi lắm.” Vậy những người trẻ của Đa-vít quay gót trở về. Họ đến và tường thuật cho ông mọi lời ấy. (1Sa-mu-ên 25:10,12)

Bạn sẽ cảm thấy thế nào? Đa-vít đã bị sỉ nhục ngay trước mắt các binh sỹ của mình. Danh tánh và quyền lợi của ông đã bị hạ thấp bởi lời cáo buộc rằng ông là kẻ trốn chui trốn nhủi. Khi Đa-vít nghe điều này, ông đã mất hết kiên nhẫn, và ông phản ứng hơi thái quá!

Bấy giờ Đa-vít nói với những người đi theo ông, “Ai nấy hãy nịt gươm mình vào.” Vậy người nào cũng nịt gươm mình sẵn sàng, và Đa-vít cũng nịt gươm của ông vào nữa. Có chừng bốn trăm người đi với Đa-vít, còn hai trăm người ở lại giữ đồ đạc. (Câu 13)

Đa-vít đã không chịu được nữa. Ông đã có đủ sự cáo buộc khi người ta nói ông là một đầy tớ nổi loạn đang

khi ông đang trung thành phục vụ Đức Chúa Trời. Ông đã không chạy trốn; ông đã bị đuổi đi. Na-banh sắp gánh chịu cơn thịnh nộ mà Đa-vít sắp trút lên sau nhiều năm thất vọng. Đa-vít quá thất vọng nên ông thậm chí đặt câu hỏi về phần thưởng của sự tin kính. Hãy nghe ông nói:

Đa-vít nói, “Tất cả những gì Ta đã bảo vệ cho người này thật là uổng công. Ta đã giữ để những gì thuộc về hấn không bị mất mát, mà bây giờ hấn lại lấy oán trả ơn. Nguyên Đức Chúa Trời phạt Đa-vít nặng nề, nếu ta để cho những kẻ thù của ta, tức để cho một người nam nào trong nhà hấn sống đến sáng mai.” (câu 21-22)

Đa-vít đã thay đổi chớp nhoáng từ một người chần chừ bảo bọc thành một tay cầm đầu vụ án “giết tất chúng đi”, là điều rất dễ thực hiện khi bạn quên mất Đấng ban thưởng của bạn là Đức Chúa Trời, chứ không phải con người. Bởi vì Đa-vít là một người lãnh đạo, tất cả người của ông đều bắt chước ông và “hùa” theo vị lãnh đạo đã bị xúc phạm của mình. Không còn do dự hay thắc mắc gì, họ đeo gươm bên hông và nhảy lên lưng ngựa.

Điều này đã đem tôi tới một điểm khác. Mọi người đi theo sự dẫn dắt của bạn không nhất thiết có nghĩa bạn làm đúng. Người ta đi theo các lãnh đạo, và dẫu Đa-vít là một lãnh đạo vĩ đại, ông cần sự khôn ngoan, bởi vì ông sắp kết thúc một giai đoạn khó khăn.

Làm sao Đa-vít lại rơi đến chỗ bị đát như vậy?

Có thể Đa-vít đã để lời nói của một người lối bịch làm lu mờ khái tượng của ông. Vì một số lý do nào đó sự lảng nhục và nói bóng gió này đã đe dọa khiến ông đi trệch hướng. Sau nhiều năm thánng tin cậy Chúa với những kết cuộc như thế, Đa-vít đang theo chiều hướng tự thân giải quyết vấn đề.

Nếu bạn không cẩn thận, việc lắng nghe những gì người khác nói về bạn có thể khiến bạn quên mất mình thật sự là ai.

Dù Đa-vít có chứng minh với Sau-lơ bao nhiêu lần là mình vô tội đi chăng nữa, điều đó không bao giờ có thể đặt ông lên ngai. Vì ngai vàng không còn thuộc về Sau-lơ để ông có thể cho. Vương quốc đã được lấy khỏi tay của ông. Chúa đang đặt để Đa-vít bằng cách tinh luyện ông qua sự khước từ, chính là bài thử mà Sau-lơ đã thất bại.

**Việc lắng nghe
những gì người
khác nói về bạn
có thể khiến bạn
quên mất mình
thật sự là ai.**

Tất cả chúng ta đều gặp phải những người chỉ trích và gièm pha. Tôi không biết có phạm vi nào trong cuộc sống thoát khỏi quan niệm của người khác. Bí quyết đó là chọn để những sự chỉ trích này “luyện” bạn, chứ không phải “nấn” bạn!

Đa-vít không được Sa-mu-ên xúc dầu để giết Sau-lơ và Na-banh; ông được xúc dầu để cai trị Y-sơ-ra-ên. Ông sắp đến chỗ lời hứa của Chúa sẽ được thành trên cuộc đời ông, và ông suýt đánh mất điều đó - tất cả là vì tên ngu dại là Na-banh đã làm cho ông bị phân tâm.

Đây là lời cảnh báo dành cho bạn: những kẻ ngu sẽ xuất hiện để khiến bạn đi đường vòng ngay trước khi bạn đến chỗ Đức Chúa Trời muốn bạn. Người ngu nói gì? Chúng đặt nghi vấn sự tồn tại và hiện diện của Chúa. Chúng có thể nói những điều như, “Đức Chúa Trời không ở về phía người” hay “sự tin kính chẳng có ích lợi gì cả” và “Đức Chúa Trời không hành động vì có người dẫu.”

Việc giết chết người mà trước đó ông từng bảo vệ là một câu trả lời khứng khiếp cho câu hỏi của Na-banh, “Đa-vít là ai?” theo như bạn nghĩ thì có bao nhiêu lễ hội hót lông chiên Đa-vít và người của ông được mời đến sau cơn giận này? Tôi đoán là chẳng có lần nào cả. Đa-vít đã để cho câu bình luận ngu dại của Na-banh “xác định” con người của ông.

Cảm tạ Chúa vì A-bi-gai, một người phụ nữ can đảm

với thanh gươm là sự khôn ngoan bên người nàng. Nàng sắp mình xuống trước Đa-vít, vì vậy nàng thể hiện sự kính trọng tất cả những gì chồng của nàng đã sĩ nhục. Và sau đó nàng chủ tâm nhắc nhớ Đa-vít ông là ai và ông thuộc về ai.

Xin ngài tha tội cho nữ tỳ của ngài, vì Chúa chấn chấn sẽ lập cho nhà chúa của nữ tỳ được bền vững, vì chúa của nữ tỳ đã đánh những trận chiến cho Chúa, và điều ác sẽ không bao giờ tìm thấy trong suốt đời ngài. Dù cho có người đứng dậy truy lùng ngài và tìm cách hại mạng sống ngài, nhưng mạng sống chúa của nữ tỳ sẽ được bảo bọc trong số những người được sống sót với Chúa, Đức Chúa Trời của Ngài; còn mạng sống của những kẻ thù nghịch ngài, Chúa sẽ quăng xa như viên đá trong bọc của trành ném đá bị quăng đi vậy. Rồi đây, nguyện Chúa sẽ làm cho chúa của nữ tỳ những điều mà Chúa đã nói về ngài, tức lập ngài trị vì trên cả Y-sơ-ra-ên. Bấy giờ chuyện này sẽ không làm cho ngài phai dầy dứt hoặc khiến cho lòng chúa của nữ tỳ phải ân hận mãi, vì đã làm đổ máu vô cơ hoặc đã tự mình báo thù cho mình. Rồi khi Chúa đã thực hiện xong những điều tốt đẹp với chúa của nữ tỳ, ước mong ngài nhớ đến nữ tỳ này của ngài. (câu 28-31)

Có một số bài học quan trọng dành cho tất cả chúng ta:

1. Chỉ một mình Đức Chúa Trời là Đấng xây dựng gia đình.
2. Khi chúng ta sống dưới sự hướng dẫn của Thánh Linh, Đức Chúa Trời bảo vệ chúng ta.
3. Chúa biết cách giải quyết các vấn đề với kẻ thù của chúng ta.
4. Chúng ta không bao giờ nên sử dụng vị thế của mình trong Chúa để tự bảo vệ mình.
5. Chúng ta không được tự mình giải quyết các vấn đề liên quan đến sự phán xét và cứu rỗi, cả hai điều này thuộc về Chúa.

Cảm tạ Chúa, Đa-vít đã bị ngăn cản nhờ lời nói của A-bi-gai, ông nhớ lại bàn tay và những lời hứa của Chúa trên cuộc đời ông. Không lâu thì nàng góa A-bi-gai trở thành nàng dâu của Đa-vít và người tôi tớ bị khước từ đã trở thành vua.

*Sự yên lặng là yếu tố khiến nhiều điều lớn lao thêm
đột nhau; sau một thời gian dài nó sẽ hiện ra, hình
dạng đầy đủ và thật oai nghiêm dưới ánh sáng của
Sự Sống, và nó sẽ cai trị từ đó.*

-Thomas Carlyle

Một Loại Vũ Khí Mới

Hỡi các người mẹ, người chị, người em, người con gái và bạn bè, cơ hội là khi ai đó đã sỉ nhục bạn. Có thể tên của bạn đã bị gán ghép với những lời cáo buộc bóng gió. Có chẳng không một lời mời nào gửi đến nhà bạn? Xin hãy tin tôi, tôi hiểu. Nhưng bạn có thật sự sẵn sàng để sự sỉ nhục hay sự lãng quên làm chệch hướng hay phá hoại định mệnh của bạn không? Bạn muốn chém, nhưng thanh gươm mà bạn đang cầm được cho là được xúc dầu thật ra nó đòi hỏi sự báo thù, và thanh gươm đó không phải của bạn để bạn sử dụng. Hãy tra gươm vào vỏ và để nó xuống!

Bạn có bức bối vì bạn đang “cùng hội cùng thuyền” với những người bị vu khống và sỉ nhục không? Hãy xuống thuyền ngay lập tức, hãy nhắc họ về những lời hứa của Chúa, và bảo họ đứng yên và nhìn xem Chúa, Đấng hậu thuẫn chúng ta, đảm nhiệm công việc đó. Bạn tôi ơi, Chúa sẽ vững lập gia đình bạn và canh giữ bạn khi bạn bước tới. Bạn không cần phải tính toán xem chuyện gì phải xảy đến với những người mà bạn xem là kẻ thù. Chúa đã giải quyết hết rồi; hãy yên nghỉ và biết rằng chỉ một mình

Ngài là Quan án công bình. Giờ là lúc chúng ta rút lui khỏi tư thế biện bạch. Đức Chúa Trời chiến đấu cho chúng ta khi chúng ta chiến đấu vì người khác.

Hãy nắm lấy một loại vũ khí khác-một thanh gươm được gọi là *im lặng*. Thanh gươm này ở trong bao kiếm. Đó chính là thanh gươm Chúa Giê-su đã rút ra với sự mầu nhiệm lớn lao. Đó là thanh gươm Ngài đã chọn không tuốt ra. Qua sự yên lặng Ngài đã cứu cuộc đời chúng ta bằng cách phó chính mạng sống của Ngài. Hãy tưởng tượng chuyện gì sau đó, khi biết sức mạnh của thiên đàng rất sẵn sàng khi Ngài cất tiếng hay đưa tay lên. Hãy tưởng tượng là bạn yên lặng khi những kẻ cai trị yếu ớt của đất này nhạo báng Đấng Tạo Hóa của họ. Hãy tưởng tượng khi bạn bị cáo buộc trong khi Ngài chính là hiện thân của công lý (xem Giăng 5:22). Chúa Giê-su im lặng không phải vì Ngài không có câu trả lời. Ngài yên lặng bởi vì Ngài là câu trả lời của họ.

Vị thượng tế đứng dậy và nói với Ngài, “Người không trả lời sao? Những người này tố cáo người điều gì thế?” Nhưng Đức Chúa Giê-su vẫn im lặng. Vị thượng tế nói với Ngài, “Ta buộc người thê trước mặt Đức Chúa Trời hằng sống, rồi nói cho chúng ta biết: Có phải người là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời không?” (Ma-thi-ơ 26:62-63)

Không một lời nói nào, không một lời thì thầm nào, không một tiếng thở dài, lắc đầu hay cái ngược mắt nào. Chỉ có im lặng mà thôi ...như chiên cầm. Không phải Chúa Giê-su không có gì để nói mà vấn đề là Ngài chọn không nói gì.

Tương tự, có những lúc chúng ta cảm thấy mình có rất nhiều điều để nói. Chúng ta đã bị cáo buộc, bị hiểu nhầm, và thậm chí bị đem đến trước mặt những người khác, những người không thật sự tìm kiếm lẽ thật. Hãy giữ khôn cho mình, và nhìn xem câu trả lời của Chúa. Bản cáo trạng được đọc lúc bất giữ kẻ bị tình nghi với lời cảnh

báo này -“Bạn được quyền giữ im lặng”- họ không đổ tội cho bản thân mà không có lời khuyên hợp pháp. Đôi khi tất cả những gì chúng ta cần được nhắc nhở rằng việc giữ im lặng là quyền của chúng ta.

*Phi bạo lực là một vũ khí quyền năng và công bình,
nó cắt mà không làm bị thương và làm cho người sử
dụng nó được tôn quý. Đó là thanh gươm chữa lành.*

-Martin Luther King

Nếu Chúa Giê-su, Con Đấng Chúa Trời, là Đấng duy nhất vô tội, đã thực hiện quyền được im lặng của mình khi Ngài không tự biện hộ cho mình lúc đối diện cái chết, thì chắc chắn chúng ta có thể làm điều tương tự khi chúng ta đối diện cuộc sống. Chúa Giê-su lặng lẽ bước vào và thay thế chỗ của chúng ta trong cuộc chiến.

Dẫu Ngài vô tội, tội lỗi của chúng ta đã được đặt trên Ngài như một cái áo choàng, và Ngài không muốn cởi nó ra.

Chúng ta thấy đều như chiên đi lạc, ai theo đường nấy; Chúa đã chất tội lỗi của tất cả chúng ta trên Người. Người đã bị bức hiếp và hành hạ đau đớn. Nhưng Người chẳng mở miệng than van. Như chiên con bị đưa đi làm thịt, như chiên con yên lặng trước mặt thợ hót lông. Người chẳng hề mở miệng. (Ê-sai 53:6-7)

Thế gian đã quay lưng khỏi Đấng đã mở ra một con đường. Thật ra, Chúa Giê-su trong sự yên lặng của Ngài đã lên tiếng to nhất. Không cần phải nói ra lời của đất khi lời của thiên đàng đang đứng trước mặt họ, yên lặng, khi họ tự định tội mình để qua Ngài tất cả sẽ được cứu.

Cuộc chiến nào cần được đáp trả qua sự im lặng của bạn? Để đánh giá điều này, hãy xem những lĩnh vực nào của cuộc đời bạn mà bạn thấy khó mà im lặng.

Khi bị nguyên rủa, Ngài chẳng nguyên rủa lại; khi chịu đau khổ, Ngài chẳng hăm dọa nhưng phó thác mình cho Đấng phán xét công bình. (1Phi-e-rơ 2:23)

Bạn có sẵn sàng đứng yên và nhìn xem? Tin cậy Chúa khi đối diện với những sự đe dọa, lằng nhục và lời nói bóng gió là một tiến trình liên tục, tiếp diễn trong một vài kỳ, thậm chí là hằng ngày. Hỡi những người chị em của tôi, chúng ta có thể làm được. Bởi vì Ngài đã đi trước chúng ta và mở ra một con đường.

Lạy Cha thiên thượng,

Con đến với Cha trong Danh Chúa Giê-su. Ngày hôm nay con chọn gác sang một bên quyền được nói những gì con suy nghĩ và con thực hành quyền được im lặng. Thánh Linh ơi, xin ban cho con sự khôn ngoan để con biết khi nào nên im lặng và khi nào nói ra. Khi con lằng nhục mình trước Ngài, hãy phán với con. Xin hãy canh giữ môi miệng con để con không phạm tội cùng Ngài. Tha thứ cho con những lần con theo đuổi những tin đồn. Con đầu phục sự khôn ngoan và ý muốn của Ngài, hãy cai trị hồn con bằng sự mưu luận của lời Ngài. Con sẽ không để những gì người khác nói về con “xác định” con nữa. Ngài đã phó mạng sống mình để bảo vệ con và chỉ mình Ngài là chân thật và công bình. Tha thứ cho con vì có những lúc con tìm kiếm sự mưu luận riêng của mình và cố ý nói những gì con nghĩ trong đầu. Xin Cha hãy bước vào mọi cuộc chiến hiện giờ đang đe dọa và áp đảo con. Con sẽ ngừng thổi ngọn lửa xung đột của con người. Con tin cậy Ngài khi những sự tấn công của kẻ thù đe dọa và áp đảo con. Con sẽ đứng ngay tại chỗ, yên lặng và an ninh rằng Ngài đã chiến thắng cuộc chiến này. Trong Danh Giê-su, Amen.

13

Thanh Gươm Tha Thứ và Phục Hồi

Đôi khi thua một trận bạn sẽ tìm ra một cách khác để thắng trận khác.

-Donald Trump

Hãy mừng tượng một thanh gươm đang nằm dưới ngai vàng. Thanh gươm này được cất trong chốc lát để sau đó được sử dụng vì một mục đích lớn lao hơn. Những vị vua chiến thắng đòi hỏi sự trung thành từ chính các hiệp sỹ, người trước đó từng chống lại họ. Mỗi nhà quý phái của vương quốc mới này xuất hiện trước mặt vua và cúi lạy cả vua lẫn thanh gươm dưới chân của chủ mới. Đôi khi vị vua mới sẽ để bàn chân của mình lên cổ của người hiệp sỹ. Trong tư thế này người hiệp sỹ thề trung thành với người chủ mới của mình trước khi thanh gươm của họ được trả lại.

Trong chương này chúng ta có một cơ hội để cân nhắc các động cơ của chúng ta. Điều quan trọng cần phải tìm hiểu xem liệu chúng ta có đang chiến đấu chống lại ai hay điều gì đó hay thật sự chiến đấu vì cơ họ.

Thí dụ, bạn có thể chống lại nạn phá thai, nhưng điều đó không nhất thiết có nghĩa là bạn phản đối việc phá thai. Dem những tấm biển trước một phòng khám phá thai là một chuyện, mở lòng và nhà bạn ra cho một người mẹ độc thân hay đứa trẻ sinh ngoài ý muốn là một chuyện khác. Có thể bạn chống lại việc giết người nhưng thật sự không muốn làm gì cần thiết để bảo tồn sự sống.

Sự thay đổi về động cơ của chúng ta xảy ra khi chúng ta nhận ra mình tận hiến với chính nghĩa lớn lao hơn các quyền lợi và quan điểm cá nhân của chúng ta. Dù chúng ta được tin thác với gươm của Thánh Linh, chúng ta không được trang bị để làm hại. Chúng ta giải phóng những kẻ bị nô lệ và những tù nhân thay vì làm họ kinh khủng và trói buộc họ. Luôn luôn có điều gì đó lớn lao hơn những gì đang xảy ra.

Các vũ khí chiến trận của chúng ta không được trui rèn từ những thực thể hư nát của đời này, cũng vậy chúng ta không tiến hành cuộc chiến theo các luật lệ của hành tinh chúng ta được sinh ra. Các vũ khí nên được sử dụng tùy theo các luật lệ của vương quốc nó được sinh ra, và vũ khí của chúng ta đến từ một nơi, nơi “kim loại” được tinh luyện thành ánh sáng thật và các góc cạnh của lưỡi gươm được mài một cách hoàn hảo để cùng lúc nó có thể cắt lẫn chữa lành. Vì vậy, động cơ để gươm cao những vũ khí thuộc linh này cũng phải được tinh luyện.

Sách Ga-la-ti cho chúng ta một danh sách bao quát về vũ khí của con người và các động cơ của họ: phù phép; ghen ghét hay thù địch, thịnh nộ, tranh đấu, bất đồng và chia rẽ, dị giáo, ghen tương và giết người. Tất cả những khí cụ bị giới hạn bởi đất này và mục tiêu của chúng liên quan tới Sự Sa Ngã.

Trái ngược với ảnh hưởng của những vũ khí “bản” đó, sứ đồ Phao-lô ban cho chúng ta cái nhìn về lý do đằng sau quyền năng của chúng ta.

Ngay cả khi tôi có tự hào ít nhiều về quyền năng Chúa ban cho chúng tôi để xây dựng anh chị em chứ không phải để phá đổ, thì tôi cũng không có gì hổ thẹn. (2Cô-rinh-tô 10:8)

Chúng ta không chiến đấu để phá đổ mà để xây dựng. Thậm chí quyền mà thiên đàng cho chúng ta mượn trên đất này là để hủy diệt điều ác bằng cách làm điều thiện. Tôi đã bước đi với thanh gươm là Lời Chúa trên môi miệng tôi trong hơn ba thập kỷ không có nghĩa là lúc nào tôi cũng dùng gươm chính xác. Đôi khi tôi khua gươm trong sự giận dữ và đâm chém những thứ cần được chữa lành. Lúc khác tôi cảm thấy thanh gươm nằm trong vỏ trong lúc đáng ra tôi cần rút nó ra để cắt đứt sợi dây trói buộc kẻ bị nô lệ.

Khi các con tôi còn nhỏ, thanh gươm của tôi đã nằm ngủ cạnh giường tôi một thời gian dài. Trong suốt thời gian này tôi đã lật qua những trang Kinh Thánh để đọc Thi Thiên, tôi cứ ngủ quên. Nhiều tháng trôi qua tôi cẩn thận tránh sử dụng các cạnh sắc nhọn của thanh gươm để đâm thủng thế giới bận rộn của mình.

Trong những trang sách này tôi muốn đem bạn trải qua một trận đấu kiếm cá nhân lâu dài, đầy đầy rủi ro nhưng rất cuộc là chiến thắng khả hoàn.

Không lâu sau khi tôi trở thành Cơ Đốc Nhân, tôi biết cánh tay Chúa trên tôi để tôi giúp đỡ người khác. Tôi bắt đầu chuẩn bị với sự hào hứng đầu tôi không biết chức vụ đó sẽ như thế nào. Tôi đọc Kinh Thánh, đi nhóm mỗi lần của hội thánh mở cửa, tham gia các buổi học Kinh Thánh và phục vụ. Một trong số các buổi nhóm này, một mục sư khách mời đã công bố rất thuyết phục rằng nếu toàn bộ gia đình của bạn không được cứu, thì bạn đừng nghĩ đến chuyện giảng tin lành cho người khác. Ông lý luận thế này; nếu chính cuộc đời của bạn không đủ hấp dẫn để thuyết phục những người thân của bạn về lẽ thật của phúc âm, thì tại sao người khác lại phải nghe những gì bạn nói.

Bởi vì tôi biết được rằng những lời giảng đầy nhiệt quyết của ông thiếu chính xác, nhưng vào lúc đó tôi đón nhận tất cả vào tấm.

Bởi vì ba tôi là người dường như khó được cứu nhất, nên tôi đã tăng thời gian cầu nguyện của mình. Ông là tấm gương kinh điển của tất cả những gì được định nghĩa là *thế gian* và *hư mất*. Ông hút thuốc liên tục, uống rượu bia quá mức và không thể nào nói một câu mà không có những từ chửi thề trong đó. Tôi hiểu rằng ông liên tục lừa gạt mẹ tôi và bỏ rơi con cái của mình.

Nhà tôi và tôi trước đây sống ở Dallas, và lần đầu tiên cha tới thăm chúng tôi, tôi đã kéo ông tới hội thánh. Suốt buổi nhóm tôi liếc nhìn ba tôi với hy vọng ông sẽ cảm nhận hết sức nặng tội lỗi của mình, sự không đồng tình của con gái ông và sự cáo trách của Thánh Linh. Tôi không muốn có chỗ cho sự nghi ngờ khi mục sư đưa ra câu hỏi kết thúc: “Nếu tối nay bạn qua đời, bạn sẽ đi đâu?”

Tôi giả định, dù là nhỏ nhất, rằng ba tôi sẽ cúi đầu xuống trong sự tư duy sâu lắng, nhưng ngược lại ông nhìn chằm chằm vào mục sư như thể nói thách rằng, “Tôi sẽ xuống thẳng địa ngục, và ông cũng có thể đến đó!”

Ba tôi không hề nao núng khi có lời mời gọi lên tin Chúa để được cứu. Thất vọng, tôi nắm tay ông với nỗ lực kéo ông lên bục giảng. Phẫn nộ, ông phủ tay tôi ra. *Có thể ông không hiểu thế nào là gặp nguy hiểm*. Để làm cho ba hiểu, tôi nghiêng mình và thì thầm, “Ba ơi, Giê-su là con đường duy nhất. Nếu ba không cầu nguyện tin nhận Chúa, ba sẽ xuống địa ngục.”

Lời khuyên đó đã không hiệu nghiệm! Theo như tôi nhớ thì đã có một tràng những lời báng bổ, xúc phạm. Bất cứ cánh cửa nào để vào tấm lòng ông mà trước đó tôi nghĩ là đã mở ra thì nay đã đóng sầm lại và được khóa kín.

Ba tôi nhẹ nhõm khi ông trở về với cuộc sống thoải mái của mình tại Florida đầy nắng ấm và bỏ lại cô con gái

“giỏi Kinh Thánh” tại Texas.

Không từ bỏ dễ dàng, tôi đã liên lạc với những bạn bè của bạn tôi tại Florida và đưa cho họ số điện thoại của ba. Đức tin của tôi được nâng lên khi tôi cầu nguyện rằng bằng cách nào đó những người hoàn toàn xa lạ này sẽ là những con gặt hoàn hảo cho ba của tôi.

Khi nỗ lực đó thất bại, tôi quyết định giờ đã đến lúc lời khấn đại bác ra.

Tôi đã biệt riêng ra toàn bộ thời gian cuối tuần để kiêng ăn và cầu nguyện cho ba tôi tin Chúa. Tôi sẽ không nao núng. Tôi vừa đi lại vừa cầu nguyện, nằm phủ phục trên sàn nhà và khóc, quỳ gối bên cạnh giường với cuốn Kinh Thánh mở ra và trích những lời hứa của Chúa. Không lâu sau tôi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, mong là nó rung lên. Tôi rất nóng lòng nghe tiếng của ba tôi khi ông chia sẻ thể nào ông đã được giạt khỏi sự cầm giữ của Satan.

Điện thoại đã không reo lên, nhưng tôi đã nghe tiếng nói của Cha. Cha thiên thượng đã thi thắm một câu hỏi vào trong tâm linh tôi: *Lisa, con có biết là Ta yêu thương ba con hơn là con yêu thương ông hay không?*

Thành thật mà nói lúc đó tôi thấy sự khải thị này hơi sốc, nên tôi đã giữ im lặng. Tiếng thì thầm tiếp tục, *Ta muốn ông ấy ở với Ta hơn là con muốn ông ở với Ta. Lisa, hãy trao ông ấy cho Ta...con không cứu được ông ấy đâu.*

Sau đó Chúa đã nhắc nhở tôi về một lời hứa trong Lời Ngài: *Ta chẳng từng nói rằng, “Hãy tin Chúa Giê-su Christ thì người và nhà người sẽ được cứu sao”? (Công vụ 16:31). Đó là lời hứa của Ta về cha con. Hãy tin và đừng có hành xử kỳ cục nữa. Con chỉ việc yêu thương ông.*

Tôi mở Kinh Thánh sang Công Vụ và đánh dấu câu Kinh Thánh đó, rồi đặt tất cả hy vọng của mình vào lời Ngài.

*Đức tin là sự tin quyết nhiệt thành nơi bản tánh của
Đức Chúa Trời, Đáng mà đường lối Ngài có thể lúc
đó bạn không hiểu được.*

-Oswald Chambers

Không lâu sau khi tôi sinh con trai đầu lòng, Addison, và gia đình của chúng tôi chuyển đến Florida, cùng tiểu bang mà cha tôi sống. Ngay trước khi Alec ra đời, cha tôi đã mất việc, ông đã chuyển đến một nơi gần bờ biển Florida cách vài giờ đi xe. Ông hy vọng cho một sự khởi đầu mới, nhưng tìm được một vị trí thật là khó khăn cho một người ở tuổi của ông. Cha tôi, người đã từng xây dựng các nhà văn hóa và câu lạc bộ đồng quê bây giờ làm công việc bảo trì. Ông đã rơi vào sự nản lòng, và việc nhậu nhẹt của ông từ lúc chỉ là ban đêm thì bây giờ là cả ngày, trước giờ trưa ông đã say xỉn rồi. Những chuyện thăm làm cho con cái chúng tôi sợ hãi. Chúng không hiểu tại sao cha tôi lại nói những điều đáng xấu hổ hay tại sao ông quát mắng, nổi giận và gọi tên mẹ chúng bằng tên vợ trước của ông.

Rồi vào một tháng Mười hai mọi chuyện đã thay đổi. Sau ngày Giáng sinh chúng tôi đi vòng ra cửa sau nhà công mà ông ở cùng với bạn gái của mình. Chúng tôi mong tìm thấy họ ngồi sau mái hiên, nhưng chúng tôi tìm thấy vài dòng được buộc vào cánh cửa kéo bằng kính. Bức thư rời như tờ vò, nói rằng, “Xin lỗi, tôi đã có những kế hoạch khác.”

Bức thư không nói đến ai cả, và nó không có chữ ký. Chúng tôi đã gọi điện và xác chứng rằng chúng tôi tới thăm một lần nữa ngay trước khi chúng tôi rời khỏi nhà mình và lái xe trong vài tiếng đồng hồ. Những kế hoạch khác ư? Tôi đứng đó chết lặng đi, cầm bức thư viết nguệch ngoạc trên tay. Tôi có thể nghe các con tôi hỏi, “Mẹ ơi, ông đâu rồi?”

Nhìn lướt qua bãi biển trải dài trước mắt chúng tôi, tôi đã tưởng tượng từ đằng xa cha cười nhạo chúng tôi. Tôi không biết phải nói gì. Nhà tôi đã trả lời cho các con tôi khi chúng tôi dẫn chúng trở lại chiếc xe.

Tôi bị dày xé và xấu hổ. Tôi liên tục xin lỗi nhà tôi và các con tôi. Sau đó tôi đã khóc trên suốt đường về nhà. *Cha mẹ chồng tôi sẽ không bao giờ mơ tưởng đến việc chạy đến một quán ba, đặc biệt khi họ biết con cháu mình đang tới thăm.*

Năm tiếng đồng hồ là một khoảng thời gian dài trên chiếc xe tải, đặc biệt là lý do cho chuyến đi đó đã không bao giờ xảy ra và người mẹ thì khóc suốt đường đi. Hai đứa con con vươn tới tôi từ chỗ ngồi sau của chúng đã vỗ vai tôi và an ủi dưới hình thức của một câu hỏi: “Mẹ ổn chứ? Mẹ ơi, không sao đâu.”

Tôi cố gắng thể hiện sự can đảm ra mặt, nhưng lúc đó tôi thật sự không ổn chút nào.

Ngày hôm sau nhà tôi đi Thụy Điển. Sau khi tôi đưa anh lên máy bay, tôi trở về nhà, cho các cháu đi chơi, mở nhạc thờ phượng lên và nằm trên sàn nhà để cầu nguyện và hỏi Chúa vài câu: *Tại sao cha con lại không yêu thương con? Tại sao ông ấy lại không muốn ở với các con của con? Khi nào thì lời hứa của Ngài thành hiện thực đây?*

Tôi than khóc trên thảm. Thịnh linh ý tưởng bắt đầu lóe lên trong tâm trí tôi...*tôi không có cha!* Cha tôi đi rồi; ông ấy không muốn bị làm phiền! Ông không muốn liên quan gì đến tôi cả. Tôi đã nói những gì mình suy nghĩ và trong sự nghiêm chỉnh tôi đã khóc, nhưng khi tôi vừa than khóc, tôi đã nghe điều mà tôi chỉ có thể miêu tả là Chúa đang cười. Âm thanh đi ra khỏi chỗ đó thật là khó tin đến nỗi tôi đã ngẩng đầu lên và nhìn quanh. Sau đó tôi nghe tiếng Ngài thì thầm, “Con nhìn nhận sai về tất cả những điều này rồi. Cái mà con cho là khước từ thì Ta xem là chấp nhận.”

Cái gì?

“Khi con hoàn toàn bị bỏ rơi bởi người cha tự nhiên của mình, thì con hoàn toàn được Ta chấp nhận. Một mặt cha con đã từ chối thừa nhận bất cứ quyền gì ông có với con và con cái con. Bây giờ không có gì ngăn giữa chúng ta. Tất cả các con là của Ta.”

Nghiêm túc chứ? Con có đang nghe đúng không?

“Nếu John cần cái gì đó, nó có thể gọi cho cha mình. Nếu con cần điều gì, hãy đến trực tiếp với Ta.”

Dạ được, tuyệt quá!

Ngay giây phút tôi nhận ra mình không có cha, tôi phát hiện ra mình đã được nhận làm con! Tôi có cảm nhận thật tuyệt vời rằng Chúa rất vui khi chia sẻ điều này với tôi. Tôi đã nở nụ cười trước sự diệu kỳ của khả thi này. Tôi lau nước mắt, đứng lên và đưa tay và dâng cuộc đời trong sự thờ phượng. Chỉ có người Cha đích thực, tốt lành mới quan tâm tới tôi như vậy!

Từ lúc đó trở đi tôi không mong gì từ cha tôi nữa. Ông ấy không nợ tôi gì cả - không thăm viếng, không ủng hộ, không tình thương, không quà cáp hay thậm chí là không một lời tử tế nào.

Không lâu sau khi nhận ra điều này gia đình tôi chuyển từ Florida tới Colorado, và các chuyến thăm cha tôi trở nên ít lại và cách xa giữa hai nơi. Bởi cố sự nghiện rượu bia của ba, tôi đã không còn cảm thấy an toàn khi đến thăm ông. Trước khi chúng tôi rời tiểu bang đó, tôi đã mời cha đến và ở trong nhà của chúng tôi và nói tạm biệt với chúng tôi. Ông đã từ chối thẳng thừng. Nên tôi đã rời Florida, nhưng vẫn nắm chắc lời hứa của Chúa rằng cha tôi sẽ được cứu.

Lần tiếp theo thì anh trai tôi, Joey và tôi tới thăm cha, ông không nhớ rõ tôi là ai nữa. Nhiều năm lạm dụng bia rượu đã làm thay đổi nhận thức của ông. Trong đa số những lần chúng tôi tới thăm, ông tưởng tượng tôi là bạn

gái cũ của ông hay một người vợ cũ. Cuối cùng khi ông nhận ra tôi là con gái ông, ông nhìn tôi từ trên xuống và cảm ơn tôi vì tôi đã giảm cân. Rõ ràng, ông đã hoảng sợ bởi vì trên thiệp Giáng Sinh năm trước trông tôi quá là mập mạp. Khi tôi mười lăm tuổi thì đây cũng chính là những chiến thuật đã đưa tới chỗ ăn uống không điều độ.

Tôi cố cho ông xem hình các con trai tôi và chia sẻ câu chuyện từ cuộc đời của chúng, nhưng ông đã không nghe. Anh trai tôi quay phim ông để tôi có thể đem về nhà cho các cháu. Nhưng đang khi ông được nghi hình, ông cúi rửa và giặt máy quay phim. Tôi rời đi và cảm thấy như một sự thất vọng vô cùng.

Khi tôi bay về nhà, tôi nghe Chúa thì thầm lời hứa của Thi Thiên 45 một lần nữa cho cuộc đời tôi.

Hỡi ái nữ, hãy lắng nghe, hãy chú tâm và nghe cho kỹ; hãy quên dân tộc của con và nhà cha con, để đức vua sẽ ái mộ nhan sắc của con, vì người là chúa của con, con hãy phủ phục trước mặt người. (câu 10-11)

Tôi biết tôi sẽ không bao giờ lại cảm thấy bị áp lực là phải cúi lạy trước hình ảnh mà người cha tuyệt vọng của tôi đặt trước mặt tôi. Tôi là sự khát khao của Vua Trời.

Nhiều năm trôi qua, và chúng mất trí của cha tôi đã phát triển tới mức bạn gái của ông không có chọn lựa khác ngoài việc đưa ông vào một nhà dưỡng lão được bảo vệ cẩn mật.

Tháng 12 năm 2009 tôi đến thăm ông lần cuối. Tôi đem theo con trai đầu lòng, Addison, người vợ đáng yêu của nó, Julianna, và con trai mới sinh của hai cháu, Asher. Tôi muốn cha tôi thấy mặt cháu chắt của mình. Khi chúng tôi đến trung tâm chăm sóc của cha, tôi rải các tấm hình lên mặt bàn trước mặt ông, hy vọng ông sẽ kết nối được các mối quan hệ giữa chúng tôi. Một tấm hình chụp cha tôi với Addison khi cháu một tuổi. Tôi chỉ về người trai trẻ bây giờ cao hơn cha tôi và giải thích rằng đó là con trai

tôi - cháu nội của ông. Cha tôi gạt đầu khi ông nhẹ nhàng cầm các tấm hình trong một nỗ lực thu nhận tất cả.

Sau đó mọi chuyện biến chuyển. Tôi có thể thấy những sợi ký ức của cha tôi đan xen vào miếng vải là gia đình của ông. Ông ngẩng đầu lên và nhìn tôi, Juli, Asher và Addison, từng tên một. Thành linh tôi biết rằng ông hiểu được. Ông lắc nhẹ cái đầu và chỉ tay về phía Addison trong tấm hình trên tay ông với một sự biết chắc. Khi ông nhận ra chúng tôi, một lần nữa tôi có thể nhìn thấy vượt ra khỏi thân thể mỏng manh để nhìn thấy con người thật trước đây của ông. Ông ở với chúng tôi, nhưng tôi không biết là bao lâu.

Tôi dâng lên một lời cầu nguyện thầm: *Lạy Cha thiên thượng, con nên nói gì đây?*

Câu trả lời thật sốc và tức thì: *Hãy nói với ông rằng ông là một người cha tốt.*

Cái gì? Bị choáng, tôi biện bạch, đó là một lời nói dối! Con sẽ không nói dối ông ấy...đặc biệt không phải là bây giờ! Ông không phải là một người cha tốt.

Tôi đã nghe một sự đảm bảo chắc chắn: *Ông đã tốt hết mức ông có thể, con à.*

Tôi lý luận trong sự vô tín, *ông đã có thể học hỏi để trở thành người cha tốt hơn chứ. Tâm trí tôi nhớ lại những người hàng xóm mà ông đã có thể kết bạn và những cuốn sách ông có thể đọc. Theo như những gì tôi nhớ, ông thậm chí không bao giờ thử làm điều đó!*

Chúa đáp lại sự chối bỏ của tôi bằng một sự im lặng. Qua nhiều thập kỷ tôi học được một điều là Chúa không có tranh cãi. Tôi có thể tranh cãi bao lâu tôi muốn, nhưng rốt cuộc những gì Ngài phán lần cuối là những gì còn đứng vững như là câu trả lời cuối cùng của Ngài. Đó là lúc tôi dùng gương phục hồi để chữa lành.

Tôi đã hít thở thật sâu, bước tới và cầm tay cha. Tôi ãa tay lên giữa chúng tôi để làm cho cha tôi để ý, tôi nhìn

vào mắt ông, và lặp lại những gì tôi đã nghe: “Cha ơi, cha là một người cha tốt.”

Cha tôi sửng sốt. Như thể một sự chấn động chạy xuyên qua toàn bộ thân thể của ông, đôi mắt ông tràn trề nước mắt. Ông đã hôn lên mu bàn tay tôi, ông đã nỗ lực hết sức để nói lên ba chữ này: “Cám... ơn con.”

Với những lời này, mọi sự đã thay đổi. Bầu không khí ngột ngạt của nhà dưỡng lão trở nên thoải mái hơn, và tôi nhận ra rằng tấm lòng của ba tôi đã vừa mở ra. Juliana bắt đầu khóc, và Addison nhanh chóng di chuyển để đứng sau cái ghế mà cha tôi ngồi. Tất cả chúng tôi bắt đầu cầu nguyện cho ba theo như lời hứa trong Công Vụ mà Chúa đã ban cho tôi trước đó rất lâu. Chúng tôi cảm tạ Chúa vì ba tôi được cứu và xóa hết món nợ mà ông cảm thấy mình còn mắc, theo như Giăng 20:23:

Nếu các người tha tội ai, tội người ấy được tha. Nếu các người cầm tội ai, tội người ấy bị cầm lại.

Trong suốt lúc chúng tôi cầu nguyện, cha tôi nắm chặt hai tay tôi bằng một sự quả quyết, ông cứ hôn lên mu bàn tay tôi liên hồi. Đó là giây phút thánh khiết của tình yêu thương và sự tha thứ. Những cử chỉ của ông là thánh thiện và ngây thơ, giống như cử chỉ của một đứa bé. Không có dấu hiệu của sự dâm dật mà tôi đã kinh nghiệm trong những chuyến thăm trước đó.

Khi cầu nguyện xong, cha tôi mệt trông thấy. Đang khi Julianna đứng phía sau ông cùng với Asher, Addison và tôi đưa ông trở lại phòng ngủ được trang bị đồ đạc thừa thớt của ông và đặt ông lên giường. Trước khi đi kiểm tra lại với y tá của ông để xác chứng thông tin liên lạc của tôi là chính xác. Khi tôi điền vào giấy tờ để cô bỏ sung

Sự thật về đấu kiếm, hai tay kiếm lão luyện cùng hành động với nhau chiến đấu dùng lý trí nhiều hơn là sử dụng đôi tay.

vào hồ sơ của ông, cha tôi đã ra khỏi phòng của mình. Tôi gọi ông, nhưng ông đi ngang qua chúng tôi như thể chúng tôi hoàn toàn là những người xa lạ và ngồi cùng với một nhóm phụ nữ đang xem chương trình *The Lawrence Welk Show* được chiếu lại. Có điều gì đó xảy ra trong khoảng thời gian chúng tôi ở với nhau, nhưng một lần nữa cha tôi bị lãng.

Một năm trôi qua và Giáng Sinh 2010 đến. Tôi nhớ là mình cảm thấy lo lắng bất cứ khi nào tôi nghĩ về cha của mình. Tôi thức dậy lúc nửa đêm và thắc mắc không biết liệu ông có đang hấp hối hay không. Tôi đã chia sẻ những sự bận tâm của mình với mẹ, người đã quả quyết với tôi rằng cô cậu tôi vừa mới tới thăm ông và ông vẫn khỏe. Nhưng vì một vài lý do gì đó tôi không thể rũ bỏ cảm giác về một điềm báo trước. Tôi nói với Joey rằng anh cần tới thăm cha càng sớm càng tốt.

Khi tôi chuẩn bị bữa tối vào đêm trước Giáng Sinh, tôi xem một người thuyết minh chương trình thời sự chia sẻ về sự qua đời của cha cô và cô nhớ ông như thế nào. Những giọt nước mắt bắt đầu chảy thành dòng trên hai má tôi. Tôi như bị cứng người. Tại sao mình lại khóc? Tôi không biết người phụ nữ đó và cha của cô. Tôi nghe Thánh Linh thì thầm, *Con khóc bởi vì đây là năm con sẽ nói lời tạm biệt với cha của mình.*

Ngày 6 tháng 1 tôi ở Canada trong một chuyến đi hầu việc Chúa. Tôi thức dậy rất sớm và tôi cảm thấy lo lắng khi đang ở trong phòng khách sạn. Lúc đó là 3:00 sáng, và đầu tôi rất cố gắng, tôi không thể ngủ tiếp được. Sau đó cũng vào sáng ngày hôm đó tôi đang nghĩ âm năm chương trình truyền hình và một loạt bài giảng đòi hỏi tâm trí mình mãi. Tôi cầu nguyện, đọc và nghe nhạc - nhưng không ích lợi gì nhiều.

Tôi cảm thấy run rẩy và bất an suốt cả buổi sáng, và cứ mỗi giờ trôi qua sự khó chịu trong tôi cứ gia tăng.

Khi tôi nghi âm xong, tôi chạy đến sân bay, tôi bật điện thoại di động lên và thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Tin nhắn bằng giọng nói đầu tiên là từ người con trai út của tôi đang ở nhà. Cháu đã làm mất cái vòng kẹp và cần tôi gọi cho bác sỹ chỉnh răng để họ cho phép thay thế cái đã mất. Tôi xem hết các tin nhắn cho đến khi chỉ còn lại một tin nhắn. Tôi đang vội để đón chuyến bay và qua cửa hải quan, nên đã quyết định sẽ nghe tin nhắn cuối đó khi tôi đi qua cổng hải quan.

Sau khi lấy hành lý xách tay, tôi nhấn nút “Play.” Giọng của một người phụ nữ nói, “Cô biết đó, cha cô đang hấp hối. Nếu cô muốn nói tạm biệt với ông, cô sẽ phải đến đây hôm nay.”

Trước khi tin nhắn kết thúc, tôi đã gọi số của cô. Tâm trí tôi đang quay cuồng. *Làm sao tôi có thể biết được chuyện này? Không ai nói cho tôi biết là cha tôi đang hấp hối.* Nhẹ nhàng, tôi có thể bắt liên lạc với cô khi cô đang đi xe tới phòng cấp cứu của ba tôi. Tôi giải thích rằng tôi đang ở Canada, sẵn sàng để lên máy bay đến Denver. Cô hứa là sẽ gọi lại ngay khi cô ở cạnh cha tôi.

Tiếp theo tôi cố gắng liên lạc với anh trai, nhưng anh đang họp. Tôi gọi điện thoại cho nhà tôi và một người bạn của chúng tôi. Thế giới của tôi đang quay cuồng. Tôi đang kiểm tra chuyến bay trực tiếp tới Orlando, nhưng không có chuyến bay nào cả.

Không còn thời gian, tôi lên chuyến bay đến Denver, và khi những hành khách khác đi ngang qua, tôi chờ cú điện thoại của cô y tá. Ngay trước khi các tiếp viên đóng cửa và yêu cầu tắt tất cả điện thoại, cô ấy đã gọi. Cô giải thích rằng cha tôi không được khỏe và cô đã để điện thoại sát bên tai cha tôi. Tôi quay mặt đi khỏi lối đi chật kín người và nhìn vào cửa sổ hình ô-van riêng tư của mình.

“Cha ơi, đây là Lisa.” Tiếng của tôi nghe rất nhỏ và run rẩy, nhưng tôi nói tiếp. “Con yêu ba. Ba có nhớ ba

đã dạy con câu cá, dạy con lặn, dạy con bơi như thế nào không? Ngày mai con sẽ đến, nhưng nếu ba không thể trở được nữa, ba có thể đi.”

Tôi im lặng, thắc mắc không biết nói thêm gì nữa. Cô y tá lại nói qua điện thoại. Tôi hỏi cô là cô có thấy bất cứ dấu hiệu nào ba tôi nghe tôi nói không. Cô giải thích rằng cô không thấy bất cứ bằng chứng nào của sự phản ứng lại, nhưng cô tin rằng ở mức độ nào đó ông đã nghe được tôi nói. Tôi nhận ra rằng đã đến giờ tắt điện thoại, nên tôi nói tạm biệt.

Trong suốt chuyến bay ba tiếng rưỡi tôi chỉ đọc sách. Thành thật thì, tôi không nhớ đó là sách gì nữa. Ngay khi tôi đáp máy bay, tôi đã cố gắng liên lạc với anh trai. Hết lần này tới lần khác tôi bấm số của anh cho đến khi tôi liên lạc được và cho anh biết chuyện gì đang xảy ra.

Joey bắt đầu lên kế hoạch đi từ California đến Florida. Tôi đã nói chuyện với hãng máy bay qua điện thoại khi tôi về nhà trong đêm đông lạnh lẽo, tối mịt của Colorado. Tôi lên kế hoạch là sẽ đi chuyến bay vào bảy giờ sáng hôm sau. Vừa về đến nhà, tôi gọi mấy đứa con và nói cho chúng biết. Khi các cháu nghe, tôi biết rằng cha tôi hoàn toàn là người lạ lẫm với chúng. Tôi cho chúng biết là tôi rất xin lỗi vì lại phải đi khi vừa mới trở về nhà và cha các cháu thì ở thành phố khác.

Lúc đó cả điện thoại nhà và di động đều reo lên. Một đầu dây là người con đã lập gia đình; và người gọi thứ hai là anh tôi. Anh ấy cho tôi biết là cha tôi đã qua đời. Thế là hết. Sẽ chẳng có đám tang nào cả, bởi vì cha tôi đã sắp xếp là thi thể của ông sẽ được hỏa táng. Chúng tôi không bao giờ gặp lại ông nữa. Tôi nói chuyện với nhân viên xã hội của ba tôi và tôi đã khóc khi tôi cho cô biết rằng ông đã qua đời.

Đêm hôm đó tôi đi ngủ, buồn, núp mình dưới chăn và cầu nguyện: “Chúa ơi, Ngài là thành tín.”

Tôi nghĩ thật sâu và khi tỉnh dậy tôi hoàn toàn được yên nghĩ mà chính tôi cũng ngạc nhiên.

Tôi đã ở nhà thêm một tuần trước khi lịch đi lại của tôi chật kín. Qua các tháng Một, Hai, Ba, Tư, tôi đã giảng cho các đám đông từ hàng trăm tới hàng ngàn người, và mỗi buổi tối tôi công bố sự thành tín của Đức Chúa Trời. Tôi cố không nghĩ về cha của mình. Ông đã tuột khỏi tay tôi. Sau đó tháng Năm, 2011, tôi bắt gặp sự thành tín của Đức Chúa Trời.

Tôi đang giảng tại một hội nghị phụ nữ tại Jacksonville, Florida. Trong phần đầu tiên của mình tôi đã để ý một người phụ nữ trẻ đáng yêu với mái tóc đỏ nhọn. Vì lý do gì đó, ở giữa một đám đông hơn một ngàn người, cô ấy là một người mà tôi nhớ. Sau đó tôi lại để ý cô trong giờ giải lao buổi chiều.

Buổi tối ngày hôm đó tôi chuẩn bị dạy phần tiếp theo, thì tôi lại thấy người phụ nữ tóc đỏ dễ thương đó tại sảnh khách sạn và tôi cảm thấy được thúc giục để tự giới thiệu mình. Tôi lại gần cô, nhưng trước khi tôi nói bất cứ điều gì, cô đã giới thiệu.

“Cô Lisa, tôi là April. Chúng ta đã nói chuyện trên điện thoại.”

Tôi kiểm tra trong trí nhớ xem mình có nói chuyện với ai tên April đến từ Jacksonville không. Cô để ý thấy là tôi hơi ngại ngùng và khó chịu.

“Tôi là người đã gọi điện cho cô ngày ba cô qua đời.”

Tôi lắc đầu, cố gắng nghĩ ngợi khoảng cách 5 đến 6 giờ lái xe giữa nhà dưỡng lão của cha tôi và Jacksonville. *Tại sao April lại ở đây?*

“Tôi đã cùng vài người bạn lái xe tới đây tham dự hội nghị này khi nghe nói cô sẽ tới đây.” Tôi nín lặng.

April tiếp tục, “Tôi là nhân viên xã hội của cha cô trong năm năm qua. Ông là một bệnh nhân đáng sợ.

Tôi thường thức mất liệu, trong đêm chúng tôi tới thăm ông, ba tôi có nhớ những gì ông đã đánh mất không. Tôi không biết liệu sự ngây thơ của chất của ông, Asher, có làm thức tỉnh hy vọng về một di sản mà ông nghĩ đã mất đi không. Tôi tự nhủ liệu ông có nhìn vào sức mạnh và sự trưởng thành của Addison, vẻ đẹp và duyên dáng của Juli và nhìn thấy tình yêu của tuổi trẻ. Tôi thức mất liệu tôi có đại diện cho gia đình mà ông đã đánh mất hay không. Đêm hôm đó chúng tôi tìm thấy ông ở một nơi mà ông không thể nào chạy trốn được nữa. Chúng tôi đã thấy nỗi đau ông đã cố đè nấn liệt trong nhiều năm bằng bia rượu và chỉ yêu bản thân mình.

Câu Chuyện Của Bạn Là Gì?

Bây giờ, hơi độc giả yêu dấu, bạn thì sao? Tôi không biết câu chuyện của bạn, nhưng tôi có thể nói cho bạn biết rằng Đức Chúa Trời là thành tín. Bạn đang thủ con dao của thất vọng hay hận thù nào mà có nguy cơ làm chệch hướng thanh gươm đang trong tầm tay bạn không? Sự thật thì tôi vẫn phán xét ba tôi cho đến lúc tôi nói ra lời Chúa ban cho tôi. Khi tôi phóng thích ông thì tôi cũng được buông tha. Vua của chúng ta có cách để chữa lành cả hai bên qua hành động của một bên.

Những vết thương sâu thẳm, dai dẳng sẽ khiến chúng ta bộc phát và gây thương tổn chính những người mà thiên đàng muốn chữa lành. Vua Trời đã chinh phục tấm lòng bạn; giờ thì Ngài muốn dùng cuộc đời bạn cho mục đích phục hòa của Ngài.

Không có sự báo thù nào đầy đủ cho bằng sự tha thứ.

-Josh Billings

Hãy để đặt mọi thanh gươm khước từ và thất vọng dưới chân của Cha chúng ta và để Ngài “tái chế” nó thành

sứ mạng chấp nhận, phục hòa của Ngài. Đức Chúa Trời rất muốn dùng bạn làm một tác nhân phục hòa như thế nào không? Nơi nào Vua có thể sai phái bạn đến để nói những lời người khác cần nghe hầu nhận lãnh sự chữa lành và sự sống của Ngài? Bạn có sẵn sàng nói ra sự mưu luận của Ngài thay vì nói những lời bạn đã nhầm lại? Bạn có sẵn sàng chúc phước cho những người đã làm tổn thương bạn không? Tôi không bảo bạn lặp lại những lời của tôi. Nhưng tôi bảo bạn nói những lời của Cha vào những hoàn cảnh và cá nhân nào đang cần sự phục hòa.

Lạy Cha thiên thượng,

Con đặt đời sống con trước mặt Ngài như là một hành động của sự trung thành. Con mệt mỏi vì chiến đấu từ chỗ thất vọng. Ngài thành tín với Lời Ngài, Ngài yêu thương và Ngài làm mọi sự đều tốt đẹp. Con trình dâng tất cả những gì con đã gánh vác bởi sức riêng của mình. Con dâng Ngài thời điểm và xin Cha ban cho con sự khôn ngoan và lời của Ngài. Con chọn dâng Ngài tất cả sự trung thành và tận hiến của con. Xin dấy con lên, trang bị con để chữa lành, thay vì phá đổ, trong danh Giê-su, Amen.

Khi chúng ta đọc tiếp phần cuối, tôi thấy không còn chỗ để tóm tắt mỗi một thanh gươm mà bạn đang mang, vì gươm là thứ vũ khí rất riêng tư. Trong phần tiếp theo tôi hy vọng thách thức bạn là đừng bao giờ ra nhà mà không mang gươm thánh theo.

PHẦN 4
ĐƯỢC ỦY THÁC

14

Vác Thập Tự Giá

Chính chúng ta phải thức tỉnh! Còn nếu không có người khác sẽ thế chỗ chúng ta, vác thập giá của chúng ta, và rồi đoạt lấy vương miện của chúng ta.

-William Booth

Bạn và tôi có cả thập tự giá lẫn mào triều. Đa phần của thập tự giá mà chúng ta đang mang là không ai thấy. Chúng ta thấy ảnh hưởng chứ không phải hình thù của nó. Tương tự, trong Đấng Christ chúng ta đã được ban cho một mào triều không thấy được.

“Con người là gì mà Ngài nhớ đến nó? Con của loài người là chi mà Ngài quan tâm đến nó? Ngài đã làm cho nó thấp hơn các thiên sứ một ít; Ngài đội cho nó vinh hiển và tôn trọng. Ngài khiến muôn vật phục dưới chân nó.” Ngài bắt muôn vật phục dưới nó, Ngài không chừa một vật nào không phục dưới nó, mặc dù hiện nay, chúng ta chưa thấy mọi vật đều phục dưới nó. (Hê-bơ-rơ 2:6-8)

Trên đất mào triều tượng trưng cho địa vị thẩm quyền của chúng ta. Là những đại sứ của thiên đàng, chúng ta được quyền năng của thiên đàng hỗ trợ.

Hãy học để biết Đấng Christ và Ngài chịu đóng đinh. Hãy học hát cho Ngài và nói rằng, “Chúa Giê-su, Ngài là sự công bình của con, Ngài gánh tội lỗi của con. Ngài đã mang lấy trên mình Ngài những gì của con và Ngài ban cho con những gì của Ngài. Ngài đã trở thành thứ Ngài không phải để con có thể trở thành thứ không phải của con.”

-Martin Luther

Chúng ta đội mão triều, chúng ta mang thập tự giá. Chúa Giê-su đã mang thập tự giá của chúng ta để chúng ta có thể đội mão triều của Ngài. Ngài đã trở nên như chúng ta. Há không phải đây là lúc để chúng ta trở nên giống như Ngài sao?

Đức Chúa Giê-su nói với các môn đồ Ngài, “Nếu ai muốn theo Ta, người ấy phải từ bỏ chính mình và vác thập tự giá mình mà theo Ta.” (Ma-thi-ơ 16:24)

Làm sao chúng ta làm trọn lời dạy dỗ rất riêng tư này?

Có ba điều trong sự dạy dỗ này: từ bỏ mình đi, vác thập tự giá và bước theo Chúa Giê-su. Lối sống ích kỷ của tôi có thể khác cách sống ích kỷ của bạn, cũng vậy thập tự giá tôi vác chỉ dành cho hành trình của tôi mà thôi. Tôi không vác thập giá của bạn mà bạn cũng không vác thập giá của tôi.

Để học cách mang thập giá của mình, trước hết chúng ta phải trả lời một số câu hỏi liên quan đến thập tự giá. Chính xác thì Chúa Giê-su bảo chúng ta vác cái gì? Chúng ta tìm thấy thập tự giá của mình ở chỗ nào? Đó có phải là một gánh nặng mà chúng kéo lê trên đường đời của mình không? Hay thập tự giá tượng trưng cho điều gì đó huyền nhiệm hơn nhiều bất cứ khúc gỗ nào có thể đại diện? Thập tự giá có một vẻ diễm tuyệt đến nỗi không có vòng cổ hay

dây chuyền nào có thể so sánh. Tôi thật sự tin rằng thập tự giá chứa đựng tất cả điều mà công tác cứu chuộc đã đặt vào tay chúng ta.

Thập tự giá còn hơn là đồ trang sức để đeo; đó là một mệnh lệnh cần được thực hiện. Trong chương kết này tôi muốn chia sẻ việc mang thập tự giá của bạn như là một anh hùng thì trông thế nào.

Một Cuộc Đối Thoại Về Thập Tự Giá

Lúc đó là gần hai giờ sáng trước đêm Lễ Phục Sinh. Tôi đang trôi dạt vào giấc ngủ thì Thánh Linh bắt đầu hỏi tôi về thập tự giá.

“Lisa, việc vác thập tự giá của con có nghĩa là gì”

Tôi trả lời trong cơn buồn ngủ, “Là tự bỏ mình đi.”

Tôi nghe rất rõ ràng, “Không, tự bỏ mình đi chỉ là bước đầu tiên thôi.”

Tôi do dự, “Bỏ đi ý chí của con chẳng?”

“Từ bỏ mình đi là bỏ đi ý chí của con. Mang thập tự giá của con có nghĩa là gì?”

Lúc đó tôi biết chắc chắn mình không có câu trả lời, nhưng điều đó không ngừng câu hỏi.

“Làm sao con biết là con đang vác thập tự giá của mình hay khi con bỏ nó ở nhà?”

“Lisa, thập tự giá của con nặng bao nhiêu?” “Con để thập tự giá của mình ở đâu?”

Những hình ảnh về căn phòng riêng bữa bộn của tôi, cái ga-ra và một ụ đất ngay cửa trước chạy xuyên qua đầu tôi. Bị che mắt, tôi ngồi xuống giường và nói lớn tiếng, “Con không biết . . .”

Với sự nhìn nhận của tôi, hàng loạt những thắc mắc chấm dứt. Thành thật thì tôi đã viết về thập tự giá trong một trang hay gì đó trong mỗi cuốn sách của mình và bây giờ thì dường như tôi thậm chí không biết thập tự giá của

mình nằm ở đâu, chứ chưa nói đến là miêu tả nó!

Tôi rất thích giây phút chúng ta thừa nhận nhu cầu của mình, Đức Chúa Trời ở đó để gặp gỡ chúng ta. Ngay khi tôi nhìn nhận việc ngu dốt của mình, thì những câu trả lời bắt đầu được mở ra. Tôi nghe, “Hãy lấy danh sách mà con đã ghi ra hồi sớm hôm nay.”

Như tôi đã nói ở chương Năm, tôi đã thăm dò ý kiến trên mạng xã hội và thu thập những sự mô tả trong vài từ về Thập Tự Giá. Điều tôi đã không nói cho bạn biết đó là tôi đã thu thập hơn 500 câu trả lời bỏ vào phong bì. Tôi đến văn phòng của nhà tôi, thấy một xấp giấy rồi đem nó theo lên giường ngủ. Tôi chuyển tất cả danh sách được viết tay này vào máy iPad. Đây là một số định nghĩa mà tôi nhận được, được trình bày theo hình gương thập tự;

Tự do, tha
 thứ, ân
 sủng,
 chiến
 thắng,
 lòng
 thương

xót, huyết, Đức Chúa Trời, tình yêu
 thương, sự an ninh, của lễ, thẩm quyền, sự
 chữa lành, sự kết nối, đức tin, sự phục hồi,
 sự phục
 hòa, thiên
 dăng,
 quyền
 năng,
 khả
 hoàn, sự
 cứu
 chuộc,
 lòng biết
 ơn, thánh
 khiết, cửa
 vào, sự
 cứu rỗi,
 sự thân
 mật, sự
 thanh
 tẩy...

Tôi đã thăm dò ý kiến, tìm một câu trả lời cụ thể nhưng không ai nêu ra được, nhưng tôi sẽ thêm ý này ở

đây: *vũ khí*. Khi tôi xem lại danh sách những từ mà rất nhiều người tốt bụng đã tình nguyện làm, thì tôi nghe Thánh Linh thì thầm, “Hãy ngắm xem thập tự giá. Tất cả những từ này và nhiều từ khác nữa tượng trưng cho Thập Tự Giá. Hãy mang chúng vào thế giới hằng ngày của con.”

Mắt tôi dõi xem lại danh sách đang cầm trên đôi tay hơi run của tôi. Đúng rồi! *Thập Tự Giá cung cấp tất cả những gì nó đã giành được, như Chúa Giê-su cung cấp tất cả những gì thuộc về Ngài!* Qua thập tự giá, Đấng Christ đã mua cho chúng ta tình yêu thương, sự tha thứ, sự tự do và cứu chuộc. Giờ là lúc tôi mang tất cả những gì tôi đã kinh nghiệm đến cho người khác. Mỗi từ ngữ này chứa đựng những số yếu tố cốt lõi của Thập Tự Giá cần được thể hiện ra cho thế giới hư mất (và thậm chí cho một vài hội thánh) Phao-lô đã miêu tả việc vác thập tự giá của ông cách này:

Chúng tôi dựng bửu vậy này trong những bình bằng đất để bày tỏ rằng quyền năng diệu kỳ là của Đức Chúa Trời, chứ không phải của chúng tôi. (2Cô-rinh-tô 4:7)

Thập tự giá tôi vác là tất cả những gì Ngài đã làm cho tôi, như thập tự giá bạn vác là phúc âm hay lời chứng của bạn về những gì Ngài đã làm cho bạn. Nhưng không dừng lại tại đó. Chúng ta là những cái bình tuôn đổ ra các tặng phẩm quý báu của thiên đàng. Chúng ta không sàng lọc phúc âm; chúng ta chỉ việc mang nó theo. Bằng cách này quyền năng phi thường sẽ được chuyển tải vào trong những giới hạn bình thường của cuộc sống hằng ngày. Mỗi ngày tôi vác hy vọng, tình yêu thương và sự tha thứ của Thập Tự Giá đi cùng đến tiệm tạp hóa, lên máy bay và quán cà phê. Tôi đem nó đến mọi nơi mà cuộc đời của tôi đưa tôi đi. Đây là những nơi tôi mang đến quyền năng và sự kỳ diệu của Thập Tự Giá.

Hãy nghe khi Phao-lô miêu tả động lực của việc mang Thập Tự Giá này đến cho các tân tín hữu tại Rô-ma:

Sự thật về đấu
kiếm, hãy đấu kiếm
khi bạn mệt, khi
bạn ốm, khi trời
quá nóng, khi trời
quá lạnh, khi trời
mưa, khi bạn ghét
đấu kiếm.

Vậy thưa anh chị em, cậy ơn thương xót của Đức Chúa Trời, tôi nài khuyên anh chị em hãy dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, một của lễ đẹp lòng Đức Chúa Trời. Đó là cách thờ phượng phải lẽ của anh em. Đừng rập khuôn theo đời này, nhưng hãy được biến đổi theo sự đổi mới trong tâm trí mình, để

anh chị em có thể phân biệt được ý muốn tốt đẹp, vui lòng và toàn hảo của Đức Chúa Trời là. (Rô-ma 12:1-2)

Chúa Giê-su không tổ chức những chiến dịch, hội nghị trang trọng, hay thậm chí là các buổi nhóm hàng tuần. Thế nhưng mỗi giây phút Ngài bước đi là một sứ điệp. (Không có gì sai với những điều trên, nhưng chúng là một phần hiểm hoai trong đời sống hằng ngày của chúng ta.) Chúa Giê-su mỗi ngày mang Đức Chúa Trời bên mình, mọi nơi Ngài đi và Ngài cũng bảo bạn làm điều tương tự. Nắm bắt lấy tất cả những gì Đức Chúa Trời đã làm cho bạn và phản chiếu đời sống mới này cho những người khác có thể được ví sánh với việc mang thập tự giá. Khi chúng ta nắm chắc lẽ thật này, chúng ta sẽ tự mang lấy và nhìn xem thế giới của mình một cách khác. Chuyện gì xảy ra nếu mỗi ngày chúng ta cầu nguyện, “Lạy Cha thiên thượng, nguyện tất cả những điều nào mà sự đóng đinh của Con Ngài cung ứng sẽ chiếm hữu hoàn toàn trong và qua cuộc đời con hôm nay. Con chọn khước từ tội lỗi và những giới hạn trước đây khi con tôn cao công tác của Ngài và đi theo Ngài”?

Thế giới của chúng ta sẽ thấy Chúa Giê-su được tôn cao.

Khi sự hoán đổi này xảy ra, cái nhìn của chúng ta sẽ thay đổi. Thay vì nhìn vào bản thân, chúng ta chú ý

đến cuộc đời của Chúa Giê-su. Qua việc đọc Kinh Thánh, chúng ta học cách Ngài trải qua những tháng ngày của Ngài trên đất. Điều gì chúng ta được ban cho miễn phí thì hãy cho ban miễn phí.

Việc Vác Thập Tự Giá Của Chúng Ta

Nào chúng ta hãy cùng nhau làm việc này. Chúng ta có đồng ý rằng Thập Tự Giá là sự thể hiện tội bực về tình yêu thương vô điều kiện của Ngài dành cho chúng ta không? Bạn có nghi ngờ rằng hàng triệu người chưa được nghe nói về Phúc âm đang chờ đợi chúng ta đem tình yêu thương vô điều kiện này đến cho họ? Làm sao chúng ta biết điều này? Chúng ta làm theo gương của Ngài.

Chúa Giê-su đã yêu thương mọi người bằng cách nói ra lẽ thật, cho người đói ăn, đuổi quỷ, chữa lành kẻ bệnh, phơi bày linh tôn giáo và khiến kẻ chết sống lại.

Chúa Giê-su đi khắp miền Ga-li-lê, dạy dỗ trong các hội đường, rao giảng Tin Mừng của vương quốc và chữa lành cho dân mọi thứ ốm đau và tật bệnh. (Ma-thi-ơ 4:23)

Hãy bước theo Ngài.

Thế còn sự tha thứ thì sao? Phải chăng ngày này ít có nhu cầu tha thứ hay do có quá nhiều người mắc kẹt trong sự định tội và xấu hổ? Hay mang thập tự tha thứ đến cho họ bằng cách tha thứ vô điều kiện và chia sẻ tin mừng rằng họ đã được tha thứ vô điều kiện.

Chúa Giê-su đã chỉ cho người ta thấy rằng họ đã được tha thứ bằng cách nói ra lẽ thật, nuôi người đói, đuổi quỷ, chữa lành bệnh, phơi bày linh tôn giáo và khiến kẻ chết sống lại.

Này, người ta khiêng đến Ngài một người bại nằm trên cáng. Khi thấy đức tin của họ, Chúa Giê-su nói với người bại, “Con ơi, hãy yên lòng, tội lỗi con đã được tha. Nghe vậy, những thầy giáo dạy luật nói với nhau, “Người này thật lộng ngôn!” Nhưng Chúa Giê-su biết ý tưởng của họ, Ngài

nói, “Tại sao tâm trí các ngươi lại nghĩ xấu như vậy? Trong hai điều sau đây: một là nói, ‘Tội lỗi ngươi đã được tha,’ hai là nói, ‘Hãy đứng dậy và đi,’ điều nào dễ nói hơn? Nhưng để cho các ngươi biết Con Người ở thế gian có quyền tha tội”- Ngài phán với người bại-“Ngươi hãy đứng dậy, vác cáng đi về nhà.” Người bại liền đứng dậy và đi về nhà. Đám đông thấy vậy, họ kinh hãi và tôn vinh Đức Chúa Trời, Đấng ban cho loài người quyền phép như vậy. (Ma-thi-ơ 9:2-8)

Hãy bước theo Ngài.

Ngài đã làm điều này để chúng ta biết thẩm quyền chữa lành và tha thứ đã được ban cho chúng ta. Ngài đã làm phép lạ này với tư cách là Con Loài Người! Thì chúng ta càng phải làm điều này với tư cách là những con gái của Đức Chúa Trời là dường nào?

Rồi những vấn đề về sự tự do. Từ trước tới giờ có thể hệ nào bị lún sâu vào sự dâm dục, tham lam, hình tượng và suy đồi như bây giờ? Có nhiều người thật sự đã bị bắt làm nô lệ để lao động hay bị buôn bán vì tình dục. Hãy đem thập tự giá tự do đến với họ. Bạn có thể thắc mắc, *Bằng cách nào?* Chúa Giê-su đã chỉ cho người ta thấy họ được tự do bằng cách nói ra lẽ thật, nuôi người đói, đuổi quỷ, chữa lành bệnh, phơi bày linh tôn giáo và khiến kẻ chết sống lại.

Thế nào Đức Chúa Trời đã xúc dầu cho Chúa Giê-su ở Na-xa-rét bằng Đức Thánh Linh và quyền năng, để Ngài đi khắp nơi làm việc thiện và mọi người bị ác quỷ khống chế, vì Đức Chúa Trời ở với Ngài. (Công Vụ 10:38)

Hãy bước theo Ngài.

Chúa Giê-su đã làm việc thiện và chữa lành tất cả những người bị ma quỷ áp chế bởi vì Đức Chúa Trời ở với Ngài! Không có lý do gì để chọn giữa công lý xã hội và điều siêu nhiên. Chúa Giê-su đã làm cả hai. Hãy rút tên chúng ta khỏi thế trung lập, hãy gọi Ngài là Em-ma-nu-ên-“Đức Chúa Trời ở với chúng ta”- và làm y như vậy.

Có một nhu cầu gấp rút để cứu chuộc tình trạng trước mắt của nhân loại. Chữ *cứu chuộc* có phạm vi bao hàm rất rộng, theo định nghĩa thì nó bao gồm sự cứu rỗi, sự hoán đổi, sự giải cứu, sự cứu hộ, sự biến đổi, sự phục hồi và bình phục. Liệu nhu cầu về tất cả những điều này đã giảm thiểu chẳng? Hãy bày tỏ cho người khác một thập tự giá đã mua lấy ơn cứu chuộc qua đời sống hằng ngày của bạn.

Một lần nữa, Chúa Giê-su đã cho người ta thấy họ đã *được cứu chuộc* bằng cách nói ra lẽ thật, nuôi người đói, đuổi quỷ, chữa lành bệnh, phơi bày linh tôn giáo và khiến kẻ chết sống lại.

Nguyện những người được cứu chuộc của Chúa nói như vậy, ấy là những người được Ngài cứu khỏi tay kẻ thù của họ. (Thi Thiên 107:2)

Sau lời khuyên này, Thi Thiên 107 ký thuật lại một danh sách các hoàn cảnh khiến dân sự của Đức Chúa Trời rơi vào rắc rối. Lời này khích lệ bạn biết rằng bạn không cô đơn, hãy đọc nó. Đoạn này quá dài và tôi không thể viết trong sách này! Hãy biết điều này, dù bạn tự thân gây ra rối rắm hay thấy mình rơi vào sự rối rắm mà không do lỗi của bạn, thì Đức Chúa Trời cũng *cứu chuộc*. Bất kể chúng ta rơi vào tình thế khó khăn nào đi nữa, Ngài sẽ dẫn chúng ta ra khỏi đó và dẫn vào nơi sự tốt lành của Ngài. Chỉ mình Ngài có quyền năng để cứu rỗi, và chúng ta là những người được cứu chuộc cũng hãy nói điều đó! Đó là một cách khác để chúng ta vác thập tự giá của mình.

Vì Ngài sẽ chẳng bỏ linh hồn con luôn trong âm phủ, hoặc để cho Người Thánh của Ngài thấy sự rữa nát. Ngài sẽ chỉ cho con con đường sự sống; trước thánh nhan Ngài thật tràn đầy vui vẻ; ở bên phải Ngài ôi hạnh phúc vô cùng. (Thi Thiên 16:10-11)

Đây là những lời của Đa-vít, nhưng lời hứa thì trước hết là thuộc về Đấng Christ và bây giờ là thuộc về chúng ta.

Hãy bước theo Ngài.

Dù hiện tại bạn đang ở đâu, đây là lời hứa cho những người được cứu chuộc. Đây là quyền năng của thập tự giá. Có biểu tượng nào khác thể hiện Phúc âm Nước Trời tốt hơn thập tự giá? Sự hy sinh của Đấng Christ trên thập tự giá có chữa lành đời sống, thân thể và các mối quan hệ của bạn hay không? Bạn có tin nó vẫn có quyền năng để chữa lành mọi tật bệnh và đau đớn không? Chúng ta biết rằng Chúa Giê-su hôm qua, ngày nay và đời đời không hề thay đổi. Chẳng lẽ chúng ta không thể nói điều tương tự về Thập Tự Giá sao? Chúa Giê-su một lần nữa bảo các môn đồ của Ngài hãy theo gương của Ngài sau khi Ngài sống lại.

Khi thấy Ngài, họ thờ lạy Ngài, nhưng có vài người còn nghi ngờ. Chúa Giê-su đến gần và nói với họ, “Tất cả quyền bính trên trời và dưới đất đã giao cho Ta. Vậy hãy đi làm cho mọi dân trở thành môn đồ Ta, hãy nhân danh Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con và Đức Thánh Linh mà làm báp-tem cho họ, và dạy họ giữ tất cả những gì Ta đã truyền cho các ngươi. Và này, Ta ở với các ngươi luôn cho đến tận thế.”

Nếu Ngài ở với chúng ta và Ngài vẫn y nguyên, thì Ngài sẵn sàng bày tỏ trên đất tất cả những gì Thập Tự Giá đã mua chuộc.

Sau đó Ngài hiện ra cho nhóm mười một môn đồ khi họ đang ngồi ăn. Ngài quở trách họ về sự vô tín và cứng lòng của họ, bởi vì họ không tin lời những người đã thấy Ngài sau khi Ngài sống lại. Ngài bảo họ, “Hãy đi khắp thế giới, giảng Tin Mừng cho mọi người. Ai tin và chịu báp-tem sẽ được cứu, nhưng ai không tin sẽ bị kết tội. Các dấu lạ này sẽ cặp theo những người tin: họ sẽ nhân Danh Ta đuổi quỷ, họ sẽ nói các thứ tiếng mới, họ bắt rắn bằng tay, nếu họ uống nhầm thức uống có chất độc, họ sẽ không bị hại gì, và khi họ đặt tay trên người bệnh, người bệnh sẽ được lành.” (Mác 16:14-18)

Đầu tiên Chúa Giê-su phải xử lý một số vấn đề trước khi tất cả các môn đồ của Ngài có thể theo Ngài và thấy các dấu kỳ và phép lạ: nghi ngờ, vô tín, và cứng lòng. Chúng ta không cần rượt đuổi theo quý, nhưng nếu bạn theo Chúa Giê-su đủ lâu, chắc chắn bạn sẽ gặp chúng. Đừng bắt chuyện với quý! Hãy sử dụng lời Chúa để bịt mồm chúng lại và sau đó đuổi chúng ra trong danh Giê-su.

Hãy nói ra lẽ thật của thiên đàng trong mọi ngôn ngữ mà bạn có thể.

Việc bắt rắn trong tay và cố tình uống thuốc độc là điều ngu dại.

Vì Chúa Giê-su không ném mình xuống vực, chắc chắn Ngài không mời gọi các môn đồ của Ngài chơi đùa với rắn độc hay uống các loại thuốc chết người. Điều bạn cần mang theo ở đây là lời hứa về sự bảo vệ. Ngài hứa rằng khi chúng ta chạm vào người bệnh, sự chữa lành sẽ xảy ra. Người bệnh không nên xem là kẻ ô uế mà chúng ta tránh tiếp xúc nữa. Chúa Giê-su đã sờ chạm và được người bệnh sờ chạm, sự tiếp xúc đã chữa lành họ. Có thể bạn nói, “Ồ, đó là Chúa Giê-su mà.” Tôi nhớ đã đọc khi Mẹ Teresa chọn tiếp xúc với những người phong hủi, thì cách điều trị nhằm chặn đứng sự lây lan của căn bệnh lây nhiễm cao này được phát hiện.

Khi ấy nhiều dấu kỳ và phép lạ xảy ra trong dân bởi tay các vị sứ đồ. Tất cả các tín hữu đều đồng ý chọn Hành Lang Sa-lô-môn làm nơi nhóm họp. Hằng ngày tại đền thờ hay tại các tư gia, họ vẫn tiếp tục giảng dạy và rao truyền Tin Mừng rằng Đức Chúa Giê-su chính là Đấng Christ. (Công Vụ 5:12, 42)

Các dấu kỳ và phép lạ, sự dạy dỗ và giảng dạy nên là việc mỗi ngày. Tới điểm này tôi phải thú nhận...tôi muốn điều siêu nhiên càng trở nên tự nhiên và sự vĩ đại của Danh Ngài càng được công bố mỗi ngày. Để đạt mục đích này, tôi sẽ công bố Danh Ngài và đi theo sự dẫn dắt của

Chúa Giê-su. Nếu hội thánh đầu tiên đã đem sứ điệp về Thập Tự Giá đến nơi nào họ đến, và nhiều tấm lòng được khích lệ, nhiều người bệnh được chữa lành, và những kẻ áp bức được tự do, thì tại sao việc này không xảy ra cho chúng ta?

Bạn có đang tìm kiếm một dấu hiệu rằng Chúa Giê-su vẫn muốn làm các phép lạ? Thập Tự Giá là dấu lạ của chúng ta và bạn là phép lạ của Ngài!

Tôi tin chúng ta sẽ nhìn thấy các dấu lạ và phép lạ đến độ chúng ta sẽ giảng Thập Tự Giá của Đấng Christ và sống theo Lời Đức Chúa Trời. Một Phúc âm giới hạn sẽ sản sinh ra những kết giới hạn. Giảng chỉ một nửa phước lành của Thập Tự Giá sẽ sản sinh ra một nửa giá trị của Thập Tự Giá. Giảng “lòng vòng” thì không mong là sản sinh ra hết ích lợi nguyên thủy được.

Lời giảng của tôi và cách giảng dạy của tôi không dựa vào những lời lẽ khôn khéo mang tính cách thuyết phục, nhưng để thể hiện quyền năng của Đức Thánh Linh, hầu đức tin anh chị em không đặt trên sự khôn ngoan loài người, nhưng trên quyền năng Đức Chúa Trời. (1Cô-rinh-tô 2:4-5)

Giảng một Phúc âm vô quyền sẽ sản sinh một quyền năng giảm thiểu. Huyết Chúa Giê-su đã mở ra một con đường cho chúng ta đến với Ngài cách dạn dĩ để chúng ta có thể tìm thấy tất cả quyền năng của thiên đàng mà chúng ta cần.

Chúng ta hãy giữ vững lời tuyên xưng về hy vọng của chúng ta một cách không nao núng, vì Đấng đã hứa là thành tín. Chúng ta hãy tìm cách khích lệ nhau sống yêu thương và làm những điều tốt lành. Đừng bỏ sự nhóm lại với nhau như một số người quen làm, nhưng hãy khuyến khích nhau, vì khi anh chị em thấy ngày ấy đến gần chừng nào, anh chị em càng làm như vậy chừng nấy. (Hê-bơ-rơ 10:23-25)

Những Thanh Gươm Sống

Tôi đã viết tất cả những điều này với hy vọng nó sẽ khuấy động bạn. Chúng ta đã đôi tay khéo léo của con người để "vuốt ve" người ta quá lâu rồi. Giờ là lúc chúng ta vươn ra bằng cách trở thành gươm của Ngài.

Hỡi những kẻ bị tù vãn ôm ấp niềm hy vọng, hãy quay về với Ta, pháo đài kiên cố của các ngươi; vì chính ngày nay, Ta tuyên bố rằng, "Ta sẽ đền bù cho các ngươi gấp đôi phước hạnh." Vì Ta sẽ giương Giu-đa lên như một cây cung, Ta sẽ biến Ép-ra-im thành tên nhọn lấp vào cung ấy. (Xa-cha-ri 9:12-13)

Giống như Chúa Giê-su là Ngôi Lời của Cha đã trở nên xác thịt thì đời sống chúng ta phải trở thành Ngôi Lời của Chúa Giê-su trở nên xác thịt. Bởi vì Lời Đức Chúa Trời là gươm của Thánh Linh và Chúa Giê-su là Ngôi Lời trở nên xác thịt, vì là thân thể của Ngài, nên chúng ta cũng trở thành các thanh gươm sống. "Ngài dùng gió làm các sứ giả của Ngài; Ngài dùng lửa hừng làm bầy tôi hầu hạ Ngài" (Thi Thiên 104:4). Chúng ta là những thanh gươm chói lòa, công bố Ngài là con đường.

Thánh Linh của Ngài là ngọn gió thúc đẩy chúng ta, và sứ điệp của Ngài là lửa trong xương cốt chúng ta. Tất cả những gì Ngài đã làm cho chúng ta và tất cả những gì Ngài khao khát làm không được phép bị cản trở bởi sự tự nghi ngờ và truyền thống tôn giáo của chúng ta. Thập Tự Giá làm tất mọi sự. Tại sao chúng ta lại làm ít hơn?

Thập Tự Giá đã đặt bạn vào vị trí trở thành anh hùng. Bạn nên mang nó như là một người có hy vọng trong lòng, có đức tin tin những sự bất năng và có tình yêu thương cho cả nhân loại. Các môn đồ đã không có đủ thời gian hay

**Chúa Giê-su là
Ngôi Lời của
Cha trở nên xác
thịt, đời sống
chúng ta phải
trở thành Ngôi
Lời của Chúa
Giê-su trở nên
xác thịt.**

giấy mực để ghi lại tất cả những điều Chúa Giê-su đã làm.

Còn nhiều điều khác mà Đức Chúa Giê-su đã làm, ví bằng người ta phải viết hết từng việc một, thì tôi thiết tưởng cả thế gian cũng không thể chứa hết các sách được viết ra. (Giăng 21:25)

Điều này có nghĩa phép lạ của Chúa Giê-su là không thể tả hết. Tôi tin rằng mỗi chúng ta đã được chọn lựa như là một biểu lộ sống động về phép lạ của Ngài. Khi chúng ta trở nên một với Ngài, như Ngài là một với Cha, thì thế gian sẽ liếc nhìn nàng dâu toàn bích của Ngài và nhiều người sẽ được chinh phục.

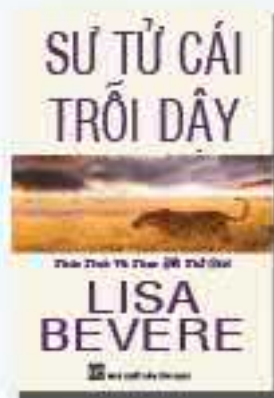
Hãy con gái của Đức Chúa Trời, hãy quay lưng khỏi sự phản tỉnh bản thân, bất chấp những giới hạn, và hãy phản chiếu Ngài. Hằng ngày hãy nhắc nhở bản thân về sự tốt lành, sự cứu chuộc và lòng thương xót của Ngài. Hãy lắng nghe Thánh Linh khi bạn mang tất cả những gì Thập Tự Giá đã cung ứng đến cho những ai đang chờ đợi trong hy vọng. Hãy đọc và trích lại những câu nói của Vua bạn cho đến khi nó len lõi vào mọi khía cạnh của đời sống bạn khi bạn bước theo Ngài. Hỡi độc giả yêu dấu, đừng nghĩ mình là mục tiêu nữa, bởi vì trước tiên bạn đã được chọn để trở thành thanh gươm được tay Ngài giương cao. Hãy sống như một anh hùng, rồi bạn sẽ quét sạch kẻ thù và nhiều nô lệ sẽ được tự do.

Người ta nói rằng thập tự giá của Đấng Christ không mang tính anh hùng gì cả, nhưng tôi muốn nói cho bạn biết thập tự giá của Đấng Christ đã đặt chủ nghĩa anh hùng vào tâm hồn con người hơn bất cứ sự kiện nào khác trong lịch sử con người.

-John G.Lake

SƯ TỬ CÁI TRỖI DÂY

Hãy tỉnh thức và thay đổi thế giới của bạn

Trong cuốn sách *Sư Tử Cái Trỗi Dây*, Lisa trình bày cuộc sống và hình ảnh của sư tử cái làm biểu tượng về sự cứng rắn lẫn dịu dàng cho phụ nữ. Bạn sẽ được thách thức để khám phá ra niềm đam mê, tính nhanh nhẹn và mục đích.

- Tiêu biểu cho sức mạnh lạ lùng.
- Bảo vệ con nhỏ và con yếu thế.
- Cát tiếng gầm thét gây chấn động cả trời đất.

Bạn cũng có thể tìm các sách của tác giả John Bevere trong tiếng Việt tử trang:

www.CloudLibrary.org

Bạn cũng có thể nghe và xem các sự giảng dạy của cùng tác giả tại Youtube.com & Yuku.com và các trang thông tin khác.

Bạn sẽ làm gì nếu phát hiện ra rằng
minh đã được giao cho một thứ vũ khí vô hình, vô địch
và vô tận? Bạn có dùng tới vũ khí này không? Đừng chỉ
nghiên cứu Lời Chúa mà hãy dùng LỜI CHÚA
như một vũ khí!

Phụ nữ khắp thế giới đã trở thành mục tiêu của định kiến xã hội, nạn buôn bán người, thói quen lạm dụng và hành động diệt chủng. Ma quỷ tìm cách tước đoạt mọi vũ khí của phụ nữ. Tác giả Lisa Bevere giải thích cách Lời Đức Chúa Trời là thanh gươm mà chúng ta phải nghiên cứu và sử dụng. Nếu nói khi nào là lúc phụ nữ cơ đốc cần được trang bị vũ khí thuộc linh thì câu trả lời chính là lúc này.

Với lối trình bày sáng tạo về hình ảnh thanh gươm, cuốn sách Những Cô Gái Cầm Gươm sẽ dạy bạn:

- Cách để nói ngôn ngữ của thiên đàng ngay trên đất này
- Như thế nào là sự cầu thay
- Vác thập tự nghĩa là gì
- Khả năng phân biệt là gì
- Làm sao để tước đoạt khí giới của ma quỷ
- Tại sao phụ nữ là mục tiêu của kẻ thù - và tại sao Chúa lại cần phụ nữ trở thành những anh hùng cho Ngài

Đam mê. Đầy nghị lực. Dễ gần gũi. Đầy quyền năng. Không hài. Những từ này miêu tả Lisa Bevere - một diễn giả quốc tế, một tác giả có sách bán chạy, và là người đồng dẫn chương trình truyền hình The Messenger, được phát sóng trên hơn 218 quốc gia.

Trong phong cách dễ hiểu của cô, Lisa chia sẻ Lời Chúa đan xen với những kinh nghiệm cá nhân nhằm mang lại tự do và biến đổi cho nhiều cuộc đời. Là một người bệnh vực cho lẽ phải, cô liên kết nhiều người lại với nhau để trở thành câu trả lời cho những vấn đề nan giải xảy ra khắp mọi nơi.

Tải các tài liệu khác tại www.CloudLibrary.org & MessengerInternational.org

Cần thêm
thông tin?
Scan tại đây

Messenger
International
MessengerInternational.org

Sách này là quà tặng của tác giả,
không bán

